

Poetinis Druskininkų

ruduo 2010

Druskininkai

Poetic

Fall 2010

Poetinis Druskininkų

ruduo 2010

Druskininkai *Poetic*

Fall 2010

Sudarytojas ir vyriausiasis redaktorius / Compiler and editor-in-chief

KORNELIJUS PLATELIS

Redaktorius / Editor

ANTANAS ŠIMKUS

Angliškus tekstus redagavo / English texts edited by

KERRY SHAWN KEYS and JONAS ZDANYS

Almanacho leidybą parėmė:

LIETUVOS RESPUBLIKOS
KULTŪROS MINISTERIJA

Lietuvos Respublikos kultūros ministerija

LIETUVOS RESPUBLIKOS
KULTŪROS RĖMIMO
FONDAS

Lietuvos Respublikos kultūros rėmimo fondas

ES Kultūros programa

Nyderlandų literatūros fondas

The anthology was supported by:

Ministry of Culture of the Republic of Lithuania

Culture Endowment Fund of the Republic of Lithuania

EU Culture Programme

The Dutch Foundation for Literature

Turinys / Contents

Poetinis Druskininkų ruduo 2010 / 10

Druskininkai Poetic Fall 2010 / 12

Alan Berecka (JAV/USA) / 12

TRANSLATED BY MARIUS BUROKAS

Vytautas P. Bložė (LIETUVA/LITHUANIA) / 20

TRANSLATED BY JONAS ZDANYS

Wojciech Bonowicz (LENKIJA/POLAND) / 30

VERTĖ VYTAS DEKŠNYS

Vladas Braziūnas (LIETUVA/LITHUANIA) / 38

TRANSLATED BY ADA VALAITIS

Tsead Bruinja (NYDERLANDAI/THE NETHERLANDS) / 50

VERTĖ ANTANAS GAILIUS

Henrikas Algis Čigriejus (LIETUVA/LITHUANIA) / 60

TRANSLATED BY ADA VALAITIS

Valdas Gedgaudas (LIETUVA/LITHUANIA) / 70

TRANSLATED BY MEDEINĖ TRIBINEVIČIUS

Bogomil Gjuzel (MAKEDONIJA/MACEDONIA) / 82

VERTĖ LAIMA MASYTĖ

Bob Holman (JAV/USA) / 92

VERTĖ EDGARAS PLATELIS

Evaldas Ignatavičius (LIETUVA/LITHUANIA) / 102

TRANSLATED BY MEDEINĖ TRIBINEVIČIUS

Antanas A. Jonynas (LIETUVA/LITHUANIA) / 114

TRANSLATED BY MEDEINĖ TRIBINEVIČIUS

Donaldas Kajokas (LIETUVA/LITHUANIA) / 124

TRANSLATED BY JOSEPH GRIKIS

Erling Kittelsen (NORVEGIJA/NORWAY) / 136

VERTĖ NORA STRIKAUSKAITĖ

Gueorgui Konstantinov (BULGARIJA/BULGARIA) / 146

VERTĖ LAIMA MASYTĖ

Eleanor Livingstone (ŠKOTIJA/SCOTLAND) / 156

VERTĖ SONATA PALIULYTĖ

Marcelijus Martinaitis (LIETUVA/LITHUANIA) / 164

TRANSLATED BY LAIMA VINCĖ SRUOGINIS

Kęstutis Navakas (LIETUVA/LITHUANIA) / 178

TRANSLATED BY JOSEPH GRIKIS

Víctor Rodríguez Núñez (KUBA-JAV/CUBA-USA) / 188

VERTĖ JURGA IR LAURYNAS KATKAI

Paul Perry (AIRIJA/IRELAND) / 198

VERTĖ EDGARAS PLATELIS

Alberto Princis (ITALIJA/ITALY) / 208

VERTĖ AUDRIUS MUSTEIKIS

Rajvinder Singh (INDIJA-VOKIETIJA/INDIA-GERMANY) / 218

VERTĖ ANTANAS A. JONYNAS

Knuts Skujenieks (LATVIJA/LATVIA) / 230

VERTĖ VLADAS BRAZIŪNAS

Triin Soomets (ESTIJA/ESTONIA) / 244

VERTĖ DANUTĖ SIRIJOS-GIRAITĖ

Rimvydas Stankevičius (LIETUVA/LITHUANIA) / 254

TRANSLATED BY KERRY SHAWN KEYS

Ivo Stropnik (SLOVĖNIJA/SLOVENIA) / 264

Cai Tianxin (KINIJA/CHINA) / 274

VERTĖ AGNĖ BILIŪNAITĖ

Tuğrul Tanyol (TURKIJA/TURKEY) / 284

VERTĖ SKAISTĖ KIVCI

Jonas Zdanys (JAV-LIETUVA/USA-LITHUANIA) / 294

VERTĖ KORNELIJUS PLATELIS

Dovilė Zelčiūtė (LIETUVA/LITHUANIA) / 302

TRANSLATED BY ADA VALAITIS

Agnė Žagrakalytė (LIETUVA/LITHUANIA) / 310

TRANSLATED BY JONAS ZDANYS

BIBLIOGRAFIJA / BIBLIOGRAPHY / 322

2009-ŪJŲ POETINIO DRUSKININKŲ RUDENS AIDAI ECHOES OF DRUSKININKAI POETIC FALL 2009

Kronika / Chronicle / 326

JOTVINGIŲ PREMIJOS LAUREATAS

YOTVINGIAI PRIZE WINNER

Valdemaras Kukulas (TRANSLATED BY JONAS ZDANYS) / 332

JAUNOJO JOTVINGIO PREMIJA

YOUNG YOTVINGIAN'S PRIZE

Giedrė Kazlauskaitė (TRANSLATED BY JONAS ZDANYS) / 334

VIENO ANONIMINIO EILĖRAŠČIO KONKURSAS

COMPETITION OF ONE ANONYMOUS POEM

Tautvyda Marcinkevičiūtė (TRANSLATED BY JONAS ZDANYS) / 336

Vytautas Stankus (TRANSLATED BY JONAS ZDANYS) / 338

Sara Poisson (TRANSLATED BY JONAS ZDANYS) / 340

Ilzė Butkutė (TRANSLATED BY JONAS ZDANYS) / 344

Vladas Braziūnas (TRANSLATED BY JONAS ZDANYS) / 344

JAUNŲJŲ POEZIJOS SKAITYMŲ NUGALĖTOJAS

WINNER OF THE YOUNG POETS' CONTEST

Emilis Milkevičius (TRANSLATED BY JONAS ZDANYS) / 346

ANONIMINIS HAIKU KONKURSAS ANGLŲ KALBA /

ANONYMOUS HAIKU COMPETITION IN ENGLISH / 346

HAIGA KONKURSO NUGALĖTOJAI, PASKELBTI FESTIVALIO METU /

WINNERS OF HAIGA COMPETITION ANNOUNCED DURING THE FESTIVAL / 348

PREMIJŲ LAUREATAI, RENGĖJAI, RĖMĖJAI

PRIZE WINNERS, ORGANIZERS, SPONSORS / 354

PRIEDAS: PDR SVEČIŲ EILĖRAŠČIŲ VERTIMAI Į ANGLŲ KALBĄ /

APPENDIX: ENGLISH TRANSLATIONS OF POEMS BY DPF GUESTS / 358

POETINIS DRUSKININKŲ RUDUO 2010

XXI Poetinio Druskininkų rudens tema: *Poetinės mokyklos ir asmeninės priklausomybės.*

8 Turbūt kiekvienas galėtų ilgai pasakoti, kokie poetai žavėjo mus, pradedančius kurti poeziją, kokių šalių ir kalbų poetikos mums darė įspūdį, kokios „nepoetinės“ tikrovės sritys žavėjo mus ir nejučia sunkėsi į mūsų tekstus. Visa tai turbūt – asmeninės priklausomybės. Žinoma, jos gali tapti poetinėmis mokyklomis, tačiau – kada ir kaip? Kai atsiranda genialus poetas, savo kalbinėje aplinkoje atveria naujus stilistinius horizontus ir patraukia juo sekti būrį adeptų? Kai susidaro „kritinė masė“ žmonių, eksploatuojančių panašią stilistiką? Kai grupė žmonių pasirašo po koku nors kūrybiniu manifestu ir kurį laiką bando jo nuostatų laikytis? Turbūt mokyklos kuriasi dėl visų išvardintų ir galbūt dar kokių nors priežasčių.

Mokykla, taip pat ir poetinė, visada susijusi su tam tikros skaitytojų-klausytojų bendruomenės meniniu skoniu, taigi ir paklausa ar tiesiog cechinių, religinių ar kitokių vertintojų prievarta, todėl natūralu, kad poetinės mokyklos buvo lengviau identifikuojamos ankstesniais laikais, pradedant senąja įvairių tautų poezija, baigiant modernistiniais XX šimtmečio sąjūdžiais, diskutavusiais su ankstesnių mokyklų stilistikomis, ir taip išlaikiusiais „mokyklų“ bruožus.

Demokratinėse visuomenėse tiek jų poezijos paklausa, tiek prievarta kūrėjams nebetenka dalies savo svorio. Tokia pat dalimi mažėja ir visuomenės domėjimasis pačia poezija. Skirtingose šalyse tai vyksta skirtingai. Todėl klausimas – ar tam tikroje kalbinėje aplinkoje įmanoma identifikuoti poetines mokyklas ir sudaryti jų atstovų sąrašus, – tebėra įdomus. Mano žiniomis, poetinės mokyklos iki šiol aktyviai save

identifikuoja bei reflektuoja anglakalbėje Amerikos poezijoje. Kokios to priežastys – ta kalba rašančių poetų ir skaitytojų gausa, kūrybinio rašymo programos universitetuose, ar dar kokios nors kitos? O kaip yra kitose šalyse?

Lietuvių poezijoje mokyklos, regis, ryškiau matėsi tarpukario laikotarpiu. Manau, mokykla galima būtų vadinti Maironio sekėjus, futuristinius „Keturis vėjus“. Sovietinių laikų poetines mokyklas, nepaisant cenzūros prievartos, identifikuoti sunkiau. O gal tiek ankstesnėje, tiek dabartinėje mūsų poezijoje įmanoma išvelgti daugiau mažesnių mokyklų ar bent „klasių“?

Numatomi tokie anoniminiai konkursai: vieno eilėraščio; „*Mokyklinio* eilėraščio“; ir nerimtas – „Asmeninės priklausomybės išpažinimas“. „*Mokyklinio* eilėraščio“ konkursui siūlome pristatyti po vieną nepasirašytą kūrinį, sukurtą kurios nors mokyklos stiliumi, ją nurodant.

Almanachą tradiciškai sudaro dvi dalys: šiemet pristatomi poetai ir pernykščio festivalio aidai. Kaip šio almanacho sudarytojas dėkoju visiems autoriams vertėjams, redaktoriams ir, žinoma, rėmėjams, kurie išvardinti tituliname lape.

KORNELIJUS PLATELIS

DRUSKININKAI POETIC FALL 2010

The theme of the XXI Druskininkai Poetic Fall: *Poetic Schools and Personal Addictions*.

Each one of us could probably tell a few stories about poets we found fascinating at the start of our creative working lives, recall poetics in various countries and languages that left an impression, and identify which “non-poetic” areas of reality that caught our attention and seeped imperceptibly into our texts. These are all personal addictions. They can also become poetical schools – but when and how? Does it happen when a great poet appears, explores new stylistic horizons within a language environment, and attracts a certain number of followers? When a “critical mass” of poets engaging in similar stylistics come together? When a group of people signs a specific art manifesto and attempts to live out its proclamations for a length of time? These and other possibilities might be true.

Poetical schools always reflect a dominant taste and the demand of a particular community of readers-listeners, or work within the realm of a guild, religion, or some other arbiter. It seems that poetical schools were more easily identifiable in the past, beginning with ancient poetry written in many languages and ending with the Modernist movements of the 20th century, which passionately engaged in a stylistic discourse with previous schools of poetry. All of the above fostered the preservation of the features of a “school.”

In democratic societies, both the demand for poetry and the constraint felt by poets is less prevalent. As a result, society also loses interest in poetry. This manifests itself differently in different countries. A question arises: is it still possible to find excitement in identifying poetic schools and compiling a list of the practitioners in a certain language? As far as I

know, poetic schools in America identify and analyze themselves. What is the reason for this? Is it the large number of English language poets and readers, creative writing programs at universities, or some other reason? And what about other countries?

It seems that it was easier to identify poetical schools in Lithuanian poetry in the period between the two World Wars. I think we can cite a “school” of followers of our romantic poet Maironis and also futurists from the “Four Winds” group. Despite the severe constraints of censorship, it is more difficult to identify poetic schools during the Soviet period. Though, perhaps it might be possible to point to smaller schools or “classes” at work in our earlier or contemporary poetry?

We look forward to the following anonymous contests: a single poem; a “School” poem; and the humorous “Confession of my Personal Addiction” poem. Participants who would like to take part in a “School” poem” should submit a poem in Lithuanian translation written in the style of a certain poetic school that establishes it as such.

The Anthology is divided into two parts: this year’s featured poets, and echoes from the previous festival. As the anthology’s compiler, I am grateful to all of our authors, translators, editors, and, of course, to our sponsors, who are listed on the title page.

KORNELIJUS PLATELIS

Alan Berecka

USA

Alan Berecka grew up in a rural part of upstate New York. He is the grandson of a pair of immigrants, one set from Poland, the other from Lithuania. He now lives near Corpus Christi where he and his wife raise their two children. He is a reference librarian at Del Mar College. His poetry has appeared in such places as the *American Literary Review*, *Texas Review*, and the *Christian Century*. In 2009 his first full collection of poems *The Comic Flaw* was published by *Numa NeoArts*. E-mail: aberecka@yahoo.com

AMERICAN DREAMS

I stand waiting as Piusus Antonavage,
my great-grandfather, young, fresh
from the old country disembarks.
I find him on the pier, tired and gray,
smelling of cabbage and onions
being coerced toward customs
with little to declare.

With a large shepherd's crook,
I cut him from the flock
and plead with him to return
to where he belongs, where he
has always belonged. I tell him
no matter what he wants, he will father
an eloigned race; I plead with him
not to make this mistake.

His blue eyes--deep set--bleed
with rage. *You whiney bastard,*

Alan Berecka

JAV

Alanas Berecka gimė kaimiškoje šiaurinėje Niujorko valstijos dalyje. Jis yra emigrantų iš Lenkijos ir Lietuvos vaikas. Šiuo metu gyvena netoli Corpus Christi miesto ir su žmona augina du vaikus, dirba bibliotekininku Del Mar koledže. Alano Bereckos eilėraščiai buvo skelbti „American Literary Review“, „Texas Review“ ir „Christian Century“. 2009-aisiais jo pirmąją poezijos knygą „The Comic Flaw“ („Komiška yda“) išleido „NumaNeoArts“. El. paštas: aberecka@yahoo.com

AMERIKIETIŠKOS SVAJONĖS

Stoviu ir laikiu, kol Piusus Antonavage,
mano prosenelis, jaunas, žalias,
išsilaipina iš senosios šalies.
Randu jį prieplaukoje, papilkusį iš nuovargio,
tvoskiantį kopūstais ir svogūnais,
velkamą muitinės link,
neturintį ką jiems parodyti.

Didžiule piemens lazda
atskiriu jį nuo bandos
ir maldauju grįžti
ten, iš kur kilęs, ten, kur visada
buvo jo vieta. Sakau,
kad nepaisant to, ko jis nori, taps
tolimos padermės tėvu; maldauju
nedaryt šios klaidos.

Jo giliai įstatytos mėlynos akys
pykčiu pasrūva. *Tu kam priklausai,*

*belong to what? There I have nothing
but starving mouths I cannot feed.*

The cane now raised in his hands
becomes a giant red serpent--
growing--its coils anchor my feet.

Weeks pass; he comes to me again.
This time I walk with my grandmother,
both of us children. We carry a bucket of beer
and change back from the corner joint. He sits
on a bright white porch where children play
at captaining ships. He pours a glass--drinks
deeply and grins. In a thinning accent, he tells me,
Boy, it is not so good to think so much.
What is there to know? Each man has one life;
what does it matter where he breeds or drinks?

GOD'S RADIO

In Religious Ed a nun once told us that we
should always make the sign of the cross
before and after we prayed. The first gesture
opened God's wavelength, the second closed it off.

I wonder if the sister knew how many nights
I would lie in bed, panicked, wide awake
unable to remember if I had signaled
Roger and out. Odds or evens—heaven
or hell. I crossed myself without stopping,
hoping to land on evens or at least to interrupt
the feed before my memories of Linda Ursoni's
blouse and her fully developed fifth grade breasts
bubbled forth from the back of my pubescent mind.

*inkščianti išpera? Ten neturiu nieko,
tik alkanas burnas, kurių negaliu išmaitinti.*

Lazda, dabar iškelta jo rankose,
virsta didžiule raudona gyvate –
vis augančia – jos ringės surakina mano kojas.

Bėga savaitės; jis vėl mane aplanko.
Šįkart einu su senele,
abu mes vaikai. Nešame kibirą alaus
ir gražą iš smuklės ant kampo. Jis sėdi
šviesioje baltoje verandoje, kur vaikai žaidžia
laivų kapitonus. Įsipila stiklą – godžiai išgeria
ir išsišiepia. Su nykstančiu akcentu sako man:
Vaikine, per daug galvoti nesveika.
Ką čia besužinosi. Vyras turi tik vieną gyvenimą;
koks skirtumas, kur jis dauginasi ar geria.

DIEVO RADIJAS

Per tikybos pamoką vienuolė kartą pasakė,
kad prieš maldą ir po jos visada turime
persižegnoti. Pirma žegnonė
atveria Dievo kanalą, antroji – jį uždaro.

Dabar klausiu savęs, ar vienuolė žinojo, kiek naktų
pragulėjau lovoj, apimtas baimės, negalėdamas užmigti,
neprisimindamas, ar pasiunčiau žinią:
signalas priimtas, dedu ragelį. Pora ar liekas – dangus
ar pragaras. Žegnojausi nesustodamas,
vyliausi pataikyt ant poros ar bent jau nutraukt
perdavimą, kol neprisiminiau Lindos Ursoni
palaidinės ir jos puikiai išsivysčiusių penktokės krūtų,
iškylančių iš mano paaugliško proto patamsių.

Even as an adult, I find myself playing
the same game, while hoping that someday
I might cross myself one last time and be done
with it, but the deep need to hide always follows—
in the name of the Father, and of the Son...

ST. PETER'S SQUARE 1979

College kids half drunk on cheap spumanti,
we decided to stand at the barricades
for hours. As the crowd grew behind us
so did our plan. The new Polish Pope
was returning from Mexico and would pass
within earshot. We knew that he was known
to stop and bless or converse with pilgrims
who spoke his native tongue. Since my mother's
parents came from Poland, the group looked to me,
but my vocabulary was bluer than the Pontiff's
eyes. I feared my broken second-hand Polish
was more likely to land me in the bottom
of some secret and dank Vatican dungeon
than it was to gain us a Papal audience.

Plan B, we decided to consult our foreign language
pocket travel guide. Short of receiving the Paraclete's
gift of tongues, phonetics became our only chance.
We leafed through the little Polish it offered, looking
for some phrase that even Americans could pronounce.
Happy with our choice, we practiced in unison
as if we were again pre-communicants chanting
the Baltimore Catechism until we had it right.

That night as the young Pope rode past
a few feet away, we shouted in our best Berlitz,
Where are you going with our baggage?

Net suaugęs pagaunu save žaidžiant
tą patį žaidimą, tikėdamasis kada nors
persižegnot paskutinį kartą ir baigt tą reikalą,
tačiau vis iškyla gelminis poreikis slėpti –
vardan Dievo Tėvo ir Sūnaus...

ŠV. PETRO AIKŠTĖ, 1979-IEJI

Koledžo vaikai, pusgirčiai nuo pigaus putojančio vyno,
mes nusprendėme stovėti ant užtvarų
valandų valandas. Mūsų planas tvirtėjo, augant miniai
už nugarų. Naujasis lenkų popiežius
grįžo iš Meksiko ir turėjo praeiti
pro šalį, turėjome jį girdėti. Žinojome, kad jis mėgsta
stabtelėti ir palaiminti ar persimesti žodžiu su maldininkais,
kalbančiais jo gimtąja kalba. Kadangi mano motinos
tėvai buvo kilę iš Lenkijos, būrelis dėjo viltis į mane,
tačiau mano žodynas buvo retesnis nei pontifiko
apsilankymai. Baiminausi, kad dėl savo laužytos, prastos lenkų
kalbos veikiau atsidursiu drėgnų ir slaptų
Vatikano rūsių gelmėse, o ne pelnysiu
Popiežiaus audienciją.

Griebėmės plano B – nusprendėm kliautis kišeninio kelionių
vadovo žodynu. Neturintys kalbų dovanos,
suteikiamos Parakleto, bandėm remtis fonetika.
Pervertėm keletą siūlomų lenkiškų frazių, ieškodami
sakinio, kurį ištartų net amerikietis.
Radom ir nudžiugę sutartinai praktikavomės,
lyg vėl ruoštumės komunikacijai ir skanduotume
katekizmą, kad geriau įsimintume.

Tą vakarą, jaunajam popiežiui važiuojant pro šalį,
vos už keleto pėdų nuo mūsų, sušukome geriausia pokalbių knygelės tartim:
Kur jūs einate su mūsų bagažu?

The passing years bent the Pope
in half and hid him behind a cold
plastic mask, but I still relive that night.
Often in a dream, I see his confused look
snap around to our direction, and I swear
I can hear him answer, *Too far, my son, too far.*

FOR MY DAUGHTER AS SHE LEAVES HOME

In my boyhood, I learned two legends—myths
about the Eucharist. In both tales a priest
loses faith, one while he walked to visit
the sick while carrying a host pressed
in the pages of his breviary. The other fell
into despair and doubt as he raised the wafer,
as he stood behind the altar at the moment
of consecration. When each looked again,
they found instead of bread, slivers of meat
centered in small pools of blood. The legends
state that scientists came to test the flesh
and in both cases found it to be human,
most likely extracted from a heart. Faith
returned to the priests. The transformed hosts
survive as relics, the objects of adoration.

I do not know what to think of these tales.
I find it hard to accept the miraculous.
Still, once you have moved on from here,
should you lose faith in your own worth
or in the fact that you are loved, I pray
that this cheap piece of paper on which I
have labored with my simple art might
become a sliver of my own certain heart.

Prabėgę metai sulenkė popiežių
perpus, paslėpė jį už šaltos
plastiko kaukės, tačiau aš vis prisimenu tą naktį.
Dažnai sapnuose matau jo sumišusį žvilgsnį
atsisukant į mus ir, prisiekiu,
girdžiu jį atsakant: *pernelyg toli, mano sūnau, pernelyg.*

DUKRAI, PALIEKANČIAI NAMUS

Vaikystėje sužinojau dvi legendas – mitus
apie Komuniją. Abiejuose pasakojimuose kunigai
praranda tikėjimą, vienas jų – eidamas lankyti
ligonio ir nešdamasis ostiją, suspaustą
tarp brevijoriaus puslapių. Kitą neviltis
ir abejonės užplūdo stovintį už altoriaus,
iškėlusį ostiją pašventinimo akimirką. Pažvelgę,
abu vietoj paplotėlio pamatė kūno nuopjovas
kraujo balutėse. Legendos tvirtina,
kad mokslininkai, atvykę jų tirti,
abiem atvejais nustatė jas esant žmogaus,
labiausiai tikėtina, kad tai buvo širdies audinys. Tikėjimas
sugrįžo pas kunigus. Pasikeitusios ostijos
išliko kaip relikvijos, garbinimo objektai.

Nežinau, ką manyti apie šias pasakas.
Man sunku patikėti stebuklais.
Tačiau, jei išsikrausčius iš čia
prarastum tikėjimą savo verte
ar tuo, kad esi mylima, meldžiuosi,
kad šis prasto popieriaus lapelis su mano
paprasto meno vaisiais galėtų
pavirsti mano tikros širdies gabalėliu.

Foto: Vladas Braziūnas

Vytautas *P. Bložė*

LIETUVA

Vytautas P. Bložė, poetas, vertėjas, gimė 1930 metais Baisiogaloje, studijavo Vilniaus pedagoginiame institute, dirbo leidykloje redaktorium, yra išleidęs 21 poezijos rinkinį, išvertęs M. Lermontovo, A. Puškino, N. Nekrasovo, F. Schillerio, K. Kavafio ir kt. kūrinių. Parašęs ir išvertęs dainų tekstų, libretų, pelnęs visas svarbiausias Lietuvos literatūrines premijas. Jo nuopelnai lietuvių poezijai visuotinai pripažįstami.

NAKTĮ MIŠKE (TEMPO DEL FUGHETTA)

tarp šilų lieku ir kalnelių, žiemą speiguotų, kur pernai
(žmonės pasakoja) trys studentai
atvykę paslidinėti į sniego šią
karalystę (vėsiausia

Lietuvoj vieta) pasiklydo bekrastėj
girioj. Trumpa žiemos diena. Užklupus vakarui, jie tiesiog
bėgte bėgo, deja, į priešingą
pusę, traukinys

jų nelaukė, trumpam
stabtelėdamas, nė nesusvilpdamas
tuščiu trenksmu nugarmėdamas
sostinėn. Jie sušilę suplukę skubėjo

deja deja! matydami
kad pasiklydo, bandė nors
laužą susikurt, kad nesusaltų: degtukų buvo pasiėmę
bet laužo vien jais neįkūrė, tada dar bandė

Vytautas *P. Bložė*

LITHUANIA

Vytautas P. Bložė, poet and translator, was born in 1930 in Baisiogala. He studied at the Vilnius Pedagogical Institute and worked in a publishing house as an editor. He has published twenty-one collections of poetry, and many translations including poems by M. Lermontov, A. Pushkin, N. Nekrasov, F. Schiller, C. Cavafy, song lyrics, and librettos. He has been awarded all the principal Lithuanian literary awards, and his many contributions to Lithuanian poetry are widely recognized.

NIGHT IN THE FOREST (TEMPO DEL FUGHETTA)

among the pinewoods I remain and the hills, frosted with winter,
where last year

(people say) three students
having come to ski in this kingdom
of snow (the coldest place

in Lithuania) got lost in the boundless
forest. A short winter day. When evening fell, they ran
headlong, alas, in the opposite
direction, the train

did not wait for them, making a quick
stop, not even whistling
with an empty bang sinking
toward the capital. They, hot trampled hurried

alas alas! seeing
that they were lost tried at least
to light a fire, so they wouldn't freeze: they had matches
but could not light a fire with them alone, then tried

pasus degint (turėjo su savim, nes pasienis), bet pasai
nedegė – – – –
po keleto dienų medkirčiai juos rado: trys mirtinai sušalę
slidininkai, po duknom po baltom po šerkšnotom

po žiemos antklodėm: toli
nuo stotelės, kur traukinys
nė mūsų nelauks, žadėjęs parvežt
po iškylos

girdi? aukštos įtampos laidai proskynoj – naktis
(aš jau vaikštau, išleidžiamas pasižvalgyt su tuo
kas aplanko) šilų progumoj
aukštos žiemos žvaigždės (kad ne-

paklystum pušinėdamas) gera
po ja, po aukšta įtampa – pirmas ir paskutinis
pasibučiavimas, mylimoji mano
naktie speiguotoj girioj

ai guapa guapa! neįsipliesks
ugniakuras, pirmas ir paskutinis
dublis, kur tik
žvaigždynų atspindys (akiniuose): lemingas

kits kito ieškojimas, paskui – susirašinėjimas, laiškai
per rūbininkę, laiptų apačioj
aišku, svaičiojimai, net apie tai, kad
medžiai taip pat turi sielas, paukščiai ir žvėrys –

tuo labiau. Tokios išpažintys. Kuo dar
tikime? tikimės? iš naktų ir girių
dvasios? o ar savim
tikim? ar tikim, kas virš viso to? kad

laidų įtampa, kad naktis ir diena, kad
saulė ir sąstai žvėreliams – taps

to burn their passports (they had them, it was the border)
but the passports

did not burn – – – –
some days later lumberjacks found them: three frozen to death
skiers, under the bedclothes under the white under hoar-frosted
under winter's blankets: far
from the station, where the train
won't wait for us, having promised to bring us back
after our trip

do you hear? high tension wires in the clearing – night
(I walk already, let out to look around to see with the one
who visits) in the forest glade
the high stars of winter (so you would not

get lost in blindman's bluff) it's good
beneath it, beneath the high tension – the first and last
kiss, my beloved
night in the frosty woods

ai guapa guapa! the fireplace
won't scorch itself, the first and last
take, where are only
constellation reflections (in eyeglasses): the fateful

search for one another, then – exchanges of notes, letters
via the cloakroom attendant, beneath the stairs
it's clear, ravings, even about whether
trees also have souls, birds and animals –

more so. Such confessions. What else do we
believe? hope for? from spirits
of nights and forests? and do we believe
in ourselves? do we believe what is above all that? that

the tension of wires, that night and day, that
the sun and animal traps – will become

šio punktyro
pėdsakais? sąmonė gniuždo sąsąmonę. Tu nujoji tolyn verkdama

lieku vienas miške, vienas tarp studentų, trečias ar gal ketvirtas
pasai nedega, rankraščiai – tuo labiau: be manęs – nėr manęs
yra naktis, žvaigždynai, žodžiai, jie vėsta, dega tik
lūpos, kurios miega sapnuodamos

kits kito gyvenimą, bet bus atrasti
laiškučiai, puslapiai, ašaros, tikėkim
bus, kada nors, iš po spygliuotų
varveklių: baigsim žiemos akademijas

gūdūs dubleriai, juostai kartojančios ir trūkinėjant, vėl vorele
slidžių pėdsakais (kurie
nepatikimi, tekstologiškai painūs, gal net
beprasmiški) kur mes? kas mes? Septyni

Šienpjoviai negirdi mūsų, nakties
klajūnų. Žvaigždynai – kurti ir akli, jiems
nė motais, kas
mums nutiko

naktį šviesu miške: nuo tylos
nuo amžinybės, tik štai: lyg arklio
klepsėjimas? rogės? keliuku? neišsigąsk
nekrūptelėk: jie į tą patį

tunelį, kur – mes, kur
žmonės ir medžiai (visi
turi sielas) kur tapati
visata viršum progumos

štai ir karininkas, tas pats, paspaudžia mygtuką
šviesa žybteli ir gęsta, lieka tik
pėdsakai
į keturias vėjo puses

this dotted line's
footprints? consciousness tramples the subconsciousness.

You ride off weeping
I remain alone in the forest, alone among the students,
third or maybe fourth
the passports don't burn, manuscripts – even more:
without me – there is no me
there is night, constellations, words, they cool, only lips
burn, which sleep dreaming

one another's lives, but the letters
will be found, pages, tears, let's believe
that someday there will be, beneath the barbed
icicles: we'll finish winter's academies
dreary doubles, strips repeating and breaking, again in a line
in the skis' footprints (which
are untrustworthy, textologically tangled, even
meaningless) where are we? what are we? Orion
does not hear us, wanderers
of night. Constellations – deaf and blind, it's
all the same to them, what
happened to us

at night it's light in the forest: from silence
from eternity, just: like a horse's
clipping? sleds? on the road? don't be afraid
don't wince: they are going to that same

tunnel, where we are, where
people and trees (all
have souls) where that same
universe is above the glade

and here the officer, the same one, pushes the button
light flashes and dims, only
footprints remain
in the four directions of the wind

KALBĖSIU NUTILDAMAS

kad likčiau tik tuo, ką pasakiau
potekstėm ir mįslėm
kuo neatsivėriau (neišdrįsdamas) ir ko neužčiuopsi
pajautose, kylančiose iš po-

smų
prikąstose lūpose, ko niekas-niekur-niekad
nepasigės, man – nutylant:
ar, sakyk, turiu teisę?

naktinio paukščio šešėlis neatstodamas
lydi klykaudamas mus, klaidžiojančius
tarp pušų ir pusnyčių

jaučiu jį, girdžiu jį būtent tuo, ko rašymais
neišsakai, ką nutylėjau, nes tai – ne šio pasaulio: klausyk
aš dabar tau kalbėsiu nutildamas

PRIE LIŪTŲ DUOBĖS

nešu savo kryžių, po tiltų kaukolių gairėm
bet čia sliuogiama dirvos (po lietaus) paviršium
sveiki sliekai! išsiropštę iš dvokiančios mūsų dvasios
(seniau daktarai iš kvapo pažindavo, kas kuo serga)

kuo sergam? tikrai, kuo sergam? dausių ilgesiu?
kuo sergam, kuo negaluojam nakčia prie
atviro balkono? šiandakt vėtra, žvanga stiklai balkone
kur ant padėklo – dvi širdys, o – sapne – mes prie liūtų duobės

ne ne, ne pirštinaitė tarsi netyčia iškritusi iš rankų
į liūtų duobę. Princesė meldžia, prašo pakelt jai pirštinaitę
ne ne, čia ne garsioji baladė. Tik mano kaklajuostė,
kurios niekad nenešiodavau
saugodamas atsisveikinimui, juoda kaklaskarė, pagrabo apdarui

I'LL SPEAK BECOMING SILENT

so I would remain only that which I said
in subtexts and riddles
which I did not open myself (not daring) and what can't be grasped
in sensations, rising from stan-

zas
biting your lips, which nobody-nowhere-never
will be missing as I grow silent:
do I, tell me, have the right?

the night bird's shadow not leaving
leads us squalling wandering
among the pine trees and drifts

I feel it, hear it being the one which in writing
I did not put into words, passed over in silence,
because it's not of this world: listen
I'll speak now becoming silent

NEAR THE LIONS' DEN

I carry my cross, under bridge skull banners
but here on the earth's (after a rain) surface climb
healthy worms! clambering out of our stinking souls
(long ago doctors could tell from smells who was sick from what)

sick from what? really, sick from what? longing for paradise?
what are we sick from, what do we feel unwell from at night
by the open balcony? there's a storm tonight, glasses on the balcony clatter
on a tray – two hearts, and in the dream – we are near the lions' den

no no, not a glove that accidently fell from a hand
into the lions' den. The princess begs, asks that the glove be picked up
no no, this is not a famous ballad. Only my necktie, which I never wore
saving it for the farewell, a black necktie, for my funeral garments

klausyk širdies, ji ilgisi, klausyk paukščių
klausyk (palapinėse) valiūkautojų, klausyk viesulo ūžesio
liko dvi dienos (iki spektaklio finalo), dvi dienos (iki
liūtų duobės): pempių du kiaušinėliai rasti

ankstyvam lizde, o jis – plikas arimas

KURIĄ SAPNUOJU KAS NAKTĮ

netiki manim? gerai, tada tylėsiu
slėpsiu netiesą, bet ir tiesos nesakysiu
aguonos žiemą – tuščiavidurės, išbyrėjo grūdėliai
bet ir pasisėjo (jeigu gyvas, pieno puta)

aguonų pienas, baigiant pasninką: vaikų ir mergaičių
žaidimai – lydyt vašką, kurs varva ir stingsta, regi? atpažįsti
dvi mūsų galvas? tvoros žiogrių glėbys – pora ar liška? iš kurios pusės
šunelių amsėjimas? piršliai piršleliai? aploja mus

tai širdžių tvinksniai, ne ne – katutės
toli toli, girdi? prie žvakutės, kur miršta
našlaitėlė, gležna gėlytė, nimfetė, ją mylėjau
kartojau ir kartojau: sudie. Paskutinįsyk

tariau sudie. Kūčių vakarą. Ir ji mirė
balta Kalėdų naktį, kad prisikeltų
Dievo suvokimu, Jo regėjimu, išsilaisvintų
iš metų ciklo, girnapusės dzeržgesio, pakopų įvijom

kad dingtelėtų: saulė! ji grįžta, saulė
kurią sapnuoju kas naktį

listen to your heart, it yearns, listen to birds
listen (in tents) to rascals, listen to the sounds of the whirlwind
two days remain (until the end of the play), two days (until
the lions' den): two peewit eggs were found

in an early nest, and it – naked tillage

WHOM I DREAM EACH NIGHT

you don't believe me? all right, then I'll be quiet
will hide untruth, but won't speak the truth either
the poppies' winter – empty, the grains have spilled out
but have planted themselves (if alive, milk foam)

poppy milk, when fasting ends: boys' and girls'
games – melting wax, which drips and hardens, see? do you recognize
our two heads? a handful of fence wattles – a pair or checkers disk?
from what direction

are the pups yelping? matchmakers matchmakers? they bark at us

pulses of the heart, no no – applause
far away far away, can you hear? near the candle, where the orphan
dies, a withering flower, nymphet, I loved her
I repeat and repeat: good-bye. For the last time

I said good-bye. On Christmas Eve. And she died
on a white Christmas night, so she would rise
in God's perception, in His sight, free herself
from the cycle of seasons, from the millstone's clatter, by circular stairs

so would suddenly come to mind: the sun! she returns, the sun
that I dream of each night

Wojciech Bonowicz

POLAND

Wojciech Bonowicz (b. 1967), poet, essayist. He has published a biography of the Polish philosopher and priest, Józef Tischner (*Tischner*, 2001) and four collections of poetry. He lives in Krakow, works for the Publishing House *Znak*, and is a columnist for the Catholic weekly *Tygodnik Powszechny*.

E-mail: bonowicz@znak.com.pl

FRAGMENT

Dwa gawrony piją wodę z dziurki
wydziobanej w lodzie. Dwie znieruchomiałe
maszyny które za chwilę zrzucą rdzę
i wyjdą z porannego światła.

Poeci wstają ostatni. Przeciagając się
myślą że to znów będzie ich dzień: powrót podmiotu.

MÓJ SEN Z ZEGARKAMI

Jedliśmy zegarki z blaszanych misek.
Zegarki były z oczami jak wszystko w gułagu
z każdej szpary patrzyło na nas zamarznęte oko.
Zmarli szli spać w brzdach albo na dnie rzeki. Nikt nie miał
zegarka na ręce. To było nasze jedyne pożywienie.
Poza tym łód którego nie dało się poruszyć
ściana lodu na której o świetle kołysał się mój oddech.

Wojciech Bonowicz

LENKIJA

Wojciechas Bonowiczius (g. 1967), poetas, publicistas. Išleido biografinę knygą apie lenkų filosofą kunigą ir keturis eilėraščių rinkinius – „Daugumos pasirinkimas“ (galima versti ir „Didžiosios dalies rinkinys“ – *Wybór większości*, 1995), „Žaidų urmo bazė“ (*Hurtownia ran*, 2000), „Liudies eilėraščiai“ (*Wiersze ludowe*, 2001) ir „Kupina jūra“ (*Pełne morze*, 2006). Gyvena Krokuvoje, dirba leidykloje *Znak*, rašo feljetonus katalikiškam kultūros savaitraščiui *Tygodnik Powszechny*. El. paštas: bonowicz@znak.com.pl

FRAGMENTAS

Du kovai geria vandenį iš lede
iškaltos skylutės. Dvi sustingusios
mašinos kurios netrukus nusimes rūdis
ir išnirs iš rytmečio šviesos.

Poetai keliai paskutiniai. Rąžosi
manydami kad šiandien vėl bus jų diena: subjekto sugrįžimas.

MANO SAPNAS APIE LAIKRODŽIUS

Valgėme laikrodžius iš skardinių dubenėlių.
Laikrodžiai turėjo akis kaip ir visa kas iš gulago
pro kiekvieną plyšėlį į mus žvelgė užšalusi akis.
Mirusieji gulėsi miego į vagą arba į upės dugną. Nė vienas nesinešiojo
ant rankos laikrodžio. Tai buvo vienintelis mūsų maistas.
Daugiau – tik ledas kurio negalėjome išjudinti
ledo siena ant kurios pakibęs auštant suposi mano kvėpavimas.

POWSTANIEC

Nachyla się nad stołem i widzę na jego piersi
mały stalowy krzyżyk który zaplątał się we włosy.
A potem na fotografii jesteśmy parą niezgrabnych gołębi
które podają sobie uratowaną z potopu gałązkę.

POWRÓT

pamięci Jerzego Ficowskiego

Dlaczego te ciała nie wychodzą z rowów?
Dlaczego nie idą w proch swąd dlaczego wiatr
nie rozwiewa ich? Czemu historia broni się tak długo
oczami zębami? Jeszcze stoi w tle „zbity tłum nikogo”.
Jeszcze jest choć coraz dalszy coraz mniej
wyraźny. Coraz mniej mówi kaszle.

KOMENTARZE

I

Skoro społeczeństwo nie ma
już nikogo komu mogłoby zaufać
wybiera mniejsze zło. I zawsze
jest tak samo: mniejsze rośnie
i staje się ciężarem nie do udźwignięcia.

2

Ksiądz nie chce z nim rozmawiać. Wczoraj znów
zamknął drzwi. Jakie powody? Powód jest zwykle
ten sam. Pyta czy Bóg widzi to inaczej. Tak widzi
to inaczej, mówię. Chociaż może też
wiedzieć to tak jak ksiądz.

SUKILĖLIS

Pasilenkia prie stalo ir matau jam ant krūtinės
mažytį plieninį kryželį įsipainiojusį į plaukus.
O paskui nuotraukoje esame pora negrabių balandžių
perduodančių vienas kitam išgelbėtą iš tvano šakelę.

SUGRĮŽIMAS

Jerziui Ficowskiui atminti

Kodėl tie kūnai neišlipa iš griovių?
Kodėl nesueina į dulkes nežulį kodėl vėjas
jų neišblaško? Kodėl istorija taip ilgai ginasi
akimis ir dantimis? Fone vis dar stovi „susigrūdusi niekieno minia“.
Dar yra nors vis tolimesnė vis
blausesnė. Vis mažiau kalba kosti.

KOMENTARAI

I

Nebeturėdama nieko kuo galėtų
pasitikėti visuomenė
renkasi menkesnį blogį. Visada
taip yra: tas menkesnis išauga
ir tampa nebepakeliama našta.

2

Kunigas nenori su juo kalbėtis. Vakar vėl
užtrenkė duris. Kaip tai paaiškinti? Priežastis dažniausiai
ta pati. Jis klausia ar Dievui tai atrodo kitaip. Taip jam atrodo
kitaip atsakau. Nors gali
atrodyti ir taip kaip kunigui.

Kiedy zło uderza cofamy się trochę. Wrócimy
na miejsca które zajęło kiedy już będzie po wszystkim.
Ale po wszystkim nigdy nie jest tak samo: granice
przesunęły się i teraz także my jesteśmy winni.

WYMIANA KOBIET NA MĘŻCZYŹN

On chodzi jak kobieta. Ona jak kobieta
pochyla się nad nim. Jego mokre czoło
jego gorączkę po kobiecemu traktuje. Gdy on
pochyla się nad nią nie jest już kobietą.
Ona też nie. Wtedy są już kimś trzecim
z kim kobiety mężczyźni miewają historie.

DAR TYMOTEUSZA KARPOWICZA

Dramaty ciała już uspokojone
oddzielone mięśnie i fałdy postarzałej skóry
dziwna ceremonia powitalna jak zaskakujące były wiersze
anioły słów stoją w szyku przestawnym. Mój Boże
nie było ciebie a teraz jesteś – zapisany przede mną
w zdaniach nad którymi będzie przez wieczność ślęczało
moje biedne oko.

GWIAZDY

Do czego są nam potrzebne twarze poetów?
Czytając wiersze patrzymy między ich twarze uważnie.
Ich oczy są opuszczone jeden poeta zmarszczył brwi.
Poetka poprawiła włosy w swoim ostatnim wierszu.
„Chodźmy”, kiwnęła nam ręką a potem ręka zniknęła.
Dokądkolwiek pójdziemy wejdziemy w jakiś kadr.
Gdzie wśród twarzy poetów jest też kilka drzew
pozbawionych próżności stojących niepewnie na szarej ziemi.

Kai blogis smogia mes šiek tiek atsitraukiame. Sugrįšime
į jo užimtas vietas kai viskas jau bus baigta.
Tačiau viskam pasibaigus jau nebebus taip kaip buvo: ribos
pasislinko ir dabar taip pat esame kalti.

MOTERYS PAKEIČIAMOS VYRAIS

Jis vaikšto kaip moteris. Ji kaip moteris
palinksta prie jo. Jo išprakaitavus kakta
reaguoja į jo karštį tarsi moteris. Prie jos
palinkęs jis – jau nebe moteris.
Ir ji lygiai taip pat. Tada jiedu jau kai kas trečia
su kuo moterims vyrams nutinka istorijos.

TYMOTEUSZO KARPOWICZIAUS DOVANA

Kūno dramos jau nurimo
atsiskyrė raumenys ir suvytusios odos raukšlės
tokia keista sveikinimo ceremonija kokie stulbinantys buvo eilėraščiai
žodžių angelai sustojo inversine tvarka. Mano Dieve
nebuvo tavęs o dabar esi – priešais mane užrašytas
sakiniais prie kurių visą amžinybę plūksis
vargšė mano akis.

ŽVAIGŽDĖS

Kam mums reikalingi poetų veidai?
Skaitydami eilėraščius atidžiai žvalgomės kas tarp jų veidų.
Jų akys nuleistos vienas poetas suraukė antakius.
Poetė paskutiniajame eilėraštyje pasitaisė plaukus.
„Eime“ mostelėjo mums ranka o paskui ranka pradingo.
Kad ir kur eitume pakliūsime į kokį nors kadrą.
Kur tarp poetų veidų auga ir keli medžiai
netekę tuštybės netvirtai stovi ant pilkos žemės.

W ZATOCE

Było zbyt zimno abym mógł rozebrać się i wskoczyć.
Czasem widzisz w filmach rzeczy które chciałbyś naśladować.
Ale w innych miejscach to nie wychodzi.

Krążyła wokół skał. Nie czuła się pewnie.
Nie podobało jej się że siedzę na brzegu obserwuję robię notatki.
Denerwowała ją ta srebrna skrzynka w moim ręku.
Była zazdrosna gdy spojrzałem w stronę mew.
W końcu odpłynęła. Ja też musiałem już iść.

Nie chciałem niczego opisywać. Samo tak wyszło.

DWA RUCHY

Kiedy patrzę na morze
ono cofa się wraca cofa
powtarza nieskończenie te dwa ruchy.

Kiedy nie patrzę na morze
ono cofa się wraca cofa
powtarza nieskończenie te dwa ruchy.

KOLUMNY

W podwodnych lasach wśród ryb i gałęzi
wśród zbutwiałych sieci pod ciężarem liści
w wodzie ciemnozielonej przechodzącej w brąz czerń
a potem już w nic. W niczym nieporuszonym
w jego twardej i trwałej podstawie
spoczywa to co dźwiga nasz głos wysoko:
między nieba ptaki nakręcające śpiew między
przezroczyście kolumny świątyni śladu.

UŽUTĖKYJE

Buvo per šalta kad nusirengčiau ir nerčiau.
Kartais filmuose matai dalyką kuriuos norėtum pamėgdžioti.
Tačiau kitose vietose taip neišeina.

Ji suko ratus aplink uolas. Nesijautė tvirtai.
Jai nepatiko kad sėdžiu krante stebiu užsirašinėju.
Erzino ją sidabrinė dėžutė mano rankose.
Ėmė pavyduliauti kai dirstelėjau į žuvėdras.
Galiausiai nuplaukė. Man irgi jau reikėjo eiti.

Neketinau nieko aprašinėti. Savaime taip išėjo.

DU JUDESIAI

Kai žiūriu į jūrą
ji atslūgsta vėl priartėja atslūgsta
kartoja be galo tuos du judesius.

Kai nežiūriu į jūrą
ji atslūgsta vėl priartėja atslūgsta
kartoja be galo tuos du judesius.

KOLONOS

Povandeniniuose miškuose tarp žuvų ir šakų
tarp sutrūnijusių tinklų po lapų našta
tamsiai žalsvame vandenyje virstančiame rusvu juodu
o paskui visai niekuo. Nedrumsčiamame nieke
jo tvirtame tvariame pamate
glūdi tai kas iškelia aukštai mūsų balsą:
tarp dangaus paukščių užsukančių giesmę tarp
skaidrių pėdsako šventovės kolonų.

Foto: Alma Vlekytė

Vladas *Braziūnas*

LIETUVA

Vladas Braziūnas (g. 1952), poetas, vertėjas. Vilniaus universitete studijavo žurnalistiką ir lietuvių filologiją. Dirbo kultūrinėje, literatūrinėje spaudoje, nuo 1996 metų – laisvas menininkas. Išleido 16 savo eilėraščių knygų, dar keletą verstų, sudarytų, rengtų ir pan. Eilėraščių skelbta daugiau kaip 20 kalbų, pats verčia iš latvių, prancūzų, lenkų, baltarusių, ukrainų, rusų ir kitų kalbų. Vladas Braziūno poezija ir vertimai yra pelnę Lietuvos, užsienio šalių bei tarptautinių apdovanojimų, taip pat ir Jotvingių premiją. El. paštas: vladas@brazionas.net

*

gerk lūpas, prasivėrusias kaip vyno
gilmė ugninė žaizdriškais kraštais
palūkanas, rašytinį buvimą
pažerki vėjais, po velnių paleisk

nudistai medžiai taškosi ir siaučia
lig kelių įsibridę rudenį
o mes visų nuogiauši ir gražiausi
gaisrių naktų baladiškoj ugnį

nuo sapno ašmenų aguonų rytas
pabudęs miestas ritas nuo kalvos
ir žyra jo aludės ir bažnyčios
ant nemiegotos suveltos galvos

Vladas *Braziūnas*

LITHUANIA

Vladas Braziūnas (b. 1952), poet and translator, studied journalism and Lithuanian philology at Vilnius University. Since 1996, he has worked as a freelance writer and has also written for culture presses. He is the author of 16 collections of poetry and has published several books as translator, compiler, and editor. While his work has been translated and published in more than 20 languages, he himself translates from Belarusian, French, Latvian, Polish, Russian, Ukrainian and several other languages. He is the recipient of numerous Lithuanian and international prizes, including the Yotvingian prize for his poetry and translations. E-mail: vladas@brazionas.net

*

drink the lips, parted like wine's
firery depths, with forge-like edges
the usury of handwritten existence
cast it to the winds, damn it, let it go

the nudist trees splash and storm
up to their knees in autumn
and we are most nude and beautiful
in the ballad fires of blazing nights

the morning of poppies from the edges of a dream
the waking city rolls down the hill
as its bars and churches spill
on an unslept tousled head

APSUPTIS

kantrybė gyventi, kai laša nuo stogo
kai užmuša žmogų tiesiai į nugarą
bėgti ir bėgti, ir nesustoti
ar koja už kojos per juodą pūdymą

po trumpo kaip ledo papartis ant stiklo
po ilgo kaip žvakė tėvo galvūgaly
turėjo kažkas nelaukta atsitikti
kol ėjo, vis ėjo per ledą ir ugnį

kol pramušė ledą, kol valgyt nustojo
kol atmušė kojas, kol nuavė odą
kol aušo, vis aušo žadėtas rytojus
lašėjo lašėjo vienodai vienodai

PASVALYS

I. AVIŽONIO DUOBĖS

mūsų kalnai – į vidų
mes leidžiamės į duobes
iš tų prakeiktų atlantidų
mūsų jau nieks neišves

sukas ratu kaip saulė
padūkęs alus vakare
skudučiai – ūkiantys kaulai
anų, kur užtruko kare

mūsų krantai – į gylį
mes smengame į duobes
aukštai susitvenkus tylai
rankos kryžių įbes

Fabijoniškės, 1997.II.11–VIII.26

SURROUNDED

enduring life, while water drips from the eaves
when people are killed from behind their back
to run and run without ease
or plod step by step through fallow black

short-lived as frosty ferns on window glass
prolonged as a candle by my father's bedside
some unexpected thing should have come to pass
as they walked, they walked through fire and ice

until they broke through the ice, until they no longer ingest
until they lacerated their feet, until they pared their skin
until dawn, the dawns of tomorrows promised
dripping dripping steadily steadily

PASVALYS

I. AVIŽONIS PITS

our mountains within
we descend into pits
no one to guide us
from cursed Atlantis

in the evening, crazed beer
in orbits solar
pan pipes – the wailing bones
of those delayed by war

our embankments are below
we sink into pits
while silence surges above
hands will plant a cross

2. PUMPĖNŲ GATVĖ

mano išaugtine gatve
ubagynkiemio langai
man vieninteliai draugai
kavotynių... plikakakčiai

lapai tavo liepų, knygų
subyrėjusie manin
tavo vėjas vis ramyn
juos apsnigo ir užmigo

vieno atminimo gatvė
kreivasienė... paupy
smiltis Lėvenio rupi
įsismilkus ima degti

vieno šviesoforo mieste
kūdikėliui man esi
obelėlė paausy
nelaiku pradėjus šviesti

Fabijoniškės, 1997.VIII.29–IX.9

3. UBAGYNO KIEMO ŽOLĖS

žolės nieko nesiekia, tik žydi
žolės žydi ir tyli – yra
nepaniekinta žodžio gražybė
išdalyta skaisti nejautra

pasiklydus šviesa atgalinė
ubagyno žmonių padaržiuos
dygsta dygūs dykynių žolynai
atminimuose mano gražiuos

2. PUMPĖNŲ STREET

the street of my boyhood
almshouse windows
bare – my lone friends
in hide and seek

leaves of lindens, of books
fallen into me
your winds subside
to cover them with snow and sleep

a solitary memory – a street
of crooked walls
the grainy riverside sands
smolder and begin to burn

a one-traffic-light village
to me, a child, you are
an apple tree nearby
an over-early light

3. GRASSES IN THE ALMSHOUSE YARD

grasses do not aspire, they bloom
grasses bloom, silently
there is unadulterated beauty in words
a delivered chaste indifference

the wayward lost lights
in the dooryard of the almshouse
the spiny sprouts of wasteland grasses
within my fondest memories

neišmanantys, žydi ir tyli
nenuvylusie sapno klausos
jie sruvena į akmenio gylį
į šalvenimą upės blausios

Fabijoniškės, 1997.VIII.12–X.20

TARMĖ

neišsiginsi prapulties
kada sustingo rūkas tirštas
tačiau žinojai, palytės
regėjimo šviesingas pirštas

kame prie žiburio blausaus
vėl sėdi giminė žemėta
kaip tėvo švarkas bus tarmė ta

kuria lig šiol savęs klausaus

Fabijoniškės, 1997.IV.2–XI.23

VAIKYSTĖS SIAURUKAS

nesakyk, kad diena kaip į maišą
atsibusi, ir bus – ta pati
sužaizdota, ligota, suraišiota
sakiniiais... kas, kad jie nebaigti

visa liko, nes visa jau – buvę
net ir tai, ką išvysi rytoj
bus krauju ir ramybe apsrūvę –
net žymė išrinktųjų kaktoj

the unenlightened are silent and they bloom
the expectant listen to dreams
they flow into the depths of stones
into the freezing gloomy rivers

DIALECT

you will not deny perdition
when the viscous fog congeals
although you knew that vision's
brilliant finger would be to your eyes revealed

wherein the grim family
sits around a lantern dim
dialect will be like father's brim

that hitherto I've heard within me

NARROW GAUGE RAILWAY

don't say that day disappears as if into a sack
you will wake and find it unchanged
wounded, diseased, bound
by sentences... albeit unfinished

everything remains, everything passes
even who you, tomorrow, will have been
will be stained with blood and stillness
even the marked foreheads of the chosen

ir vaikystė kvaila, kur nudiegia
išmintim, bet kuri – nebe tau
pagaila, kai paliegusiais bėgiais
bėgant žolę pernykštę matau

nepavysiu dygimo nei žiedo
tepaluoto, o tokio graudaus
žilą galvą spaudžiu prie bėgių
vis klausaus, kaip jie tyli, klausaus

Lielupe – Rīga, 1988.XI.I7

POTVYNIS

bet vandenys plūsta ir plauja
tau kojas kas mirksni kiti
bet nieko pasaulyje nauja
bet visa – gimty ir kilty

ugnis, kur pavirtusi oru
ir vandeniui tavo akims
atgis ir neklaus tavo noro
ir žemė per ugnį atgims

jinau tik prigesus, prigesus
beribe liepsnojant šalia
ir tu, sutemų apsėstasis
gėriesi ūkų šalele

šlapiom padūmavusiom pievom
gimtinės upelės vėsa
o gal šitas potvynis – Dievo
palaima, ugnis ir šviesa?

Vilnius – Maskva, 1989.V.14

and silly youth, afflicted
with cramps of wisdom, gone now for you
regretfully, I watch last year's grasses
running along dilapidated tracks

I will not overtake the seedlings
or oily blossoms – o their sadness so profound
I press my grizzled head to the rails
and listen to their silence, I listen for sound

THE FLOOD

but the waters surge and others
wash your feet at every instant
there is nothing new in the world
it's all a matter of birth and clan

fire that transforms into air
and into water for your eyes
will revive and not consult your desires
and earth will be reborn through fire

the earth is smoldering, smoldering
while the infinite is ablaze
and you, possessed by darkness
admire a land of haze

the wet and smoky fields
the coolness of your hometown brook
perhaps this flood is God's
blessing, fire and light?

*

supratau, kad nĕr tavęs, kad veltui
mindau žemą seno pašto slenkstį
čia gyveno?.. maža kas gyveno
ryt pirma diena gyviem gyventi

mirštant: pirštų... pagalvėlės... lūpoms...
žalio medžio angelas ant sienos
žaidžia buhalteriniais skaičiukais

rūką vos matau: rasotas langas
o sapnai – kadais buvai priėjus
buvo vėjas, šaltos rankos rangės
dar nekaltos angys ir balandės

baltos krūpčiojo po mano delnu
apgamas rūstus, apgaulės švelnios
gaubė ir neleido atsibust

senas vėjas sušlavė lapus
pastovėjo, apsisuko ir nuvėjo

Fabijoniškės, 2003.IX.5–9

*

I understood, that you were no longer here, in vain
I climb the low steps of the old post office
lived here?.. does it matter who lived here
tomorrow will be the first day that the living live

dying: fingers... fingertips... lips...
a wood carved angel on the wall
playing with bookkeeping figures

obscured fog: condensation on the window
o the dreams – you approached
there was a wind, your cold hands curled
like innocent snakes and white

doves flinched under my palm
an angry birthmark, gentle deceptions
overtook me and would not let me wake

the old wind swept up the leaves
stood for a while, turned around and left

TRANSLATED BY ADA VALAITIS — ADA.VALAITIS@GMAIL.COM

Tsead *Bruinja*
THE NETHERLANDS

Tsead Bruinja, poet, was born in 1974 in Rinsumageest, graduated from Groningen University where he studied English language and literature, and writes in Frisian and Dutch. His first collection of poems in Frisian was published in 2000 and was followed by four others, and three collections in Dutch. He lives in Amsterdam. The first poem in this publication is in Frisian. E-mail: stehouwe@planet.nl

*

leave nimmen wit hoe't wy yn eardere libbens
inoar foarby ronnen of de bus misten dêr't ien
fan ús beiden yn siet of do myn suster ús mem
yn wiest en it tusken ús neat wurde mocht om't

der te folle jierren of in leauwe tusken ús
dreaun sa plastysk as in kontinint sil de ôfstân
wol ris west ha ik wie miskien drok dwaande mei
it útfinen fan fjoer wylst do en dyn frijer

oare kant de oseaan de kearsen oanstutsen
hâld ik dy al wer te stiif fêst ik wol dy net
fynknipe mar ik bin bang en bliid tagelyk dat

der noait mear tusken ús wêze sil as dit hielal
dêr't wy net by inoar yn komme kinne omdat
it te lyts is foar it fertriet fan twa dy't ien wurde

leave lit tiid ús fan inoar ôf skuorre at wy ien foar ien
deageane wy slaan werom mei brêgen fan wurden

Tsead *Bruinja*
NYDERLANDAI

Tsead Bruinja, poetas, gimė 1974 metais Rinsumageeste, baigė Groningeno universitetą, rašo fryzų ir olandų kalbomis. Pirmasis jo eilėraščių rinkinys fryzų kalba pasirodė 2000 metais, po to sekė dar keturi ir trys olandiški. Gyvena Amsterdamė. Pirmasis šios publikacijos eilėraštis parašytas fryzų kalba. El. paštas: stehouwe@planet.nl

*

mylimoji niekas nežino kaip ankstesnius gyvenimus
mudu prasilenkėm gal į autobusą kuris nesuspėjom
kur kitas sėdėjo gal tu man buvai sesuo
gal motina ir nieko tarp mudviejų būt negalėjo nes metų

tarpas per didelis arba tikėjimas tvėrė
tarp mudviejų plastiškas tartum žemynas
kartais buvo atstumas kai ugnį
aš gal išradinėjau o tu ir tavo meilužis

kitapus vandenyno degiojot žvakes
jeigu ir vėl per tvirtai spaudžiu tave tai nenoriu
sutraiškyt tavęs bet man sykiu ir baugu ir džiugu kad

niekas jau mudviejų nebeatskirs tik ši visata
kur mudu negalim sutilpti greta nes ji
per maža liūdesiui vienetu tapusio dvejeto

mylimoji te laikas atplėš mudu vienas nuo kito mudviem
mirštant vienas po kito žodžių tiltais mudu kertam atgal

SPECIALIST OP HET GEBIED VAN KOZIJNEN

het regent en de specialist op het gebied van kozijnen zegt
dat het aan het werk van zijn mannen niet kan liggen

ik zit aan tafel met mijn onderbuurman die na vijf jaar
heeft besloten over de watervlekken heen te verven

vroeger schreef ik gedichten over mijn vader en moeder
over opa's en oma's met een rustiek en pijnlijk verleden

nu luister ik naar mijn buurman

in uw huis zullen mensen wonen
die te lui zijn om op te staan

mensen die u niet kent
die werken en weer naar huis gaan

ze worden ouder
ze worden ronder

ze proberen de kilo's eraf te lopen

ze zwaaien een kind uit
en hangen voor het slapen gaan
hun kleren over de stoel

hun leven is een koelkast
waaruit je na een nacht zwaar drinken
een goedbelegde boterham
vandaan tovert

ik weet het

er liggen betekenissen op de loer
die dit gedicht kunnen bederven

LANGŲ STAKTŲ SPECIALISTAS

lyja ir langų staktų specialistas sako
kad jo vyrų darbas čia niekuo dėtas

sėdžiu prie stalo su apatiniu kaimynu kuris po penketo metų
nusprendė drėgmės dėmės tiesiog uždažyti

anksčiau aš rašiau eiles apie tėvą ir motiną
apie senelius su senelėm jų skaudžius kaimiečių gyvenimus

dabar klausausi kaimyno

jūsų namuos žmonės gyvens
tingintys net atsistoti

žmonės jums nepažįstami
jie dirba ir grįžta namo

jie sensta
jie daros apvalainesni

jie bėgiodami mėtो svorį

jie moja vaikui ranka
o guldami drabužius
pakaria ant kėdės

jų gyvenimas tai šaldytuvas
iš kurio kiaurą naktį gėręs
sumuštinį traukiesi
sotų

žinau juk

tyko prasmės aplink
sugadinti eilėraščių galinčios

ergens zingt iemand

kom niet samen

kom niet samen

drijf een wig

maar mijn vrouw houdt mijn week oude nichtje op haar schoot
en ik raak er niet op uitgekeken hoe goed het haar staat

we bespreken hoe het moet met de werkkamer
hoe en waar we zelf dan moeten gaan slapen

een zucht en het kind verdwijnt uit onze gedachten
we slaan een hoek om en zoeken een goed restaurant

stiekem terwijl we al lang over iets anders praten
kijk ik naar het kindje dat niet in haar armen ligt

het ademt en het beweegt
het is er bijna

*

hé blad aan de bomen hé
hé zon in de lucht hé
hé blad aan de bomen hé

hé gebakken rode steen hé
hé deur hé
hé rook uit de schoorsteen hé
hé warmte van een ander hé

ha de paden die ik loop ha
ha de paden die ik met haar loop ha
ha de paden die ik loop

kažkur girdis daina

nesišliek

nesišliek

pleiš tą kalk

bet žmona laiko skreite dukterėčią savaitės amžiaus
ir aš vis neatsižiuriu kaip jai tas tinka

mudu svarstom kaip bus su darbo kambariu
ir kur patys tada miegosim

atsidūstam ir vaikelis pradingsta iš mūsų minčių
darom lankstą ir dairomės padoraus restorano

slapčiomis jau seniai mudviem kalbantis apie ką kita
aš žiūriu į vaikelį kurio nėra jos glėby

jis alsuoja jis juda
jis beveik čia

*

ei lapas ant medžio ei
ei saulė padangėj ei
ei lapas ant medžio ei

ei raudona plyta ei
ei durys ei
ei dūmai iš kamino ei
ei kito žmogaus šiluma ei

ai takai kuriais vaikštau ai
ai takai kuriais su ja vaikštau ai
ai takai kuriais vaikštau

hé de lucht die ik met u deel hé
hé de lucht die we delen hé

hé hé de lucht

hé de landleidingen hé
hé de handleidingen in de doos hé
hé de handleidingen op tafel hé

hoi apparaat op tafel dat ik niet snap hoi
hoi apparaat op tafel met je uitgebreide handleiding hoi
hoi apparaat hoi handleiding hoi hoi

hé het conflict dat ik vermijd hé
hé het conflict in de kiem gesmoord hé
hé het conflict de nek omgedraaid hé

dag conflict
dag apparaat
dag conflict hoi

ha de paden die ik loop
ha de deur hé
hé de paden die ik loop hé

IK DRONK TOT IK SIMPEL GENOEG WAS OM VAN TE HOUDEN

ik dronk tot ik simpel genoeg was om van te houden. ik liet van me houden.

de aarde scheurde onder mijn voeten. ik dronk tot ik simpel genoeg was om van te houden.

de drank stak brand in mijn keel en stopte mijn gedachten. ik dronk tot ik simpel genoeg was om van te houden. ze belde en ik rilde. ze knokte voor wat ik verspilde. zoon van de gedachte. vader van het gebed. adder kronkelend om de poten van het grote ijzeren bed. caleidoscoop van korrelige beelden. ik rookte tot ik kalm ge-

ei oras kuriuo dalinuos su tavim ei
ei oras kuriuo mudu dalinamės ei

ei ei oras

ei instrukcija ei
ei dėžutėj instrukcija ei
ei ant stalo instrukcija ei

oi aparatas ant stalo kurio neperprantu oi
oi aparatas ant stalo su tavo padėta instrukcija oi
oi aparatas oi instrukcija oi oi

ei konfliktas kurio išvengiu ei
ei konfliktas užsmaugtas užuomazgoj ei
ei konfliktas nusuktu sprandu ei

sudie konflikte
sudie aparate
sudie konflikte oi

ai takai kuriais vaikštau
ai durys ei
ei takai kuriais vaikštau ei

GĖRIAU KOL BUVO TIESIOG GANA KAD MYLIMAS BŪČIAU

gėriau kol buvo tiesiog gana kad mylimas būčiau. leidausi mylimas.

žemė po kojom man pleišėjo. gėriau kol buvo tiesiog gana kad mylimas būčiau.

gėrimas degino gerklę ir stabdė mintis. gėriau kol buvo tiesiog gana kad mylimas būčiau. ji skambino aš drebėjau. ji grūmės už tai ką buvau iššvaistęs. minties sūnus. maldos tėvas. angis apsvijusi kojas didelės geležinės lovos. grūdėtų vaizdų kaleidoskopas. rūkiau kol tiek nurimau kad pasilikti galėjau. žemė

noeg was om te blijven. de aarde scheurde. ze belde en ik rilde. we knokten voor wat ik verspilde. de zoon van de gedachte. de vader van het gebed. een adder kronkelend om de poten van het grote ijzeren bed. ik rookte tot ik kalm genoeg was om van te houden.

de man die aan de andere kant staat te schreeuwen heeft geen geduld voor de kiestoon. ze neemt niet op. de man die aan de andere kant van de lijn staat te schreeuwen staat op een vlakte. voor hem een veld vol bloemen. midden in een weiland liggen twee geliefden zonder telefoon. aan de linkerkant van het weiland ligt een vlakte. aan de rechterkant een vrouw in een telefooncel wachtend op een gesprek. vanaf de telefooncel loopt een draad. midden in een weiland liggen twee geliefden zonder telefoon. boven hen een dikke witte draad. als de vrouw de telefoon opneemt vliegen de vogels weg. ze nemen de bloemen mee, schreeuwt de man. hij wacht wacht niet op de kiestoon. hij wacht op de vogels. dan.

hij sleept een kind door het zand. dat weigert. dat opveert. maak dat je hier wegkomt. maak dat je van soort verandert. dat je uitsterft. hij sleept een kind door het zand. dat hapert.

kringen onder haar ogen. spoel door. kaarsen op de taart. spoel door. kringen onder haar ogen. haar kind op stelten. wordt boos. beheers je woede. stel uit. spoel door. spoel door naar de vlakte. twee geliefden liggen in een weiland. zonder telefoon. zonder zicht op de telefooncel. zonder zicht op de vlakte. het strand scheurde onder mijn voeten. het kind viel. ze belde en ik rilde. de bloemen verdwenen van de duinen. ik rookte tot ik kalm genoeg was om de geliefden in het weiland te zien lachen. dronk tot ik stil genoeg was om van te houden.

pleišėjo. ji skambino aš drebėjau. mudu grūmėmės už tai ką buvau iššvaistęs. minties sūnus. maldos tėvas. angis apsigijusi kojas didelės geležinės lovos. rūkiau kol tiek nurimau kad mylimas būčiau.

vyras rėkiantis antrajam gale neturi kantrybės telefono signalui. ji nekelia. vyras rėkiantis antrajam laido gale stovi plynėj. prieš jį laukas nusėtas žiedais. pievos viduryje du meilužiai guli be telefono. kairiajam pievos krašte plyti plynė. dešiniajam krašte moteris telefono būdelėj laukianti pokalbio. nuo telefono būdelės nutįsęs laidas. pievos viduryje du meilužiai guli be telefono. viršum jų dviejų storas ir baltas laidas. moteriai pakėlus ragelį nuskrenda paukščiai. jie išsineša žiedus, rėkia vyras. jis laukia laukia ne telefono signalo. jis laukia paukščių. tada.

jis velka vaiką per smėlį. tas priešinas. tas ožiuojasi. žiūrėk man kad dingtum iš čia. žiūrėk man kad toks nebūtum. kad išmirtum. jis velka vaiką per smėlį. tasai spyriojasi.

ratilai jai paakiuos. varyk nesustok. žvakutės ant torto. varyk nesustok. ratilai jai paaikiuos. jos vaikas pašėlo. įširdo. tvardykis tvardykis. nirtulį tramdyk. varyk nesustok. varyk nesustok į plynę.

du meilužiai pievoje guli. be telefono. nematydami telefono būdelės. nematydami plynės. paplūdimys po kojom man pleišėjo. vaikas pargriuvo. ji skambino aš drebėjau. žiedai pradingo nuo kopų. rūkiau kol tiek nurimau kad matyčiau kaip juokiasi pievoj meilužiai. gėriau kol taip nutykau kad mylimas būčiau.

Foto: Vladas Braziūnas

Henrikas Algis Čigriejus

LIETUVA

Henrikas Algis Čigriejus, poetas, prozininkas, vertėjas, gimė 1933 metais Vidugiriuose, Pasvalio rajone, baigė lituanistikos studijas Vilniaus universitete, dėstė estetiką aukštesniojoje kooperacijos mokykloje, yra išleidęs devynis eilėraščių ir tris novelių rinkinius, tris verstines knygas, pelnęs septynias premijas, tarp jų – Jotvingių (1990). Gyvena Vilniuje.

*

Tra ta ta – muša būgną baltojoj palaukėj
Kiškis – senas kareivis – daug metų praleidęs
Karuose, nevilty, kai tik trauktis ir trauktis,
Kai pralaimėti vien lemta.

Loja šunys giliai atminty lyg sutemus,
Tai žodžiai pikti ir be gailesčio jokio,
Tai žodžiai – tai dantys neskaudantys niekad,
Kryžiaus ženklo nebiją nei akmenio kieto.

O, kaip išalą aria mėnulio žagrelė,
Ir aria, ir šviečia; kam teks šitas laukas?
Didžiajam pasauliui ir vėjui tikriausiai.
Ne tau. Čia nei sėsi, nei pjausi.

LAIMINGAS ŽMOGUS

Jis buvo laimingas žmogus, jo net šunys nepuolė,
Varna jo nebijojo; į kiaurą kišenę

Henrikas Algis Čigriejus

LITHUANIA

Henrikas Algis Čigriejus, poet, prose-writer, translator, was born in 1933 in Vidugiriai, Pasvalys district, Lithuania. He graduated from Vilnius University where he studied Lithuanian language and literature and then later taught aesthetics in high school. He has published nine collections of poetry and three of short stories, three books of translation, and is the recipient of seven prizes, including the Yotvingian (1990). Čigriejus currently lives in Vilnius.

*

Rat-tat-tat – in the white fields, a drum beaten by a
Hare – an old soldier who spent many years
At wars, in despair, retreating, retreating,
When defeat was his only destiny.

Dogs bark deeply in memory as in twilight,
Angry words without sympathy,
Words like teeth that never ache,
Fear not the sign of the cross nor hard stones.

O, the moon's ploughshare furrows the permafrost,
Ploughs and shines; who will inherit this field?
Surely the great world, the wind.
Not you. Here you will neither sow nor reap.

LUCKY MAN

He was a lucky man, even dogs didn't attack him,
Crows displayed no fear of him; the wind brought gold

Vėjas nešė jam auksą, klausos neturėdams,
Jis gražiausiai dainavo.

Jis buvo laimingas, nes išvengė kilpų,
Kurapką ištraukė iš kilpos, ir lesė
Tas paukštis per dieną. Tas paukštis
Lesė iš rankos jam daugelį metų.

Jis buvo prie ežero, kalno ir girios.
Ir pražūties. Ir žinojo, kaip skauda,
Kai likimas vinim surūdijusia kala
Prie krūtinės kam delną.

Kai viskas praėjo, kai viskas praėjo,
Vienas pėdsakas grįžo per sniegą
Į laimingąjį žmogų. Ir oi, pavydėjo
Visi jam to menko nieko.

*

Kaukšės visados juk dailidžių plaktukai,
Šuneliai amsės visados ar kiemuos, ar kur nors
prie kulnų netoliese,
Visada bus balsingų, geros reputacijos paukščių,
Užiančių ošiančių vėjuose liepų ar eglių, ar tuopų.

Ir pro šituos garsus, ir pro augalus šituos
Visada bus man kelias, nes moku kelius susirasti,
Moku įsiprašyti į svečius ir ilgėliau užsibūti –
Pabaliavoti, pabaliavoti,
Nusišnekėti,
Kasdien po truputį numirdams,
Mirti iš juoko.

Into his threadbare pocket, though tone deaf,
He sang beautifully.

He was lucky because he avoided traps,
He released a partridge from a trap,
The bird pecked all day long. The bird
Pecked from his palm for many years.

He was near a lake, a mountain, a forest.
And perdition. He knew the pain
When fate drives a rusty nail through the hand
And into the breast.

When it was all over, when it was all over,
When solitary footprints returned through the snow
Toward the lucky man
And, o, how they envied him that trifle.

*

Carpenter's hammers will rap forever,
Dogs will bark forever in the yard
or at your heels nearby,
There will always be raucous birds with good reputations,
Howling winds rustling the lindens, firs, and poplars.

And through these sounds, through this verdure
There will always be a path for me,
Because I know how to find my way,
I know how to impose on hospitality and overstay my welcome –
Revel, revel,
Garrulously,
Slowly dying day by day,
Dying from laughter.

Vakarų vakarų pusėj; kas iš tenai ateina
Ar stovi, giliausiai tikėdamas? Šviesią naktį
Visko, žinok, pasitaiko, net žuvusių dainą
Gali susitikti.

Bet gali ir lengvai prasilenkti –
Visko gi būna – tik tolimas aidas
Tik širdy nuaidės ir tik ranką
Pabučiuos pataikūnė dilgė.

Vakarų tolimiausioje pusėj be vėjo
Giliausias dangus; amžinų mėnesienų
Žmogui ir žvėriui reikėjo – ne vienas
Norėjo raudoti, bet baisiai drovėjos.

*

Snyguriuoja šiandien; balkšva vėliai,
Kiaurą kiaurą dieną, kas netingi,
Dirba darbą – iš pigių šešėlių
Ir iš sniego siuvas rūbą stebuklingą.

Man tai tokią dieną žvėrio gaila –
Negailėdamas basųjų kojų,
Neša neša žvėriukėlis kailį
Ir tik mirčiai jį padovanoja.

Snyguriuoja šiandien; tokį metą
Ir visų mūs gaila pagalvojus:
Įžūliai, be baimės ir sarmatos
Banali istorija kartoja:

Ar tau sninga smarkiai, ar nesmarkiai,
Per pasaulį nuo kadaise gražų –

From the west, from the west: who approaches
Or stands in profound faith? Know that on a bright night
You may meet anything, even the song
Of those who perished.

Or you may fail to meet –
Anything can happen – only a distant echo
Will resound in your heart and an
Obsequious nettle will kiss your hand.

In the farthest reaches of the windless west
The deepest sky; eternal moonlight indispensable
To man and beast – several wanted to
Mourn, but were shy.

*

Today it's snowing lightly; all white again
The whole day long – those who aren't lazy
Are working, sewing magic cloaks
From snow and shoddy shadows.

I pity the beast on days like these –
Mindless of his bare paws,
He carries his pelt
And gives it as a gift to death.

Today it's snowing lightly and now
We are all to be pitied:
Without fear or shame,
A banal story repeats:

If it's snowing lightly or snowing hard
In the world, beautiful of old

(Ta, kurs niekad niekada neverkia) –
Baisiai didis vejas baisiai mažą.

VIEŠKELIS

Kas nuties tokį vieškelį į pasaulį,
Kad eitum išeitum, gražiai aplankytum,
Visa, kas buvo iš tolo mylėta,
Visa, kas knygoje buvo skaityta.

Toks vieškelis, žinoma, eitų pirmiausia
Per būtajį laiką tarytum per sapną,
Nepiktas šuva aveles ten ganytų,
Kerdžius vyną iš upės sau samstytų šaukštu.

Baltos bonios ir debesys šviesūs –
Paukščiai šveistų bonias prieš nepaprastą šventę
Ir lig vakaro pintų ir pintų vainiką,
O kažkas su sparnais jau stovėtų prie lango – –

Taigi toks vieškelis – juo tai išėjęs,
Grįžtum laimingas į pirmąją dieną,
Į užmirštą kvapą ir garsą, ir spalvą,
Kur šiugžda žolelė – kaip niekur nieko – –

PAŠNEKOS APIE VĖJĄ

Vaiko jis debes, o vakarop paspalvoja,
Neapdairiai moteriškai iš geldos išneša miltus,
Rudenį primena vasarą, vasarą – rudenio metą;
Kokią šaką nulaužia.

Seniui, kurs apie paneles dar galvoja,
Taigi tam seniui gerokai ataušina galvą:

(the one who never ever weeps) –
The fearfully large pursue the fearfully small.

THE HIGH ROAD

Who will lay a high road to the world,
So that you can go out and visit
All that you've loved from afar,
All that you've read in books.

This road, of course, would run
Through the past as through a dream,
A friendly dog would guard his sheep
And the herdsman would spoon wine from the river.

White towers and bright clouds
Birds would scour towers before the special holiday
And bind and bind wreaths of flowers till evening
While someone with wings already awaits standing by the window – –

O yes, this high road, having set upon it,
You would joyfully return to the first day,
To forgotten smells and sounds and colors
Where the grass rustles underfoot – unperturbed.

CONVERSATIONS ABOUT THE WIND

He chases clouds, in the evening he plays with colors,
He takes flour from the bread bowl of an unsuspecting woman
In autumn he reminds us of summer, in summer – autumn;
He breaks a branch from a tree.

The old man who still thinks of young ladies,
Yes, he cools the old man's head:

Prieš vėją nebepareisi... Balutę pašiaušia,
Galėtų jau plaukt per balutę ir laivas.

Groja vargonais ir groja armoškom,
Žiūrint kas klausos – klausytojų koks kontingentas;
Kalbina dar langines, kur dar tėviškių esti,
Šniokština beržus kapuos ir prie plento.

Vėjas yra legaliausias begėdis –
Grabaliojasi, kur užsimano, ir per nagus negauna.
Vėjas kad nešė ir užnešė man tokį svečią –
Nebeišeinantį. Vieną baisiai pažemintą paukštį.

Dainuodamas vėjas lengvai iš kišenių
Išpučia pinigą, sunkiai uždirbtą;
Va debesų prispalvojau, nebūk, – sako, – nagas,
Ką tu manai – kad gyvensi su saule?

Vėjas yra didelių žiburių ir mažų žiburėlių globėjas,
Paraudusios saulės ramintojas, nors gal geriausia
Kai kam, kai jis miega, kai vėjo nėra,
Kai nėra vėjo...

P.S. IŠRAŠAS IŠ ENCIKLOPEDIJOS

Bet rimtąją knygą jei tu atsiversi,
Bus juoko gardaus, nes taip ten maždaug sumąstyta:
Vėjas – tai, sako, toks oro judėjimas horizontalia kryptimi
Iš slėgio aukštesnio į slėgį žemesnį – – –

Suvaikysi tuos mokytus – gal ir teisybė.

You can't return against the wind... He ripples puddles,
A boat could already sail across the puddle.

He plays the organ and the accordion,
It depends on who is listening – a contingent of auditors
He speaks to the shutters, where homesteads still stand,
Rustles the birches in the graveyard and by the road.

The wind is shamelessly lawful –
He gropes indiscriminately, and is never rebuffed,
The wind blew and brought me a guest
Who would not leave. A terribly humiliated bird.

The singing wind easily blows money from your pocket,
Money – hard earned money.
Here, I have colored the clouds. Don't be, he says, so hard.
Do you think you can live with the sun?

The wind protects large beacons and small lanterns,
He calms the reddened sun. Although
Some think it's best when he sleeps
When there is no wind, no wind at all...

P.S. TRANSCRIPT FROM THE ENCYCLOPEDIA:

But if you open a serious book,
You'll have a hearty laugh; this, in brief, is the idea:
The wind, it says, is a horizontal movement of air
From high pressure to low pressure – – –

You'll never understand those scholars – maybe it's true.

Foto: Vladas Braziūnas

Valdas *Gedgaudas*

LIETUVA

Valdas Gedgaudas, poetas, literatūros kritikas, gimė 1962 metais Klaipėdoje, studijavo kompoziciją Lietuvos konservatorijoje (dabar Lietuvos muzikos ir teatro akademija), dirbo įvairių kultūros leidinių redakcijose, mokytojavo Klaipėdos Eduardo Balsio menų gimnazijoje, dėstė Vilniaus universitete, dirbo Lietuvos radijo kultūros laidų redakcijoje. Jis yra išleidęs keturis eilėraščių rinkinius, gyvena Vilniuje. El. paštas: v.gedgaudas@lrkm.lt

KARIO ŠEŠĖLIS

Kiek amžių jis snaudžia
skurdžiuos jaunuolynuos
veidu į žemėlapių pelenus
apžiojęs įžadų kalaviją
kumštyje gniauždamas
suklastotos legendos
totemą?..

kažkur klega
jaunikių lavonai
požemių vėtrungės
girgžda

bent žiupsnio drungnos
šilumos prieš kelionę

karas nebaigtas
Troja tebuvo
žaislinė metafora

Valdas *Gedgaudas*

LITHUANIA

Valdas Gedgaudas, poet, literary critic, was born in 1962 in Klaipėda. He studied composition at Lithuanian Conservatory (now – Lithuanian Academy of Music and Theatre), worked in various culture newspapers, taught at Eduardas Balsys High School of Arts in Klaipėda and at Vilnius University, and worked at the Culture Department of Lithuanian Radio. He has published four collections of poetry. He lives in Vilnius. E-mail: v.gedgaudas@lrkm.lt

WARRIOR'S SHADOW

For how many years did he doze
in squalid undergrowth
facedown in the ashes of maps
seizing his sworn sword
clutching in his fist
that false legend's
totem?..

somewhere bridegroom
corpses clatter
underground weathervanes
creaking

just an ounce of tepid
warmth before the journey

the war has not ended
Troy was only
a toy metaphor

dievai seniai mirę

pro debesio kraštą
nagais geležiniais
aušra septynpirštė
suka plokštelę
su pasenusiom
žygio dainom

tarp kniūbsčių
vakarykščių stovylų
nemarus
tamsus
kaip lemtis

priklaupia

skruostą guldo
ant plačių žemės
strėnų

nutolstančių šimtmečių
aidas iškošia
negrįžk

pakyla
lėtai apsižvalgo
nuseka savo šešėlį

sutęs herojus
senas Viešpaties šuo
juodas arklys
nesvetingam žemyne

the gods are long dead

through the edge of the clouds
the iron talons of
a seven fingered dawn
turns an album
of obsolete
marching songs

among yesterday's
prostrate statues
immortal
dark
as fate

he kneels

lays a cheek
on the earth's broad
loins

the receding century's
echo coughs out
never return

he rises
slowly looks around
follows his shadow

a darkened hero
God's old dog
black horse
on an inhospitable continent

PIRMINIU BŪDU

Lentos vidury
nupaišysime tėtį
ir mamą
dešiniajam kampe
šventadienį
mirčiai
kairiame
blausią popietę
tamsai
ir mudu klūpom
šnabždančius
tėtį mamą šventadienį
popietę prisikėlimą
namus neištikusius
visa ko niekuomet
neturėsime

akyli neregiai
pirštais čiuopiantys
trupančią kreidą

JEIGU MES BŪTUME ČIA

Jeigu mes būtume medis
mano ranka būtų kirvis
krūtinėje tavo

Jeigu mes būtume tiltas
mano pastoliai pervertų
liemenį tavo

Jeigu mes būtume žodžiai
bežadis skiemuo pasilikčiau
šaknyje tavo

PRIMARY WAY

In the centre of the blackboard
we'll draw father
and mother
in the right hand corner
on endless holiday
holiday for a death ??
in the left
a gloomy afternoon
darkening
and we two kneeled
whispering
father mother holiday
afternoon resurrection
never home
everything that we'll
never have

vigilantly blind
fingers grasping
a crumbing piece of chalk

IF WE WERE

If we were wood
my hand would be an axe
in your breast

If we were a bridge
my supports would skewer
your waist

If we were words
I would be a silent syllable remaining
in your root

Jeigu mes būtume naktys
mano tamsa išsišniokštų
tamsybėse tavo

išsišakojęs lietus
atsišakotų ir žliaugtų
įlaužtais bučiniai

į stingstantį vakarą
žaidžiantys žeidžiantys
debesys pultų

jeigu mes būtume jeigu
mes tai ištvirtume
mirę

KOVO EPEISODIJAS

Buvau epas
bet nebuvo homero

buvau choras
bet herojų nebuvo

buvau prologas
be tęsinio

buvau gilzė
bet šūvio nebuvo

buvau tamsus
bet netemo

buvau vienas
bet vis vien prieidavo du

buvau ubagas
bet skurdo nebuvo

If we were night
my dark would roar
in your darknesses

furcating rain
would branch out and stream
through smashed kisses

into a congealing evening
cavorting contorting
clouds would attack

if we were if
we survived it
dead

MARCH EPISODY

I was an epic
but there was no Homer

I was a chorus
but there were no heroes

I was a prologue
without a book

I was a cartridge
but there was no shot

I was dark
but it didn't darken

I was alone
but a pair would always approach

I was a beggar
but there was no poverty

buvau paplotėlis
ant nupjauto liežuvio

buvau kraujas
bet baigėsi tvarsčiai

buvau akmuo
be sparnų

rauda
be legendos

buvau debesų
ten kur būta

bet gyvųjų
nebuvo gyvų

TARP SENŲ OBELŲ

Mano tėvas
įstiklintas tarp senų obelų
į stiklo šulinį svyra
kur želia atolas
tarsi kas būtų
liejęs krauju

paraišysime atmintį ten
tegul švariai nuėda
nugremžia išdegina
iki žemės juodos
iki vienintelio
būsimojo
kad pakaktų
šimtmečių vasaroms

pušynų gegutėmis
sodą užsėsime
kad mudviem sudygtų

I was a wafer
on a severed tongue

I was blood
but there were no more bandages

I was a stone
without wings

lament
without legend

I was of the clouds
there in existence

but there were none alive
among the living

AMONG OLD APPLE TREES

My father
glassed-in among old apple trees
bends over a glass well
a mown field overgrown
as though someone had
watered it with blood

we'll tether memory there
so it can graze down clean
scrape off burn out
to the earth's blackness
to the only
future
to ensure
a century of summers

we'll seed the orchard
with pine grove cuckoos
so an immense windy autumn

didžiulis vėjuotas ruduo
kur paliksim įstiklinti
tarp senų obelių
vėsiuos pelenuos
akmeninėj valtelėje
tolstantys

TUŠČIOS DANGAUS KARVELIDĖS

Aukštaskraidžiai.
Spalvotašoniai.
Baltajuosčiai vartikliai.
Žuvėdrėlės. Burbuliai.
Purpleliai. Peleninio
raudonio snapais
smaigo pabaigų
nuovalas.
Debesų akademijos
blėstančios.
Čekši plunksnos.
Cinksi sparnai.
Kirpyklos veidrody
vėjo skritulius
statantis senis.
Nors ežeras
miręs.
Tuščios dangaus
karvelidės.
Spalvoti ežiai
rūko košėje
kosintys.
O pagaliau ar mes
nepavargę?..
Argi mes neišgėrėm
tiek vyno!..

will sprout for us
and we'll leave it glassed-in
among old apple trees
cool ashes
in a stone boat
receding

THE EMPTY SKY'S PIGEONERIES

Highfliers.
Colourfulsiders.
Whitebanded tumblers.
Gull-lets. Coo-ers.
Turtledoves. Ashery
red beaks
perch end
afterbirth.
Sky academy
smouldering.
Feathers clip.
Wings tick.
In the barbershop mirror
an old man
sets lures.
Though the lake
is dead.
Empty sky
pigeonhouses.
Coloured hedgehogs
coughing
in muddy fog.
And finally
are we tired yet?..
Surely we haven't
drunk that much wine!..

Bogomil Gjuzel

MACEDONIA

Bogomil Gjuzel, poet, prose writer, playwright, essayist, translator, was born in 1939 in Čačak, Serbia. He graduated from the Department of English, University of Skopje in 1963, and spent an academic year at the University of Edinburgh and participated in the International Writing Program, Iowa City, USA, 1972/73. He has published 19 collections of poems, 4 of essays and short stories, 2 of plays. He has translated into Macedonian 12 plays by Shakespeare, 4 by other well known authors, selected poetry books by: T.S. Eliot, W.H. Auden, Ch. Simic, E. Dickinson, S. Heaney, and the Anthology of Contemporary American Poetry. 8 of his books were published in foreign countries. He is one of the ten founders of the Independent Writers of Macedonia Association and its first chairman in 1994, and since 1995 editor-in-chief of its bi-monthly journal *Naše Pismo*. From 1999-2003 he was acting director of the Struga Poetry Evenings International Festival. E-mail: bgjuzel@gmail.com

ПРОФЕСИОНАЛЕН ПОЕТ

Последен збор, последна голтка
и стануваш од масата по завршеното работно време
фати го првиот претрупан автобус до кујната
штрбни од лебот и помирисај во фурната.

Глад и разлеано олово по снагата –
вклучи го мониторот од градината
и прелистај го дневниот печат од небото.
Ништо па ништо.

Ластарите од повитот
се веат во празно – *така повеќе не може, треба...*
да се насочат со ортоми под стреата.

Bogomil Gjuzel

MAKEDONIJA

Bogomilas Giuzelis, poetas, prozininkas, dramaturgas, eseistas, vertėjas, gimė 1939 metais Čačake, Serbijoje, 1963 metais baigė anglų kalbos studijas Skopjės universitete, akademinius metus praleido Edinburgo universitete, dalyvavo Ajovos tarptautinėje rašymo programoje. Jis yra išleidęs 19 poezijos rinkinių, 4 – esė ir apsakymų, 2 – pjesių, išvertęs 12 Šekspyro pjesių, 4 – kitų žinomų autorių, T.S. Elioto, W.H. Audeno, Ch. Simico, E. Dickinson, S. Heaney rinktines ir Šiuolaikinės amerikiečių poezijos antologiją. 8 jo knygos išleistos kitomis kalbomis. Jis yra vienas Nepriklausomų Makedonijos rašytojų asociacijos steigėjų ir pirmasis jos pirmininkas 1994 metais, o nuo 1995-ųjų – jos dvimėnesinio žurnalo *Naše Pismo* vyriausiasis redaktorius. 1999–2003 metais jis dirbo tarptautinio Strugos poezijos vakarų festivalio direktoriumi. El. paštas: bgjuzel@gmail.com

PROFESIONALUS POETAS

Paskutinis žodis, paskutinis gurkšnis
ir pakyli nuo stalo, baigęs darbo dieną
šok į pirmą sausakimšą autobusą ir – į virtuvę
atgnybk duonos ir pauosk orkaitę.

Alkis ir išsiliejęs švinas po kūną –
įjunk monitorių iš sodo
ir perversk dienos spaudą iš dangaus.
Nieko, visai nieko.

Gebenės šakos
tuščiai svyruoja – *daugiau taip negalima, reikia...*
jas priirišti virve prie stogo.

Ќерка ти донесува стол за да се поткачиш.
„Масата е поставена“, вика жена ти
низ прозорецот од некое друго време.

По ручекот, прошетка, низ градината
само ти во скафандер, ѕвездите наоколу,
и под тебе. Антените треба да се прицврстат
калемената јаболкница бара губре.

Назад во кабината –
„Тато, што е тоа
чудовиште?“ Одеднаш командите откажуваат
парчиња хартија летаат разулавени.
На масата –
нов бел лист
и моливот тежок како револвер.

ТРОЈА

Се отворија портите на градот
и ветрот влезе како некој
што долго ја држел опсадата,
како празна изгубена душа на победник
што по победата не очекува ништо,
како безмислен безделнички провев
што се движи низ улиците
абејќи се од аглите – питачки здив
што бара топлина и корка лебец.
Калдрмата застенка
а палатите ги полазија морници.

Ветрот донесе луѓе што ги зафрлиле плуговите
да рѓосуваат или сами да го ораат небото
надевајќи се на жетвата на летното небе

Dukra tau atneša kėdę pasilypėti.
„Stalas padengtas“, pašaukia žmona
pro langą iš kažkokio kito laiko.

Po pietų eini pasivaikšiot po sodą
tik tu su skafandru, žvaigždės aplink
ir po tavimi. Antenas reikia pritvirtinti,
paskiepytai obeliai reikia mėšlo.

Atgalios į kabiną –
„Tėte, kas tai per
pabaisa?“ Staiga komandos užstringa
popieriaus lapai išsiplauksto įsiutę.
Ant stalo –
naujas baltas lapas
ir pieštukas sunkus kaip revolveris.

ТРОЈА

Atsivėrė miesto vartai
ir vėjas įlėkė lyg
būtų ilgai laikęs apsiausty,
lyg bergždžia pasimetus nugalėtojo siela,
kurios po pergalės nelaukia niekas,
lyg beprasmis dykūnas skersvėjis,
klajojantis gatvėmis ir
besitrunkantis į kampus – elgetos atodūsis,
prašantis šilumos ir kriaukšlės duonos.
Suinkščia grindinys,
o pastatai pašiurpsta.

Vėjas atnešė žmones, palikusius savo plūgus
rūdyti arba kad jie patys išartų dangų,
tikėdamiesi vasariško dangaus pjūties

и на крупните зрна од ранобудните свезди
но оставајќи ги свездите непросеани.
Место тоа луѓето го почнаа со мечовите
длабокото орање по човечките тела
со непогрешливата бразда до срцето
корнејќи го како жилава пенушка,
пукајќи ја жолчката како меур од риба
и со цигерот хранејќи стрвни птици
веќе одомаќени на нивните раменици –
тркалајќи ги черепите како неплодно камење
употребливи само за градба, но за тоа
како и секогаш никогаш dostatно време.

Ги одвоија мајките од нивните деца
сè додека не се исуши детскиот плач
сè додека не секне мајчиното млеко.
Ги истргнаа уште трепетни жилите на крвотекот
и со нив почнаа да ги поливаат улиците
не надевајќи се на ништо поарно туку
скалилата на храмовите да ги претворат во кочини
со неизбежно познатиот мирис.
Ветрот ги одврза сите камбани и клепала
и со својата завиорена опашка
како метла помина низ градот
и удри во гонгот на сонцето.
Мрак како прав ги покри и поразените и победниците
измешани во херојска крв и кукавички измет.

Во ноќта замукаа гладни говедата
и месечината се појави да го мие
во крвта своето осакатено лице,
а потем скокна високо – како идол
на новите основачи на градот.

ir ankstyvųjų žvaigždžių stambių grūdų,
bet palikę jas neprasijotas.
Tačiau žmonės ėmė arti kardais
kitų žmonių kūnus
tiesia vaga iki širdies,
išraudami ją it tvirtą kelmą,
sprogdindami tulžį it žuvies pūslę
ir kepenim lesindami plėšriuosius paukščius,
jau prijaukintus ant laukų pečių –
ritinėdami kaukoles it bevaisius akmenis,
tinkamus tik statyboms, bet joms
kaip visad niekada nepakanka laiko.

Jie laikė atskyrę motinas nuo vaikų,
kol nurimo kūdikių verksmas,
kol išdžiuvo motinų pienas.
Jie išplėšė dar virpančias kraujagysles
ir ėmė jomis lieti gatves,
neketindami nuveikti nieko, tik
bažnyčių prieangius paverst kiaulidėm
su neišvengiama gerai žinoma smarve.
Vėjas atraišiojo visus varpus ir jų šerdis,
su savo sūkuringa uodega
it šluota prasinešė per miestą
ir trenkė į saulės gongą.
Tamsa it dulkės užgulė nukautuosius ir laimėjusius,
susimaišiusius narsuolių kraujy ir bailių mėšle.

Nakty sumūkė išalkę galvijai,
mėnesiena išlindo nusiprausti
kraujy savo subjaurotą veidą,
o paskui šoktelėjo aukštyn kaip stabas
naujų miesto įkūrėjų.

Како да се сретнеме одново, пријатели –
и дали ќе се препознаеме еден со друг,
она што бевме со ова што сме сега

ме поразува, на пример, кога ќе ве видам
на фотосите од некои весници и списанија
(што уште ми се достапни) со прилози за, или од вас –

колку сте остареле! не толку од годините поминати
колку од промените што ни се случиле во меѓувреме
и најмногу од војната, различно почувствувана, се разбира

од визба или опозиција до мирис на национална величина –
само времето еднакво си течело во распарчениов простор
со поединечните кошиња во кои нè турнале

како копилиња скарани од очувите на историјата,
или во кои сами сме се устоличиле како во светски центри
на сопствени престоли и престолнини, свои сопствени татковци

на сопствени котерии, а божем на народи и на нации
место меѓусебни разговори, макар и во заедничкион мрак,
монологизираме гоа со Бога како да сме веќе зад гробот...

Вака и моето збрчкано лице понекогаш ве привлекува
како случајни парчиња хартија од мигновен магнет, иако
вие мене не ме гледате и, може, нема да ме видите

а за меѓусебно читање ни преостанува цела вечност,
сè додека на Судниот Ден не се соочиме и очи
си извадиме во крчмата „Кој-имал-право?“...

Kaip mes susitikime vėl, bičiuliai –
ar bepažinsime viens kitą,
ar atskirsime tai, kuo buvome, ir kas esame dabar

nuostembu, kai, pavyzdžiui, pamatau jūsų
nuotraukas laikraščių ir žurnalų
(kurie man dar prieinami) straipsniuose apie jus arba rašytuose jūsų –

kaip jūs susenote! Ne tiek nuo prabėgusių metų,
kiek nuo permainų, užklupusių mus per tą laiką,
o daugiausia nuo karo, skirtingai išgyvento, žinoma,

nuo rūšio arba opozicijos iki nacionalinio masto kvapo –
vien laikas tolygiai sroveno sudarkytoje erdvėje
į paskiras kertes, į kurias mus išstumdė

lyg išperas, nubaustas istorijos patėvių,
arba kuriose patys kaip pasaulio bamboje įsitaissėme
savo sostuose ir sostinėse, savo tėvų

siauruose būriuose, o gal tautų ir nacijų;
užuot pasikalbėję tarpusavy, nors ir bendroje tamsoje,
mes vedame monologą neva su Dievu, lyg jau būtume anapus...

Šitaip ir jus kartais patraukia mano raukšlėtas veidas
lyg akimirksnio magnetas atsitiktines popieriaus atplaišas, ir nors
jūs nežiūrėte į mane ir galbūt manęs nepastebėsit,

tačiau vienas kito skaitymui mums verias visa amžinybė,
kol Teismo dieną įvyks akistata ir kibsime
vienas kitam į atlapus karčemoje – „Kas gi buvo teišus?“...

* Buvusi Jugoslavijos Respublika Makedonija (vert. past.).

“... the Republic of Macedonia is a landlocked country...”

Кој вели дека сме немале море?
Го немаме сега да ни шлапка пред прагот
но еднаш сме го имале во дворот
па секнало, остатокот ни го зеле
сосе бродовите и нас, бродоломниците...

Кај сме можеле без море!
Изгонети длабоко во копното, остававме (дур не остинеме)
со него во дослух (со папочна врска?) и преку 300 планини...
Што ако сега (како и некогаш) се вика(ло): бело, црно, сино,
тоа си е везден исто и различно: на утро, пладне, вечер...

Важно сè уште е тука, иако заклучено во пештери и потони –
приливот ни татони во сонот, одливот нè заринка во стварност
сушата му е солта, синевината – шир без хоризонт и дно...
Ние сме, всушност, остров заостанат од Потопот на копно,
гледер меѓу карпи што копни од копнежи

по првобитниот Океан, со траги прекубројни во нас,
од неговото дишење во пулсот од нашите жили,
најодзади – и зошто не? – солената ни крв...
Казна од гревот источник што сме се напиле братска крв –
затоа до ден-денешен морето не се ни пие.

ОТУЃЕН ДОМА, ЗАДОМЕН ВО ТУЃИНА

Толку пати си реков –
треба да се довршат работите дома
треба да се запали сè без остаток

Потем
како замелушена мува се врткав
околу осветлените градови на светот

„...the Republic of Macedonia is a landlocked country...”

Kas sako, kad mes neturėjome jūros?
Dabar jos nebeturime, ji neošia prie slenksčio,
o kadaise ji teliūškavo kieme,
bet išseko, jos likutį atskyrė
nuo laivų ir mūsų, išmestųjų krantan...

Ką mes galime be jūros!
Nuvyti gilyn į sausumą, išsaugosim (kol neatvėsime)
su ja ryšį (virkštelę?) ir per 300 kalnų...
Kas, jei dabar (kaip kadaise) sušuktume: balta, juoda, mėlyna,
visur tas pats ir skirtinga: ryte, vidurdienį ir vakare...

Svarbu, kad ji vis dar čia, nors ir įkalinta olose ir bedugnėse –
jos potvynis gruma mūsų sapnuos, atoslūgis mus įsmeigia į tikrovę,
jos sausuma – druska, o mėlis – platybė be horizonto ir dugno...
Iš esmės, mes esame sala, užsilikusi nuo Tvano,
litas tarp uolienų, tirpstantis nuo svajonės

apie pirmąsį Okeaną, su daugybe pėdsakų mumyse,
nuo jo alsavimo mūsų gyslų tvinksnuose
pagaliau – kodėl gi ne? – sūrus kraujas...
Bausmė už nuodėmę, kad iš šaltinio prisisiurbėm broliško kraujo –
todėl lig šiolei jūros vandens nenorime gerti.

SVETIMAS NAMIE, SAVAS SVETIMAM KRAŠTE

Tiek kartų esu sau sakęs –
reikia baigt reikalus namie
sudegint viską, nieko nepaliekant

Paskui
it apsvaigusi musė sukau ratus
apie švytinčius pasaulio miestus

Ноќе
кога отрпнуваат сите светилки и сетила
коренот (што вчера крцкаше сочен под забите)

ме вабеше
да му се вратам како изданок
глава набиена на колец

Bob *Holman*
USA

Bob Holman, poet, performer, slammaster, translator, poetry theater director, organizer of poetry events, is one of the most prominent groundbreakers of new ways for poetry for contemporary audiences in the USA or maybe in the world. He is the author or editor of twelve books, numerous video or audio records, and director of several poetry theatre performances. He was active in the reopening of the *Nuyorican Poets Cafe* in 1987, and was the original slammaster there. He is generally credited with bringing the poetry slam to New York City. In 2002, he founded the *Bowery Poetry Club* in NYC. The Club is home to a weekly poetry slam called *NYC-Urbana*, held on Tuesdays. He travels much throughout the world and was awarded with numerous international prizes. He is Visiting Professor at Columbia University School of the Arts and at New York University. E-mail: bobholmanpoet@gmail.com

POETS OF MEDELLIN

The Mountain is escaping the City!
House after House races after it.
This cannot be happening.

The Mountain lopes along
Making its way to the Sun.
The Houses are composting themselves.

Naktį,
kai nutirpsta visos šviesos ir juslės
šaknis (vakar sultingai girgždėjusi tarp dantų)

Kvietė mane
grįžti pas ją kaip atžalai,
galvai, pamautai ant kuolo

VERTĖ LAIMA MASYTĖ — MASYTEL@YAHOO.COM

Bob *Holman*
JAV

Bobas Holmanas, poetas, poezijos atlikėjas, slemo meistras, vertėjas, poezijos teatro režisierius, poezijos renginių organizatorius, yra vienas ryškiausių poezijos skleidėjų šiuolaikinei publikai JAV, o gal ir pasaulyje. Jis išleido dvylika knygų, daug garso bei vaizdo įrašų, pastatė keletą poezijos spektaklių. Aktyviai dalyvavo atgaivinant *Nuyorican* poetų kavinės veiklą 1987 metais ir joje vesdavo slemo poezijos turnyrus. Jam priskiriami nuopelnai atnešus šią poezijos rūšį į Niujorką. 2002 metais įsteigė *Bowery* poezijos klubą, kuriame antradieniais tebevyksta slemo turnyrai. Jis daug keliauja po visą pasaulį ir yra pelnęs daugybę tarptautinių apdovanojimų, taip pat yra vizituojantis Kolumbijos universiteto Menų mokyklos ir Niujorko universiteto profesorius. El. paštas: bobholmanpoet@gmail.com

POETAİ İŞ MEDELİNO

Kalnas bėga iš miesto!
Namai iš paskos jį vejas.
Neįtikėtina.

Kalnas šuoliuoja
Artėja prie saulės.
Namai kompostuojasi.

The Mountain is now big as the Sun.
The Houses are Sunspots. No one
Can possibly live there. But we do,
We poets of Medellin.

SING THIS ONE BACK TO ME

Honeybee honeybee deep in the honeytree
Do not tell me to suck dry the tips of whip grass
Swan sway swan sway Ganges flows all day
Would you send me off then to the blasting seas?
Tale singer nightingale crooner carousing on the leaf drip
Who dares say, Excuse me, quiet please, eat dry leaf clippings
This robin rocking tail lit by the fullest moon
Try to redirect to fogbound swirl, see what happens to you
My feet on the lotus? No, my feet *are* the lotus!
All God? Gosh, I was looking over at you – shh.
No need this talking, this poem so obvious, shh.

SAYING GOODBYE

Now you're giving wine to the horse!
Why did I ever ask you for directions?
You ask me why I asked you?
Who's the guide around here anyway?
Surely we're not lost.
Are we lost?
We're lost.
Let us never go back
May we never be found.

Kalnas jau didelis tartum saulė.
Namai – saulės dėmės. Niekas
Negalėtų juose gyventi. Bet mes gyvenam,
Mes, poetai iš Medelino.

PADAINUOK ŠITĄ MAN

Bite, bite, giliai drevėje
Neliepk man čiulpti smilgų sausų
Gulbės glemba gulbes glemba kiaurą dieną teka Ganges
Negi siūsi tu mane šalin į kaukiančias marias?
Dainorėlis pasakų lėkštų lakštutis duodas lapų lašuose
Kas išdrįstų tart – Atleiskit, gal tyliau, užkrimskit šapelių
Ši uodegą vikinti liepsnelė nutvieks pilnaties
Bando raibulius pakreipti, gęstančius į rūką, pažiūrėk, kas bus
Mano kojos ant lotoso? Ne, jos ir *yra* lotosas!
Viso dievo? Jergau, aš grėžiojau į tave – ša.
Nėra ko šnekėti, eilėraštis toks aiškus, ša.

AT SISVEIKINANT

Tai dabar jau vynas arkliui!
Ko aš apskritai tavęs kelio klausiau?
Klausi manęs, kodėl tavęs klausiau?
Kas čia po galais gidas?
Aišku, kad nepaklydom.
Tai paklydom?
Paklydom.
Niekad negrįžkim.
Ir neatsiraskim.

ROCK'N'ROLL MYTHOLOGY

gotta ROCK'N'ROLL MYTHOLOGY

gotta total apocalypse pathology

got the most PostHysterical Poetry

& if it ain't comin' at you then it's breezed on by

got the heavy-duty political intent

got the worm farm free-form diamond noodle content

I got breezy ways & boppin' rays

when the word explodes the mother lode is where I'm at

& it's light here but you cannot see

doesn't matter anyway since you cannot breathe

you see the words mean, they're putting on the squeeze

that could strangle you – hey, what's that mean

say what he say

say what he say

he said he say

he said he said

say what he said

go on & say he said

what'd he say he said

that's what he said

that's what he said to say

he said to say

open up the book w/ yr finger hook

& scan it w/ yr television eyes

(televisionize televisionize televisionize televisionize)

fuck it w/ yr eyes

stick out yr tongue & memorize

it's just you reading

the book is breathing

time's new dimension settles in

ROKENROLO MITOLOGIJA

mano ROKENROLO MITOLOGIJA

mano totalinė apokaliptinė patologija

pati postisteriškiausia poezija

jeigu tavęs neužgriūva, tai prapučia vėju ji

mano tvirti politiniai siekiai nukriošę

mano sliekų ferma, laisvos deimanto formos makaulės košė

mano vėjuoti keliai ir spinduliai diskotekos

ten, kur žodžio auksas sprogsta gimtajam klode, ieškok manęs

ir čia šviesu, bet tu neregys

ir tai nesvarbu, nes kvėpuot negali

mat žodžių prasmės it kilpa veržli

pasmaugt tave gali, ei ką turi omeny

sakyk, ką jis sako

sakyk, ką jis sako

jis sako, kad sakė

jis sakė, kad sakė

sakyk, ką jis sakė

drąsiau ir sakyk, jis sakė

ką jis sakytų, tai sakė

štai ką jis sakė

štai ką jis sakė, kad pasakytų

sakė, kad pasakytų

knygą atversk pirštu-kabliuku

ir skenuok žvilgsniu televiziniu

(televizinkis, televizinkis, televizinkis, televizinkis)

dulkink jį akimis

iškišk liežuvį ir įsimink

čia tu tik skaitai

knyga kvėpuoja giliai

naujas laiko matmuo įsitaiso

you are dancing on the edge of a thin thin dime
cause you are marching to the phone booth w/ a refugee line
you are baking in the kitchen when the walls cave
you are crawling through the desert w/ a loony rave
you are crossing all the x's for the love you save

hey who
hey who he
hey you
hey who you talkin' about, me?
hey listen to me, hey listen to me, hey listen to me, hey listen to me
hey listen to me, hey listen to me, hey listen to me, hey listen to me
I got to say what I say
to say what I see, I say
I don't see what you say
coming straight out of me
hey I'm coming straight out of you
why don't you try on that shoe
try it on for size
might give you a rise

cause everything I said it, I said it cause I read it
& everything I said it, I said it cause I read it
& everything I said it, I said it cause I read it
& everything I said it, I said it cause I read it

gotta debunk all of those trashy ideals
gotta reintegrate all the ideas you steal
"I understand" means I stand under yr heel...

woowie, hey man, you gotta light
because really I think yr getting just a little bit too heavy.
well I realize that. why don't you give me a break – & a half.
I could break yr arm. wouldn't do you any harm.
it's in the book, see. just take a look-see.
means what it says. says what it means.

tu šoki ant siaurutės pinigėlio briaunos
žengi telefono būdelėn, pro pabėgėlius braunies
virtuvėj kepi ir sienos staiga išlinksta
per dykumą šliaužiant beprotiškai veliasi mintys
kryžius dedi atminty ant meilių kurios pradingsta

ei, ko
ei, ko kas
ei, tu
ei, tu
ei, tu apie ką, apie mane tu šneki?
tai paklausyk, paklausyk, paklausyk, paklausyk
tai paklausyk, paklausyk, paklausyk, paklausyk
turiu pasakyt, ką sakau
sakau, ką matau, sakau
nesuprantu, ką sakai
tai eina tiesiog iš manęs
ei, aš einu tiesiog į tave
gal pasimatuok ši batą
ar spraudžias gražiai su šaukštu
gal batas tave paaukštins

nes viską, ką sakiau, kažkur anksčiau skaičiau
ir viską, ką sakiau, kažkur anksčiau skaičiau
ir viską, ką sakiau, kažkur anksčiau skaičiau
ir viską, ką sakiau, kažkur anksčiau skaičiau

nuvainikuoti idealus dulkėtus –
pavogtas idėjas padėti atgal į vietą
„supratau“ – su protu... padėvėtu...

uf, na vyruti, tau reikėtų nušvisti
nes tikrai, manau, pernelyg suniuręs daraisi.
Taip, suprantu. kodėl tau neleidus man atsikvėpti – palaukti
tau ranką galėčiau išsukti. žalos nepadaręs būk tai.
knygoje tai parašyta, pats pažiūrėk, pamatysi.

“it’s” only it. see what I mean

I mean to say. there’s nothing to it.

the book’s overdue. so go renew it.

sing a song w/ a rock’n’roll band

play the guitar w/ a feather in yr hand

but the feather would rather fly than be plugged in

& the poetry just has to be freed from the pen

gotta gumbo anarchistic sensibility

& I do not exclude those who reject me

sail the manic Titanic awash in the wine-dark sea

where the language is the water & the rocks are poetry

gotta riptide w/ all hands going down

into hot pants where the love runs aground

gotta whamma jamma lamma w/ the low-down meltdown core

gotta relax the wax, Max, to de-rug the floor

gotta rocket in my pocket that can sock it more & more

& the central calmness of my Being is predicated quite simply

in the act of Seeing both within & without in a remarkable fashion

to which one must remark as a part of that act

gotta ROCK’N’ROLL MYTHOLOGY

gotta total apocalypse pathology

got the most PostHysterical Poetry

& if it ain’t coming at you then it’s breezed on by

got the heavy-duty political intent

got the worm farm free-form diamond noodle content

I got breezy ways & boppin’ rays

& when – hey, is this the end?

where it begins

ooo what a cheap shot

what a piece of cake shot

kas manyta, tas parašyta, kas parašyta, tas ir manyta.

„tai yra“ – tikrai **tai**, **suprask**, ką turiu **omeny**

pasakyti. tie reikalai nerimti.

knygą reikėjo grąžint. pratęst paprašyk.

dainą dainuok su rokenrolo grupe

brazdink gitaros stygas su plunksna rankoj

bet plunksna mieliau jau skris, nei rozetėn bus įkišta

o poeziją juk nuo rašiklio paleisti pakanka.

pupsi mano anarchistinio jautrio sriuba

ir neatmetu tų, kurie atmeta mane

plauk maniakų Titaniku vynraudonėje jūroje

vandenys – tai kalba, uolos – poezija

rankos teslysta žemyn lyg potvynio bangos

į karštas kelnaites, kur meilės rangos

te kerintis tūsas lig kaulo nutekina šią vulgarų

te lydosi vaškas, Maksai, nuimkim tą kilimą storą

te raketa kišenėje mano smogti grasina noriai

ir esminė mano Būties ramybė labai paprastai patvirtinama

Regėjimo veiksmo vidun arba išorėn stilium puikiausiu

atliepti kurį privalai kaip šio veiksmo dalyvis

mano ROKENROLO MITOLOGIJA

mano totalinė apokaliptinė patologija

pati postisteriškiausia poezija

jeigu tavęs neužgriūva, tai prapučia vėju ji

mano tvirti politiniai siekiai nukriošę

mano sliekų ferma, laisvos deimanto formos makaulės košė

mano vėjuoti keliai ir spinduliai diskotekos

ir kada, ei, ar tai pabaiga?

kur ji prasideda ir kada

ooo, koks netikęs bandymas

koks lengvabūdiškas bandymas

well. I suppose y'd rather leave it w/ a little downward trail
o, a demitasse of denouement to daily detail
not a bad idea in the kitchen making almond cakes & pies
what a pleasant surprise
go ahead & take a taste
one tiny slice
how nice

Foto: Vladas Braziūnas

Evaldas *Ignatavičius*
LIETUVA

Evaldas Ignatavičius, poetas, gimė 1962 metais Ukmergėje, studijavo filologiją Vilniaus universitete ir diplomatiją Jungtinėje Karalystėje, nuo 1991-ųjų dirba Užsienio reikalų ministerijoje. 2008 metais debiutavo eilėraščių rinkiniu „Laikinių reikalų patikėtinis“, gyvena Vilniuje. El. paštas: ievaldas@hotmail.com

FOTOGRAFIJA

ir nieko neatsitiko
ir žolė nenustojo augus
tik mirtis
mūsų veidus nubaltino
sėdėjome prieš objektyvą
rimti įsitempę
laukdami
kol paukštukas išskris
iš krūtinės

ką gi. manau, norėtum kad baigčiau šiek tiek nuožulniai
o, puodeliu atomazgos su kasdieninėm smulkmenom
visai nebloga mintis virtuvėj kepant migdolų pyragą
kaip maloniai nustebina
(nagi imk, paragauk)
gabaliukas mažiukas
smagu kaip

VERTĖ EDGARAS PLATELIS — PLATED1@GMAIL.COM

Evaldas *Ignatavičius*
LITHUANIA

Evaldas Ignatavičius, poet, was born in 1962 in Ukmergė, he studied philology at Vilnius University and diplomacy in the UK. He has worked at the Ministry of Foreign Affairs since 1991. He published his first collection of poems "Attorney of temporal matters" in 2008. He lives in Vilnius. E-mail: ievaldas@hotmail.com

PHOTOGRAPHY

and nothing happened
and the grass didn't stop growing
only death
whitened our faces
we sat in front of the lens
serious strained
waiting
for the little bird to fly
out from our chests

MINTINAI

kažkas
mano plaukus šukuos

šukuos mintinai
mano plaukus

lyg bandytų kažką
prisiminti

KINŲ MERGAITĖ

*I'd love to get you
On a slow boat to China*

noriu išverst tave
į savo kalbą
ir klausą
tavo plaukus pirštus
tavo juoką
tavo lūpas ir antakius
visą tave
iš hieroglifų
brailio dantiraščių
iš apverstų žvaigždynų
per sanskrito kalnagūbrius
į savo namus parsivesti
ir auginti ant delno lėtai
kaip porceliano puodelį

BY HEART

someone
will comb my hair

will comb by heart
my hair

as though trying to recall
something

CHINESE GIRL

*I'd love to get you
On a slow boat to China*

I want to translate you
into my language
my ear
your hair, fingers
your laugh
your lips and eyebrows
all of you
from hieroglyphs
Braille cuneiform
from inverted constellations
through Sanskrit mountain ridges
bring you to our home
and raise you slowly up on my palm
like a porcelain cup

ENDŠPILIS

*Majai, Nonai, dviems Nanoms – gruzinių
merginų visų laikų šachmatų rinktinei,
1962–1991 pasaulio čempionėms*

Zbigniewas Brzezinski knygoje „Didžioji šachmatų lenta“
pasaulinę politiką lygina su šachmatų partija.

jos pradeda partiją
(už kadro aštri suliko
rhythn'bluesinė versija):

ant kėdės atlošo
pasikabina megztuką
pasitaiso šukuosenas
ieško kažko rankinukuose

šnekas juokauja bet akys
pavargę ir liūdnos

metę akį į lentą
įvertina situaciją:
kas prikvaliojo ėjimų ir kur
dingo pusė figūrų

per dvidešimt metų
nuo laisvės iki dabar

kaip
bent lygiosiom pabaigt šitą partiją
kai figūras apšaudo
nuobodžiauojantys praporščikai
trasuojančiais šoviniais
arba pramogai lentoje
ima ridenti

ENDGAME

*For Maya, Nona, and two Nana's – Georgian
girls eternally playing a game of chess,
1962–1991 World Champions*

Zbigniew Brzezinski's book "The Grand Chessboard"
compares world politics with a chess match.

they start a match
(out of frame a keening *suliko**
rhythm'n'blues version):

hang a sweater
on the back of the chair
fix their hair
rifle through purses

they chat, joke but their eyes
are tired and sad

turning an eye to the board
they assess the situation:
who messed up their moves and where
did half the chessmen go

in the twenty years
from freedom until now

how
to end this match even in a draw
when the chessmen are riddled
with bored *praporshchik's*
tracer bullets
or when bowling balls
begin to roll

* A Georgian name and the title of a love poem written by Akaki Tsereteli.
The poem became widely known throughout the Soviet Union as a song and
was often performed on the radio during Stalin's rule, reputedly because it
was his favorite.

boulingo rutulius
kaip gintaro varno spektaklyje

kai viskas pragerta ir praverkta
kai skambinta mamai
kai žaista

kai nėra pagrindinių figūrų
tik pagiriojantys pėstininkai
tik šešėlių
skeletai žalmargėjų lentoj

tik ceitnotas
spengiantis
sovietų gamybos spidometre

tiktai gudrūs teisėjai
evangelinėm fizionomijom

kaip laimėti ir kokią ėjimą
patarti merginoms
klausinėju monitoriaus
apsipylęs vidinėmis ašaromis
kurios
kaip žarijos
išdegina mano kamieną

ir lieku tik sverdintis
peršviečiamas pėstininkas
scenos A2 kampe šalia uždangos

tuščiaviduris skeletas
laukiantis tobulo endšpilio:

jūsų ėjimas, merginos

across the game board
like in the Gintaras Varnas' play

when everything has been drunk away and wept for
when mother's been called
when everything's played out

when there are no real chessmen
only hung-over pawns
shadow
skeletons on a checkered board

only time trouble
singing away
on a soviet-made speedometer

only sly judges
with evangelical physiognomies

how can they win, what move should I
advise these women to make
I ask the monitor
bursting with inner tears
that
burn out my trunk
like live coals

and there I remain, a teetering
transparent pawn
next to the curtain, in the A2 corner of the stage

gutless skeleton
waiting for the perfect endgame:

your turn, ladies

SVETIMI

gėrė mūsų vandenį
valgė mūsų žvėrieną
lietė mus savo rankom

gėrėm su jais ir valgėm
lietėm juos savo rankom

kai nuėjo, žiūrėjom iš paskos:

du dylantys tamsoje siluetai

pasivijom
ir nugalabijom

dėl viso pikto

TOLIMO KRANTO SMĖLIS

I

... tu kažką dar sakai
bet tavo balsas
svetimas ir birus
kaip tolimo kranto smėlis

II

... ir tuomet
mes būsim kariuomenė
judri ir galinga
kaip tolimo kranto
smėlis

STRANGERS

they drank our water
ate our game
touched us with their hands

we drank with them and ate
touched them with our hands

when they left, we watched them go:

two silhouettes waning into the dark

we chased after
and murdered them

just in case

SAND ON DISTANT SHORES

I

... you say something more
but your voice
is strange and brittle
like sand on distant shores

II

... and then
we will be an army
mobile and mighty
like sand on distant
shores

DANGAUS KŪNAS

į dangaus iškrakmolytus audeklus
aukštiekninkas krisiu
užmiršdamas atsižadėdamas
žydinčių sodų sodomos
tylinčių bokštų
atminties ir
kalbos
kurioje
nuo tavęs
tūkstantį metų
slapsčiausi

PASKUTINIS TEISMAS

Teismas bus trumpas:

stot
Jis eina

ir Jis neateis

THE SKY'S BODY

Into the sky's starched fabric
I will fall, supine
forgetting renouncing
blossoming gardens Sodom's
silent towers
memories and
tongues
where
I hid
from you
for a thousand years

LAST JUDGEMENT

Judgement will be short:

stop
He goes

and He won't come

TRANSLATED BY MEDEINĖ TRIBINEVIČIUS — MEDEINE.TRIBINEVICIUS@GMAIL.COM

Foto: Vladas Braziūnas

Antanas A. Jonynas

LITHUANIA

Antanas A. Jonynas, poetas, vertėjas, gimė 1953 metais Vilniuje, 1976 m. baigė Vilniaus universitetą, daug metų dirbo redaktoriumi leidykloje „Vaga“, dabar užsiima tik kūrybine veikla – rašo ir verčia poeziją, prozą, pjeses daugiausia iš vokiečių kalbos. Jis spaudoje debiutavo 1973 metais ir nuo to laiko išleido 14 poezijos knygų, už kurias pelnė pagrindines Lietuvos literatūrinės premijas.
El. paštas: antajony@yahoo.com

VIDURAMŽIŲ SKERSGATVIAI

Jų daugybė tų miestų egzistuojančių mano galvoj
niekas kitas jų tiesą pasakius nematė
ne visus gerai juos pažįstu
kai kurių ilgiuos norėčiau parodyti tau
kiti buvę nebuvę

kažkoks apsiniaukęs šis miestas
visos gražios moterys išfotografuotos
ir likusios tik spalvotuos žurnaluos
stengiuos galvoti kad taip nuo dangaus
nuo vienodo blankaus apšvietimo
(kad nereiktų ieškot priežasčių savyje)

kiekvieną popietę vėl sugrįžtu atgalios
kas paleido gandas apie niūriuosius viduramžius!
Dievo baimėj pajusti nevaržomą laisvę
kai žinai kad už viską bus teisingai atlyginta

prisiminimų erdvėj laiko matavimas kinta
tarsi antrą kartą įbridus į tą patį eilėrašį

Antanas A. Jonynas

LITHUANIA

Antanas A. Jonynas, poet, translator, was born in 1953 in Vilnius, graduated from Vilnius University in 1976 and worked for a number of years as an editor at *Vaga* Publishers. Presently, he focuses his activities on his literary work, writing poetry and translating German, Latvian, and Russian poetry, most notably Goethe's *Faust*. Jonynas' poems first appeared in print in 1973 and since then he has published 14 collections of poems and has been awarded all of the main Lithuanian literary prizes. E-mail: antajony@yahoo.com

CROSS STREETS OF THE MIDDLE AGES

They are many, those cities existing in my mind
truth be told, no one else has seen them
and I don't know all of them well
some, I yearn to show to you
others, I can take or leave

this particular city is rather overcast
all the beautiful women have been photographed
remaining now only in colourful magazines
I try to believe this is because of the sky
because of the monotonous, pallid lighting
(just so there's no need to look for excuses within)

every afternoon I return, again
who spread these rumours of the dreariness of the Middle Ages!
to feel that unfettered freedom in the fear of God
when you know everything will be righteously compensated

in the place of remembrance the measure of time changes
as though wading into the same poem a second time

LAUKIMO MALONUMAS

Saulė teka pro atvirą langą
į kambarį
pakabina ant sienos paveikslą

pusryčiai puodelis kavos
duona su moliūgo sėklom
varškė su agurkais česnakais ir krapais

nekantri cigaretė terasoj
idiliški laikraščiai nieko nerašo

vakarop galbūt išsiruošiu
apžiūrėti Naboto
vynuogynus

mes turime laiko

RUDUO ATĖJO Į MŪSŲ NAMUS

O taip o taip o taip
tas liūdnas žmogus
jis nieko daugiau neištars
nieko nebepasakys
o taip

guli jis ant dulkėtos žolės
guli jis ant dulkėtos žolės
akmenys jo burnoje
o taip

nieko jisai nesapnuoja
žiūri jo pėdos į upę
baltos jo pėdos žiūri į upę
baltas jo delnas dyla danguj

THE PLEASURE OF WAITING

The sun streams through an open window
into the room
hangs a picture on the wall

breakfast a cup of coffee
bread with pumpkin seeds
curds with cucumber, garlic and dill

an impatient cigarette on the terrace
idyllic newspapers write nothing

in the evening maybe I'll go out
survey Naboth's
vineyards

we have time

AUTUMN HAS COME TO OUR HOME

O yes o yes o yes
that sad man
he'll speak no more
no longer say anything
o yes

he lies on dusty grass
he lies on dusty grass
stones in his mouth
o yes

he is dreaming nothing
the pads of his feet look to the river
the white pads of his feet look to the river
his white palm wanes in the sky

o taip o taip
o taip tai mėnulis

mes trypiame žolę aplink
piktai mes trypiame žolę aplink
jau jis nieko nebepasakys
o taip o taip
nieko jis nebeištars

tai tik samanų grikių tarp mūsų dantų

LAIKO BALADĖ

Švino ir alavo šunys
ten ant laiptų terasų
gulinėja kolonų pavėsy

ledų ir dešrelių prekiautojai
ten nepasirodo

o laiko skriestuvai apie mane
dar mažesnę apibrėžia ratą

dulkėtoji saulės šviesoje
žolės sidabras ten mėlynas

noris kaukti
lyg būtum išduotas
bet švino ir alavo šunys
ten tyli

KAMBARYS

Šitame kambaryje mano tėvynė
nes čia su tavim aš užmiegu

o yes o yes
o yes that is the moon

we trample the grass around him
angrily, we trample the grass around him
already he'll no longer say anything
o yes o yes
he'll speak no more

that is only moss crunching between our teeth

TIME'S BALLAD

Lead and tin dogs
on the stair's terrace
lying in the columns' shade

ice cream and sausage vendors
don't show their faces there

and time's compass draws
an even smaller circle around me

in the dusty sunlight
the grass's silver is blue

the urge to howl
as though betrayed
but the lead and tin dogs
are silent

ROOM

In this room is my homeland
because here I fall asleep with you

raktai kabo ant durų
tyli radijo taškas

su visais kadriliais ir polkom

šitame kambary mano tėvynė
čia aš galiu ir numirti

tu lanksti kaip piemens vytelė
kai jis gena bandą į kalnus

liūdna man kada tu išeini
bet tada aš pasiimu knygą

apie mūsų praeitis mūsų daug kartu išstylėta

FRAGMENTAS

Ir vis dėlto dažniausiai tuo metu
už lango šviesdavo didžiulis mėnuo
ir po klevais ūksmingoj tolumėlėj
kaimietės eidavo ristynių su tarnais
ramunės žiedlapis užkritęs tarp krūtų
iš po sijonų švysčiojančios blauzdos –
seniai nelyta ir blausus apsiaustas
keistai plasnoja prieblandoj skverna

tuščiam kambaryje židinyje
spragėjo kėdės ir spintelių durys

MIEGANČIOJI GRAŽUOLĖ

Kas esu šitame kambary
šiam mieste šiam pasauly

the keys hung on the door
the built-in radio* is quiet
with all its quadrilles and polkas

in this room is my homeland
I can die here

you are flexible as a shepherds switch
as he guides his herd into the hills

I'm sad when you leave
but then I pick up a book

we have held our peace for so long about our pasts

FRAGMENT

And even so back then, often
an enormous moon shone beyond the window
and in the shady distance under the maples
the young neighbourhood women would go to wrestle with
servants
camomile petals caught between their breasts
calves shining from under their skirts
long untouched and gloomy cloak skirts
flapping strangely in the twilight

in the hearth of an empty room
chairs and cupboard doors sparked

SLEEPING BEAUTY

What am I in this room
in this city, in this world

* During Soviet times built-in radio were supplied by the state and broadcast one channel (the “better” ones broadcast three) of state-sanctioned programming.

švelniai virpančios šnervės
vos praviros lūpos
tvinksinti kaklo arterija

ar dar iš tiesų egzistuoju
miegamojo daiktų baltoje konkretybėj
taip lengvai sunaikinamas
tavojo miego

viršum tavo veido parimęs
nykstančiais kontūrais
ir vieną akimirką jau nebeturintis kuo
pajusti artėjančio siaubo

KELIONĖS DAINA

Iš mano miego tie miškai atsiranda
tos laukymės alksnynai pakrantėj

subilda malūnas aptaško šalikelę purslais
ir pravažiuoja pro šalį

būgnininkas ir sargas – jie tyli
už jų avietynas dulkėtas

eidavo ežeru būna žmogus
eina artyn ir mažėja

kol galiausiai tarp švendrų išnyksta

užrakinti kapinių vartai bet aš įeinu
savo viešbučio raktą pritaikęs

BIBLIOTEKA

Ir kai gatvė užkopia į kalvą
kur prasideda Polocko traktas

softly quivering nostrils
barely open lips
pulsing neck artery

do I really still exist
in the white concreteness of the bedroom
so easily destroyed
by your sleep

above your upturned face
contours disappearing
and in one moment no longer having what with
to feel the approaching terror

JOURNEY SONG

Those forests appear from my sleep
those clearings in the alder groves on the shore

a windmill knocks about, splashes the branches with spray
and a drummer and watchman

drive by – they are silent
beyond them a dusty raspberry patch

a man used to walk on the lake, it happened,
he was getting smaller, but approaching

then finally disappearing between the cattails

the cemetery gates are locked but I enter
my hotel key fits

LIBRARY

Where the street reaches the top of the hill
and the Polock highway begins

nuo šlaitų atsiveria miestas
prabangiais foliantais bažnyčių
vienadienėm naujųjų rajonų brošiūrom

rodos tūkstančius metų gyvenčiau
šitoje amžinoj bibliotekoj

senas voras tarp knygų lentynų
verpia sunkiai įžiūrimus siūlus
iš jų pelės nuaudžia siužetą

ir nakčia Bernardinų kapuos
varto šiugždančius medžių lapus
atkaklus skaitytojas vėjas

the city opens up from the hillside
its luxuriously foliated churches
and brochures for future new districts

it seems as though I've lived a thousand years
in this eternal library

an old spider between the book shelves
spinning hard to see threads
from which the mice weave the plot

and at night in the Bernardine cemetery
the pertinacious reader wind
turns the rustling leaves

TRANSLATED BY MEDEINĖ TRIBINEVIČIUS — MEDEINE.TRIBINEVICIUS@GMAIL.COM

Foto: Vladas Braziūnas

Donaldas *Kajokas*

LIETUVA

Donaldas Kajokas, poetas, eseistas, gimė 1953 metais Prienuose.
Aštuonių poezijos rinkinių ir trijų esė knygų bei vieno romano autorius.
Jo poezija versta į keliolika pasaulio kalbų. D. Kajokas yra pelnęs visas pagrindines
Lietuvos premijas už poeziją. Gyvena Kaune, dirba „Nemuno“ savaitraštyje.
El. paštas: donaldaskajokas@gmail.com

APIE VIENATVĘ

vienatvė graži
kol netampa
šiek tiek
gilėlesnė
už šiltą duobutę
pagalvėje

Donaldas *Kajokas*

LITHUANIA

Donaldas Kajokas, poet and essayist, was born in 1953 in Prienai, Lithuania. He is
the author of eight collections of poetry, three volumes of essays, and one novel.
His poetry has been translated into several world languages. Kajokas has won all
the major Lithuanian awards for poetry. He lives in Kaunas, where he works for the
weekly „Nemunas“. E-mail: donaldaskajokas@gmail.com

ABOUT BEING ALONE

being alone is beautiful
until it becomes
somewhat
deeper
than a warm impression
in a pillow

APIE ŽIRAFAS

dobiliena
ir lengvas lietutis

ir mes kažkodėl

ir dar vaikštantys
ant pirštų galiukų

APIE DIEVIŠKĄ STILIŲ

milijonai milijardai snaigių milijonai užu lango milijardai
snaigių snieguolyčių verpetuoja amžinybėj ten už krūmo
už raugerškio kur prasideda siaurukas ir toliau dar
už siauruko už to seno
Dieve mano

ar ši informacija verta tiek daug ženklų

ISTORIJA

Gintarui Grajauskui

prieš mirtį atsimenu
senelis pasakojo: dar caro laikais
ėjo pirklienė su sūneliu, gatvėj pamatė
šuniuką, žiūrėk, sako vaikui, au-au

ir pradėjo –
au-au ir au-au, negali sustoti

lojo per dieną, ligoninėj lojo, netgi
miegodama, kas dešimt sekundžių
au-au ir au-au, senelis baisiai

ABOUT THE GIRAFFE

clover field
and light rain

and we for some reason

and moreover walking
on tippy toes

ABOUT THE DIVINE STYLUS

millions billions of snowflakes millions beyond the window billions
of snowflakes snowflurries spin in eternity there beyond the bush
beyond the barberry where the narrow-gauge railway starts and even farther
beyond the railway beyond that old
my God

is this knowledge worth so many chars

HISTORY

To Gintaras Grajauskas

I remember grandpa telling a story
before dying: back in the tsarist days
a merchant's wife walking with her little son, saw a doggie
in the street, and look, says to the boy, bow-wow

and she started –
bow-wow and bow-wow, unable to stop

barking all day, barking in the hospital, and even
sleeping, every ten seconds
bow-wow and bow-wow, grandpa was truly

stebėjosi – pats grafas
tolstojus neįstengė suprast
ar ji pramogauja ar kuria
gyvenimą

IŠ NEPROTINGO ŽINOJIMO

Dieve, neminėk mūsų vardo be reikalo...

iš nujaučiamo eilėraščio

iš visų šitų rašymų, knygų
duokdie jeigu liks du na trys
eilėraščiai, ne daugiau

o ir tie kur –
it spragsinčios priešsapnio erčios –
besvoriai

vogčiomis nuausti iš užraisčių
kvapo iš ulbančio oro tikslaus
violeto iš kakšinių kirvių lengvutės
grėsmės, po šalnų, ten, anapus

iš trylikos degančių juodraščių iš
neprotingo žinojimo rasto
ir prarasto auštant be proto
teroro be kvailo tėvynės patoso

šventvagiška? – galbūt, bet
kodėl

negaliu užmiršti
keturiasdešimt ketvirtųjų
kino kronikos: trečiojo

amazed – even count
tolstoy himself was unable to understand
if she was amusing herself or creating
life

FROM UNREASONED KNOWLEDGE

Lord, don't take our name in vain...

from an anticipated poem

from all these writings, books,
god willing, two maybe three poems
will remain, no more

and those –
like crackling space in a predream –
weightless

woven secretly from the smell past the bogs
from the exact violet of warbling air
from the airy threat of hacking
axes, after the frosts, there beyond,

from thirteen rough drafts burning from
unreasoned knowledge found
and lost at dawn without terror of
reason without stupid pathos of homeland

blasphemy? – maybe, but
why

can't i forget
the '44
newsreel: third

reicho vyrukai
niekaip nesugebėjo pakarti
kelių dachau kalinių, jie buvo

per lengvi

MOTERIS BET GAL RUDUO NORS
GAL IR APIE CELIBATĄ

moteris klonyje gananti
saikingai pabjurusio spalio šventoriuos pašautus paukščius:

meilės atsisakymas meilės atsisakymas meilės
atsisakymas iš paskutiniųjų

ją
įgyjant

*

upelis, pieva...

randais suaugę žmonės
kažkokie

ir mūsų narsa nepastebėti šito

ANKSTYVAS PAVASARIS

kai aš beldžiu Viešpatie kai aš
beldžiu ir kai aš pavargstu belsti
ir kai pradėdu grūmoti kad taip
ilgai niekas neatidaro taigi ir tada

reich lads
somehow never got around to string up
a few of the dachau prisoners, they were

too light

WOMAN BUT MAYBE AUTUMN BUT THEN MAYBE ALSO
ABOUT CELIBACY

woman in the valley herding
birds shot in the churchyards of moderately nasty october:

love's rejection love's rejection love's
rejection wins

her
completely

*

brook, meadow...

strange
people overgrown with scars

and our courage not to notice this

EARLY SPRING

when i knock on the Lord's door when i
knock and when i get tired knocking
and when i begin to grumble that
no one's opened up for so long exactly then

aš vis dar beldžiu Viešpatie ir tada –
kaip ir šį ryt lydėdamas akimis šunelį
su sausu pernykščiu kankorėžiu vietoje
kiausių, baisus šnaresys besivejant
kalę per smilgas

APIE POEZIJĄ IR EILĖRAŠČIUS

– būtų gerai pameditavus
– tai ką darai argi nėra meditacija

veiksmas aplenkęs troškimą
laimina nesuinteresuotą veiksmą

nesuinteresuotas veiksmas laimina
tobulą rimtį tobula rimtis

laimina veiksmą aplenkiantį
troškimą o šiaip jau, vienuoliaveide,

visi kiti vėlyvos senbernystės (daily-)
raštiniai recidyvai – joks celibatas

NUOŠALĖ

bažnytkaimis: parvirtęs į purią kalėdinę pusnį,
mėšlinom panagėm, apsmuktkelnis, nelyg
kritinio amžiaus aštuonmetės mokytojas
kamuojamas galvos gausmų ir depresijos

iš to, ką jaunystėje laikėm oria laikysena,
šiandien belikęs nuogiausioj atšlaitėj
žiemojančios dirsės bekvapis vypsny
ir suktas nepasitikėjimas pasauliu

i keep knocking on the Lord's door and then –
like this morning following a dog with my eyes
with last year's dried pine cones in place of
balls, a terrible rustle chasing the bitch through
bent grass

ABOUT POETRY AND POEMS

– some meditation would be good
– isn't what you're doing meditation

action outruns desire
blesses disinterested action

disinterested action blesses
perfect quiet perfect peace

blesses action outrun
by desire but to tell the truth, you with the nun's face,

all the other (pen-)manship lapses
of aged bachelors – not celibate at all

OFF TO THE SIDE

the village: fallen into loose christmas snowdrifts,
manure under the fingernails, droopy pants, as if
a middle school teacher of advanced years
suffering a head buzz and depression

from what we regarded as dignified in youth
today remains only the breathless smirk of
hibernating brome on a bare slope
and the cunning mistrust of the world

šnopuoja prie žvyrkelio, žvygteli tarpais
kaip surištas meitėlis, dėbso iš apačios
sakytumei lauktų saldaus pažeminimo
bet į ledą sušokusią šonkaulių varpinę –

taip, dar skalambija varpas

tik iš mūsų betliejaus tvartelio,
kur mudu glaudžiamės, asiliuk,
negirdėt jo – tiesiog tobulai

GIEDOTOJAI

trečiąją šermenų dieną minkštu samurajaus žingsniu įslinko kiaurai permirkęs, lyg
būtų velniškai skubėjęs iš anapus pelkės, ir paklausė

prieš tai, tiesa, su vyrais parūkė lauke, po stogeliu, pasikabino sparnus priemenėj
ant vinies, tada jau įslinko vidun ir paklausė

ne iš karto, kiek palūkėjęs: apuostė vainikus, ant pirštų suskaičiavo – juos ir mus –
kaip kokius galvijus, tuomet jau kad atsikrenkštė skreplingai ir paklausė:
– kada nusižudys velionis?

nė vienas neišgirdom
mes giedojom

he puffs by a gravel road, squeals sometimes
like a bound hog, stares upward
as if waiting for sweet humiliation
but in the belfry of frozen ribs –

yes, the bell still rings

only from our bethlehem manger
where we two nestle, little donkey,
it can't be heard – perfectly

THE SINGERS

the third day of the funeral soft footsteps of a samurai stepped in soaked through and
through, as if he hurried devilishly fast from beyond the marshlands, and asked

before then, by the way, he smoked outside with the men, under the awning, hung up
his wings on a nail in the hallway, then stepped inside and asked

not at once, waited a bit: smelled the wreaths, counted – them and us – like some kind
of cattle, having then hawked up some phlegm and asked:
– when will the departed kill himself?

not one of us heard
we were singing

VERTĖ RENATA VEBERYTĖ LOMAN IR JUOZAS GRIKIS – JFGRIKIS@MSN.COM

Foto: Du store verdent! /
Ak, tu margas pasauli!

Erling Kittelsen

NORWAY

Erling Kittelsen (b. 1946), poet, playwright, prose-writer, translator, studied Norwegian philology, philosophy and phenomenology of religion. He made his debut in 1970 and has published about 30 books of different genres since then. He is best known as poet but he writes also plays staged in different countries and things of genre difficult to define. He one of the first established connections with poets in exile from China, Iraq, Pakistan and started to translate their work. He has translated something from Latvian folklore, ancient Persian and Sumerian texts. He was awarded with several prizes for his work. E-mail: er-kit@online.no

*

Menneskefugl
vi kaster deg
utfor stupet

kan du fly?

„Ville fugler“ (1970)

*

husker du den gang
gullet lå skjult
og vi eide det sammen?
det skinte i dypet
det skinte i hjertene
husker du?

„Trebuene“ (1973)

Erling Kittelsen

NORVEGIJA

Erlingas Kittelsenas, poetas, dramaturgas, rašytojas ir vertėjas, gimė 1946 metais, studijavo norvegų kalbą, filosofiją ir religijos fenomenologiją. Debiutavo 1970 metais ir nuo to laiko išleido apie 30 įvairaus žanro knygų. Geriausiai žinomas kaip poetas, tačiau rašo ir pjeses, statomas įvairiose šalyse, bei kūrinius, kurių žanrą sunku apibrėžti. Vienas pirmųjų užmezgė ryšius su Pakistano, Kinijos bei Irako poetais tremtyje, vertė jų poeziją į norvegų kalbą. Taip pat yra išvertęs latvių liaudies kūrybos ir persų bei šumerų senųjų tekstų. Už kūrybą yra pelnęs keletą premijų. El. paštas: er-kit@online.no

*

Paukštžmogi
tave sviedžiam
nuo skardžio

moki skristi?

„Laukiniai paukščiai“ (1970)

*

pameni tąkart
auksas slėpėjo
ir mudu jį turėjom?
švytėjo gelmėj
švytėjo širdyse
tu pameni?

„Mediniai lankai“ (1973)

*

Jeg løper på en grein
som bare jorda ser,
og fordi den blir sett,
løper jeg på den.

Jeg klatrer i et tau
som mastetoppen ser,
og fordi det blir sett,
klatrer jeg i det.

Jeg vipper på en egg
som bare du ser,
og fordi den blir sett,
vipper jeg på den.

”Et døgn over le” (1981)

*

Vite at du er til grunn nok til å leve
spørre hvor spydet skal kastes
ikke rote seg vekk i jord
ikke flyte avsted uten sult...
En stråle sannhet tar meg igjen og varmer
lyser – skjelver gjennom meg.
Er det den de vil ta livet av?
Et skinn fra hjertet som med kraft skal
oppstå, bølge sakte film tikker flyr
annen veg hvislende som en dragehale utspent
viser seg: ikke for å synke, ikke for å bli der,
Skyggen som
forklarer lyset.

*

Bėgu šaka,
kurią tik žemė mato
ir dėl to, kad ją mato,
bėgu ja.

Ropščiuosi lynu,
kurį tik stiebo viršūnė mato
ir dėl to, kad jį mato,
ropščiuos juo.

Supuos ant ašmenų,
kuriuos tik tu matai
ir dėl to, kad juos matai,
supuos ant jų.

„Para virš prieglobsčio“ (1981)

*

Žinoti kad esi pakankama dingstis gyventi
užklausti kur ietį reikia mesti
neįsiraust į žemę
nenusrovent be alkio...
Spindulys tiesa pasiveja mane ir šildo
šviečia – virpčioja many.
Ar jam jie nori gyvastį atimti?
Širdies švytėjimas, kuris galingai
įsipliesks, mirgės lėtai filmas tiksi skrieja
kitu keliu su švilpesiu kaip aitvaro uodega ištįsus
pasirodo: ne tam, kad kristų, ne tam, kad liktų ten,
Šešėlis kuris
išaiškina šviesą.

*

Hyl på fjerne vinder gjorde hodet tåket –
da tar han til å hamre ut et horn
som fanger inn den vide del av verden
og samler friske strømmer i sin virvel –
et gyllent slangehorn for å sno sin uro
kløftig igjennom alle luker, reise hornet
fra den djupe avgrunn og blåse tone ut
og lyde overalt som samklang
Fra Himalayas til Galdhøpiggen topp.

*

Til slutt nødvendig for Mannen å hindre
at øyne åpnet seg for det innerste
og brikker som ble lagt
for å slippe strålen igjennom.
Han utviklet intelligens for å vise
brikkenes vesen og sammenstillinger
og alle sjølinnlysende lover
for hva som ikke kunne bli.

*

Gjennom historie-rullen jamret en bekk
som hukommelsen roste
slurk for slurk ned i ismager.
Jorda tøyles rolig i banen og pustes rød, flyr!
Det ene øyeblikk blåser det andre bort.

*

Staugimas vėjų iš toli pripildė galvą ūko –
tada jis ima kalti ragą
kuris aprėpia plačiąją pasaulio dalį
ir sutelkia gaivias sroves į savąjį verpetą –
angies auksuotą ragą, kad savo nerimą nugintų
apsukriai pro visus liukus, iškeltų ragą
iš giliosios prarajos ir pūstų garsą
ir lyg darna visur skambėtų
Nuo Himalajų iki Galdhopigeno viršūnės.

*

Galiausiai Žmogui reikia sukliudyti
kad akys atsivertų tam, kas esmingiausia,
ir figūrėlėms, kurios išdėliotos,
kad spindulį praleistų kiaurai.
Jis išugdė intelektą, kad parodytų
figūrėlių prigimtį ir sugretinimus
ir visus savaime suprantamus to,
kas negalėjo rasti, dėsnius.

*

Per istorijos veleną aimanavo upelis,
kurį atmintis gyrė
gurkšnis po gurkšnio į ledo pilvus.
Žemė orbitoj ramiai vadelėjama, sukaitus alsuodama, skrieja!
Vienas mirksnis nupučia kitą.

*

ok

Når din bølge kommer med stjernene som hvite seil
flyr jeg opp i kjølvannet med et korallrødt kyss.

”Abriels løve” (1988)

*

Havhuset har noe inni seg – jord –
synger noe inni seg
i havporten hjelpes fram
fjellet – stempler en ro i atmosfæren
lot seg ikke skjule, stående
i luft og sol-regn, regn
bildet spruter
fugl borer i hinne, river, sliter, blar, flyr innover
øye på det.

*

I vannskillet ser hun begge veger
kan hun ikke stoppe opp
må hun sette fingeren der
de helst skulle ha fred egentlig er hun jo mørk utydelig
hvorfor ljome ut så presist
som et hjortedyr med følsom sans
hviler øyet på et punkt
ser lenger fram, et ly for neste time
et isende drypp mot pannen
for hvert rist i jorda
var hun ikke rusa eller sinnsyk
hvorfor tegne dem mot sin vegg av nød
når hun kunne hatt det bedre.

*

gerai

Kai tavo banga atsineša žvaigždes tarsi baltas bures,
neriu iš paskos aukštyn su koralų raudonio bučiniu.

„Abrielo liūtas“ (1988)

*

Namas prie jūros turi kažką savy – žemę –
dainuoja kažką savy
jūros vartuos sulaukia pagalbos
kalnas – atmosferoj išpaudžia ramybę
jo nenuslėpsi, stovinčio
ore ir saulėje-lietuje, lietaus
paveikslas taškosi
krapšto paukštis plėvę, drasko, triūsia, varto, skrenda vidun
į akį jame.

*

Vandenskyroje ji regi abejus kelius
sustoti ji negali
ten turi ji parodyti pirštu
labiausiai reiktų jiems ramybės iš tiesų juk ji yra tamsi neaiškiai
dėl ko taip tiksliai nuaidėti
tarytum elnias jautriu jutimu
į tašką akį nukreipia
žvelgia tolyn, į prieglobstį kitam mirksniui
į ledinį lašą ant kaktos
nuo žemės bet kokio virpesio
nebuvo ji apsvaigus ar pamišus
kam piešti juos ant savo vargo sienos
kai jai galėjo būt geriau.

*

For å motta verden
være fast usynlig til stede
motvekt til det synlige, flytende
som lener seg på noe for å være til
trosretningens nøkkel: Lønnsomheten
ressursene i lomma på den som lager kalkylene
naturlig førte det til nedgangstider
for dess mer det skulle lønne seg
dess mindre ble stående for mennesket å motta
til slutt bare en flekk, en kongle
noen trodde var en ark, hun så
redningen akkurat ikke lønte seg
måtte heve barmen
og få skapningen med seg
før den siste kongla seilet ut.

”Hun” (1989)

POETIKK

Å hoppe på tømmerstokker i ei løssluppen elv
realisten ser realiteten og faller i
romantikeren går uhemmet på og faller av
postmodernisten finner verden allerede
dekonstruert og plasker uti
sosialrealisten ser tømmeleverandørens
proffithensyn helt klart i en salto
surrealisten prøver en fransk en
og havner i fossen, periferisten
tror også i strømmen det vil lykkes
futuristen tyr til universalskoene, bommer
Vi sitter på noen rullesteiner og følger

*

Kad priimtų pasaulį
būti pastoviai neregimu
atsvaru tam, kas regima, takiu
besiremiančiu į ką nors tam, kad būtų
tikėjimo krypties raktas: Pelningumas
ištekliai to, kuris apskaičiuoja, kišenėje
suprantama sukėlė nuosmukio laikus
nes kuo turėjo būti pelningiau
tuo žmogui liko ką mažiau priimti
galiausiai vien dēmė, kankorėžis
kai kas manė buvo arka, ji regėjo
išgelbėjimas visai neapsimokėjo
turėjo kelt bures
ir kūriniją pasiimti su savim
kol neišplaukė paskutinysis kankorėžis.

„Ji“ (1989)

POETIKA

Šokuoti rąstais šėlstančioj upėj
realistas regi realybę ir įkrenta
romantikas nevaldomai skuba ir nenulaiko vairo
postmodernistas pasaulį aptinka jau
dekonstruotą ir jame taškosi
sorealistas mato vadžių tiekėjo
pelno sumetimus visiškai aiškiai kaip salto
siurrealistas išmėgina vieną prancūzišką
ir atsiduria kriokly, periferistas
irgi mano, kad srovėje lydės sėkmė,
futuristas naudoja universaliais batais, nepataiko
Sėdim ant kelių riedulių ir sekam

elveballetten, et tynt cellulosegrolag
med søtlig syreduft forteller om virksomhet
drømmer, blokkpolitikk, forurensning, kamp
for fioler, vegforbindelser, vyer framover
Løssluppen? Hvem kalte elva løssluppen
den flyter jo stille

”i” (1995)

Foto: Evgenij Radovanov

Gueorgui *Konstantinov*

BULGARIA

Gueorgui Konstantinov, poet, prose-writer, was born in 1943 in Pleven, Bulgaria, graduated from the University of Sofia in 1967, where he studied Bulgarian philology, worked in various culture periodicals. Since 1992 he has been director of the Publishing House *Plamak*, and since 2001 – President of Bulgarian P.E.N. Centre. He has published about 30 books of poetry, several prose books for children, his work has been translated into English, French, German, Greek, Hindi, Japanese, Macedonian, Russian, Serbian, Turkish and other languages and was awarded with several national and international prizes. E-mail: haini@bgcell.net

ДЪРВО И ПТИЦА

Две трептящи крила
върху тънкия връх на дървото.
Птицата сякаш лети,
а всъщност е кацнала там.
Несигурно място за отдих,
люлеещ се пристан,

upės baletą, plonas celiuliozės augimo sluoksniš
su salsvu rūgšties dvelksmu pasakoja apie veiklą
svajones, blokų politiką, užteršimą, kovą
už žibutes, kelių tinklą, tolesnes perspektyvas
Šėlstanti? Kas upę vadino šėlstančia
ji juk ramiai plaukia

„i“ (1995)

VERTĖ NORA STRIKAUSKAITĖ — NORAELENAI@YAHOO.COM

Gueorgui *Konstantinov*

BULGARIJA

Georgijus Konstantinovas, poetas, prozininkas, gimė 1943 metais Plevene, Bulgarijoje, 1967 metais baigė Sofijos universitetą, kur studijavo bulgarų filologiją, dirbo įvairiuose kultūros leidiniuose, nuo 1992 metų – leidyklos *Plamak* direktorius, nuo 2001-ųjų – Bulgarų PEN centro pirmininkas. Jis yra išleidęs apie 30 poezijos rinkinių, keletą prozos knygų vaikams. Jo kūryba versta į anglų, graikų, hindi, japonų, makedonų, prancūzų, serbų, turkų, vokiečių bei kitas kalbas ir pelniusi keletą Bulgarijos ir tarptautinių apdovanojimų. El. paštas: haini@bgcell.net

MEDIS IR PAUKŠTIS

Du virpantys sparnai
ant liaunos medžio viršūnės.
Sakytum, sklendžia,
bet iš tiesų nutūpęs ten.
Nesaugi vieta atokvėpiui,
linguoja prieglobstis,

но птицата чувства опора
в случайния танц.
Усеща под своите нокти
листата,
стеблото,
неспирния сок на земята,
дълбокия пулс на света....
Вълшебен миг,
когато
птицата има корен,
а дървото – крила.

ЛЮБОВ ОТ ПРЪВ ПОГЛЕД

Незная дали
любовта е вечна,
но винаги има
светло начало.
Любов от пръв поглед.
Любов от първа чаша.
Любов от първо "ало"...
Как се казвате?
Ще се видим ли пак?
Мога ли да взема
Номера на джииесема?
Ще чакам! Ало!

Романтично начало.
И финал необясним...
Влюбваш се
В непознат.
Намразваш
любим.

bet paukščio ramstis –
spontaniškas šokis.
Jis junta po nagais
lapus,
kamieną,
žemės srūvančius syvus,
giluminius pasaulio tvinksnius...
Keri tas mirksnis,
kai
paukštis turi šaknis,
o medis – sparnus.

MEILĖ IŠ PIRMO ŽVILGSNIO

Nežinau,
ar meilė amžina,
bet visad randasi
šviesus pradmuo.
Meilė nuo pirmos taurės.
Meilė nuo pirmo „alio“...
Kuo jūs vardu?
Ar pasimatysime vėl?
Ar galiu paprašyti
mobiliojo numerio?
Lauksiu! Alio!

Romantiška pradžia.
Ir finalas nepaaiškinamas...
Įsimyli
nepažįstamą.
Imi nekęsti
mylimo.

ПУСТИНЯ

Море от жажда.
Планина на прах,
в която само тънък страх
се ражда.
Самотен стрък над пясъка –
сух символ на трева...
Жестока синева,
безкрайна болка синя.
И там –
случаен облак,
дрипав просяк, обещаващ милостиня.
Пустиня...
Преминава конник –
без копитен звук,
край дюните развял бурнус трептящ...
Но тук
и ти, и той,
и двамата: един за друг
допускате, че сте мираж.

КРИЛАТО РОБСТВО

Свободата отлита
на есенни криле –
някъде към морето,
някъде на юг.
А планинската верига
остава да тежи
в очите ми.
И снежният облак
се спуска –

DYKUMA

Troškulio jūra.
Dulkių kalnai,
juose užgimsta tiktai
baimė niūri.
Kyšanti smilga virš smėlio –
žolės simbolis sausas...
Nuožmi žydruma,
bekraštis skausmo mėlis.
Ir štai –
staiga migla,
apdriskęs valkata, žadantis išmalda.
Dykuma...
Prajoja raitelis –
kanopos begarsės,
virš kopų paskleidęs plazdantį burnusą...
Bet šičia
ir tu, ir jis
abu viens apie kitą
spėjate, kad esate miražas...

SPARNUOTA VERGYSTĖ

Laisvė išskrenda
ant rudens sparnų –
kažkur link jūros,
į pietus kažkur.
Kalnų virtinė
nugrimzta
mano žvilgsny.
Sniego debesis
lyg ūko užlaida

като димна завеса...
Не се страхувам
от зимната самота.
И не ревнувам безкрая
на птичия полет.
Добре птицата не е свободна. –
Ятото
е нейното робство.

КАК СЕ РАЖДА ДРАКОН

Началото е битка –
между падащия кръст
на птица
и свита като лък
змия...
Извечен спор
на силните криле
с безкрилото коварство
на земята.

Ненавистно воюват
двете божи твари.
Воюват страстно,
дълго,
безнадеждно...
Разменят удари и рани,
които плашат,
ала не убиват...

Накрая се прегръщат.
И се сливат.
Политат заедно

nukrinta...
Nepabūgstu
vienatvės atšiaurios.
Ir nepavydžiu tolių
paukščio skrydžiui.
Nes net ir jis nelaisvas:
sparnuočių pulkas –
jo vergystė.

KAIP GIMSTA DRAKONAS

Pradžia yra mūsų
tarp krintančio kryžiaus –
paukščio
ir lyg lankas išriestos
angies...
Amžinos imtynės
galingų sparnų
su besparne žemės
klasta.

Niršiai kovoja
du Dievo tvariniai.
Kovoja tūžmingai,
ilgai,
beviltiškai...
Kerta kits kitam ir žeidžia,
tai sukelia šiurpą,
bet nenužudo...

Paskui apsikabina.
Ir susilieja.
Drauge pakyla

към синото небе...
Змия с криле.
И птица с неочаквано
коварство.
Така се ражда дракон.

ЦАР НА ВСЕЛЕНАТА

Птиче ято
се изсипа
от облачното небе
в пазвата на гората.
Стъмни се.
Забуча влажен вятър.
Блясна диамантена светкавица.
Крайпътните дървета
като царедворци със зелени перуки
ми се поклониха до земята...
Удивен
отупах прашната си дреха.
Дали се припознах в мен
или наистина
ме възприеха
за царя на вселената?

link mėlyno dangaus...
Angis sparnuota.
Ir paukštis klastingas
netikėtai.
Šitaip gimsta drakonas.

VISATOS VALDOVAS

Paukščių pulkas
išbyrėjo
iš debesuoto dangaus
miško užantin.
Aptemo.
Sušiureno drėgnas vėjas.
Blykstelėjo deimantinis žaibas.
Pakelės medžiai
lyg dvariškiai su žaliais perukais
nusilenkė man ligi žemės...
Nustebęs
nupurčiau dulkes nuo drabužių.
Ar jie apsipažino,
ar iš tikrųjų
mane palaikė
visatos valdovu?

Foto: Dan Phillips

Eleanor Livingstone

SCOTLAND

Eleanor Livingstone, poet, reviewer and editor, was born in 1957, graduated from the University of St Andrews. Since 2005 she is Director of *StAnza*, Scotland's International Poetry Festival. She has published four collections of poems and has had many publications in different literary magazines.
E-mail: eleanor.livingstone@virgin.net

HOW TO WATCH A SEAGULL

The parent birds must build a nest
on the brick cliffs of our chimney stack
three hundred yards from the promenade;
and the first we'll know of it will be
when two pompoms of grey fluff
land on the half roof overlooked
by the photocopier and the fax machine.

And though the mother gull
will dive at us, squawking every time
she sees us dart from car to office door,
we'll watch as spring warms into summer
and the fledglings sleep and peck and flap their way
into adulthood, growing sleek grey feathers,
discarding the fluff of their infant lives.

Eyeing us through the glass, impatiently they'll pace
the five square yards of roof, measuring by hops
and runs and wingspans, readying for take-off.
Then some fine morning, we'll arrive to find one
not asleep but huddled, less, trying again

Eleanor Livingstone

ŠKOTIJA

Eleanor Livingstone, poetė, kritikė, redaktorė, gimė 1957 metais, baigė St. Andrews universitetą. Nuo 2005 metų ji – tarptautinio Škotijos poezijos festivalio *StAnza* direktorė. Ji yra išleidusi keturias poezijos knygas ir paskelbusi daug publikacijų įvairiuose literatūriniuose žurnaluose.
El. paštas: eleanor.livingstone@virgin.net

KAIP STEBĖTI KIRĄ

Reikia, kad paukščių pora susuktų lizdą
ant mūsų dūmtraukių mūro uolų,
už trijų šimtų jardų nuo tako;
o žinia apie tai mus pasieks,
kai du pilki pūkiniai spurgai
nusileis ant stogo kaip tik virš
kopijavimo ir fakso mašinų.

Ir kai kiro patelė
pikirus klykdama, užmačius kaskart
skubančiuosius nuo automobilio iki kontoros durų,
mes stebėsime pavasarį, išildantį vasarą,
ir jaunikius, kurie miega ir lesa, ir irias sparnais
link brandos, apsiplunksnuodami glotniai, pilkai,
atsikratydami kūdikiškais pūkais.

Pro stiklą žvalgydami mus, jie nekantriai matuos
penkis kvadratinis stogo jardus pastraksėjimais,
pabėgiojimais, sparnų mojais, pakilt besiruošiantys.
Paskui, kokį rytą, atvykę surasime vieną jų
ne snaudžiantį, bet susigūžusį, vis silpniau

and again to shake his fractious feathers
into place; and again. All day

while the fax machine bleeps
and the photocopier hums away
we'll watch from our side of the window
one eye on the clock, knowing that at five
we'll pull down the blinds, switch off
the photocopier and leave the office,
avoiding the eye of the waiting mother bird.

THE WITCHFINDER'S DAUGHTER

So when you reach for me in bed each night,
your hand on my bare thigh, I make myself
go tense, and listen as you sigh, a sound
as soft as a kiss let loose in the air.
You turn your back and I can only see
white skin, a scattering of fine dark hair,
a stillness in the hollow round the root
of your spine.

It will be in a hidden
or tender spot; and so night after night
I keep on testing, making you expose
your secret places. Making you cry proves
nothing; but when I stick my needle in
and you turn round at last to look at me
without a sound, then I know I've struck home.

BREATHLESS

Beyond ruined houses and a past
eroded by salt and marram grass
stretch miles of sand dunes
where as kids we hurled ourselves

ir silpniau besistengiantį supurtyt atgal
nepasiduodančias plunksnas; vėl ir vėl.

Kiaurą dieną, fakso mašinai pypsint
ir kopijavimo aparato ūžesiui ščiūvant,
mes stebėsime iš savo lango pusės,
vis padirsčiodami į laikrodį, žinodami, kad penktą
nuleisime žaliuzes, išjungsime
kopijavimo mašiną ir paliksim kontorą,
nukreipdami akis nuo laukiančios kiro patelės žvilgsnio.

RAGANŲ MEDŽIOTOJO DUKTĖ

Tad, kai kasnakt sieki manęs lovoje,
ranką dedi ant nuogos mano šlaunies, prisiverčiu
įsitempt ir klausytis atodūsių, atsklindančių
švelniai, tarytum oro bučinys.
Tu atsuki nugarą, ir matau tik
boluojančią odą, palaidumą puikių,
tamsuojančių tavo plaukų, duobutės rimtį
stuburo apačioj.

Tai nutiks slaptoj
ar jautrioje vietoj; tad kasnakt
išbandau, priverčiu atidengti
slaptavietes. Išgautos ašaros
nieko dar neišduoda; tačiau, kai įduriu adatą
ir tu, pagaliau, tyliai atsigręži į mane,
sužinau, kad tikrai neprašoviau.

BE GYVYBĖS ŽYMIŲ

Anapus namų griuvėsių ir praeities,
suardytos druskų ir smiltlendrių,
mylių mylias driekiasi kopos,
kur vaikystėje mesdavomės

into space, legs and rebel cries
suspended in the air, landing

spread-eagled in cotton shorts
and bare legs, winded but alive.

On August evenings years later
under cover of dark we returned
stumbling in and out of rabbit holes
to find the sand sun-warmed, soft
and far enough removed for us
to lie as still and silent as the sea

but for fingers finding buttons
and the racket of our hearts.

LAST CHANCE

Leven, Fife is nowadays a frontier town in modern
east of Scotland style. Imaginary tumbleweed
is blown by North Sea winds that taste of salt

along the duel carriageway and past Banbeath
Industrial Estate. Some mornings you can almost hear
the rumble of the iron horse which used to ride this trail.

Now only Stagecoach battles through. The tourists come
to mosey down the Promenade where one-armed-bandits
still hold sway. These days the "Indians" are take-aways

but cowboys roam from door to door and drive hard deals
in double glazing. Meantime for the good, the bad
the others back on Main Street, music loud with drink

spills out of each saloon while cash tills play a tune
which sure ain't Bluegrass. Fivers by the fistful
buy you burgers, chips, the latest brand name trainers

žemyn, į orą išsviedę maištingus riksmus
ir kojas, kerėpliškai nusileisdami,

medvilniniais šortais, plikablauzdžiai,
kvapą gaudantys, bet gyvi.

Rugpjūčio vakarais, po daugelio metų,
prisidengę tamsa mes sugrįžom,
kliūdami už kiškių urvų,
surasti saulės įšildytą smėlį, švelnų
ir atokų ganėtinai mums,
išsidriekusiems romiai ir tykiai, tartum jūra,

bet ne pirštams, atlaisvinantiems sagas,
ir ne šėlsmui mūsų širdžių.

PASKUTINIS ŠANSAS

Šiandien Faifo Levenas – modernaus rytų Škotijos stiliaus
pasienio miestukas. Įsivaizduotąjį vėjaritį
druskingi Šiaurės jūros vėjai gena

automobilių magistrale, pro *Banbeath*
pramoninį parką. Kartais rytais beveik gali išgirst
geležinį arklį, kadais bildėjusį šiuo keliu.

Dabar čionai prasiiria tik diližanas. Turistai užsuka
paslaminėt po promenadą, kur vienerankiai
plėšikai tebeviešpatauja. „Indiškas maistas“ mūs laikais – išsineštinai,

tačiau kaubojai braunas į namus, įpiršdami sandėrius
dėl dvigubo įstiklinimo. Tuo tarpu geriems, blogiems
ir kitiems pagrindinėj gatvėj, iš kiekvieno baro liejas

melodijos trankios ir gėralas, nors kasos aparatų skimbčiojimas
nė per nago juodymą neprimena kantri muzikos. Penkinių sauja
perka mėsainius, traškučius, firminius sportbačius –

for, except line dancers, no-one here wears cowboy boots.
Still, it's a wilderness beyond the forty mile speed limit.
Night draws down the shutters and we circle round

our digital TVs, tune out the wild coyote call. But if you dare
to head out west where dust clouds gather in the next ridge
of low pressure, check the neon sign. It says:

Last petrol to the Forth Road Bridge
Last petrol to the Forth Road Bridge

TEXTUAL ANALYSIS

Once upon a time
when you were three or four, for weeks,
perhaps because of the dog's face
on the cover, you insisted on falling asleep
with a library copy of *Woof!* in your arms.
You were too young to understand the text
or even have it read to you, but every morning
I'd find it snuggled warm under the covers.

Before *Woof!* and after, there had been
and would be, other books which,
if laid dog-eared end to end
could have reached our local library
and back again; board books, all the bears
big and brown and Bramwell, bears
who couldn't sleep, bears in pyjamas
or Wellington boots; Heidi, the Topsy
who never grew up, and Tim, even
the odd middle-aged Famous Five
or Castle of Adventure
fallen out of an earlier childhood;
and we spelt out the words together.

išskyrus šokančius linijinius šokius, niekas čia neavi kaubojiškų
aulinių. Bet už keturiasdešimties mylių greičio ribos – jau tyrлаukai.
Naktis užsklendžia langines ir susispiečiame prie skaitmeninių

televizorių, nesiklausydami užkaukiančių kojotų. O jei išdrįstumėi
patraukt į vakarus, kur dulkių debesys tirštėja kitame
žemo slėgio ruože, nepraziopsok neoninio ženklų. Ten skelbiama:

Paskutiniai degalai iki Forto magistralės tilto
Paskutiniai degalai iki Forto magistralės tilto

TEKSTO ANALIZĖ

Seniai, oi seniai,
kai tau buvo treji ar ketveri, savaičių savaitėm,
tikriausiai dėl šuns snukučio viršely,
užmigdavai tik su *Woof!*
bibliotekiniu egzemplioriumi rankose.
Pernelyg vaikas buvai, kad tekstą suprastum,
ar net, kad tau paskaitytų, tačiau kasryt
aptikdavau jį po antklode, šiltai apkamšytą.

Prieš ir po *Woof!*
buvo ir bus kitos knygos, kurios,
užlankstytų kampų galus sudėjus,
nusidriektų lig mūsų bibliotekos
ir atgalios; kartono knygos, visos meškos
didelės, rudos ir Bramvelis, neužmiegančios
meškos, meškos su pizamomis
ar su botais; Heidė, ir Topsisė,
kuri niekada neužaugo, ir Timas, ir net
nepaprasta, pagyvenus Garsioji penkiukė
ar Nuotykių pilis
užsilikus nuo kūdikystės;
žodžius drauge išstardavome po raidę.

You still fall asleep with a book
on your chest, but now making your bed
in the morning, I find, tangled in the covers
The Coming of The Third Reich,
or *A Streetcar Named Desire*;
and the words you don't understand
are 'autarchy' and 'monocausal',
beyond the scope of my dictionary:
they have to be looked up on-line.

The boy who turned into a dog
has run off into the night, and the girl
who hugged that book to sleep
is off on her own adventure.

Dar vis užmiegi su knyga
ant krūtinės, tačiau dabar, klodama rytais
tavo lovą, randu į antklodę įsivėlusį
Trečiojo Reicho atėjimą,
ar *Geismų tramvajų*;
o tau nesuprantami žodžiai yra
„autokratija“ ar „monokauzalus“,
neįtraukti į mano žodyną,
surandami tik naršant internete.

Berniukas, pavirtęs į šunį,
nėrė į naktį, o mergiotė,
užmigdavus su knyga,
jau patraukė į savo nuotykį.

VERTĖ SONATA PALIULYTĖ

Foto: Vladas Brazūnas

Marcelijus *Martinaitis*

LIETUVA

Marcelijus Martinaitis, poetas, eseistas, dramaturgas, vertėjas, gimė 1936 metais Paserbentyje, Raseinių rajone; 1964 m. Vilniaus universitete baigė lietuvių kalbą ir literatūrą, dirbo laikraščių ir žurnalų redakcijose, dėstė kūrybinį rašymą VU. Išleido 16 poezijos, 7 esė ir publicistikos, 3 poezijos vertimų knygas, buvo pastatytos 3 jo pjesės. Jo eilėraščių vertimų knygos išleistos anglų, švedų, rusų, latvių, estų, ukrainiečių kalbomis. Yra pelnęs Nacionalinę kultūros ir meno bei Jotvingių premijas. El. paštas: marcelijus@gmail.com

K.B. REKLAMUOJA DANTŲ PASTĄ COLGATE

Šia pasta valydami dantis,
kasdien save matote veidrodyje,

Marcelijus *Martinaitis*

LITHUANIA

Marcelijus Martinaitis, poet, essayist, playwright, translator, was born in 1936 in Paserbentis, Raseiniai district. He graduated from Vilnius University in 1964, where he studied Lithuanian literature. Later, he worked in newspapers and magazines and taught creative writing at Vilnius University. He has published 16 books of poetry, 7 of essays, three of poetry translations, and three of his plays have been staged. Translations of his poetry were published in English, Estonian, French, Latvian, Norwegian, Polish, Russian, Swedish, and Ukrainian. He was awarded the National Prize for Culture and Arts and the Yotvingian Prize. E-mail: marcelijus@gmail.com

K. B. ADVERTISES COLGATE TOOTHPASTE

When you brush your teeth with this toothpaste
you see yourself in the mirror each day,

kas ypač būna retai
nuolat skubant ir skubant.

Tai geriausia proga
matant save pagalvot,
kiek jums metų,
ar dar galit patikti moterims.

Valant *Colgate* dantis,
išnyksta praeitis,
ir jūs matot save
tokį, koks esat dabar.

Jūs valot dantis,
o kažkur tuo metu
įvyksta avarija,
teroristas sprogdina Café.

Kaip matot,
pats saugiausias dalykas
kas rytą prieš veidrodį
valyti dantis.

Tuo metu jūs nepadarysit avarijos,
nepasakysit jokių nešvankybių,
nieko neįžeisite ir t.t.

Kartoju –
pats saugiausias dalykas
dantų pasta *Colgate*.

Dar primenu, –
kas dieną naudojant šią pastą,
jūsų dantys išliks sveiki
šimtus metų po jūsų.

and that is so rare these days
with people rushing about so much.

It's the best opportunity
while gazing at yourself
to think about your age
and whether you still appeal to women.

While you brush your teeth with *Colgate*
the past disappears
and you can see yourself
the way you are right now.

You are brushing your teeth
and meanwhile somewhere
an accident happens,
terrorists bomb a café.

As you can see,
the safest thing you could be doing
is to be brushing your teeth
before the mirror each morning.

You can't get in an accident,
you can't say something indecent,
hurt someone's feelings and so on.

I repeat—
the safest thing of all
is the toothpaste *Colgate*.

I'd also like to remind you
that by using this toothpaste daily
your teeth will remain healthy
a hundred years after you are gone.

Dar prieblandoje
jie staiga iš kažkur atsiranda –
lyg iš Boscho paveikslo, lyg iš anapus gyvenimo
ar šešėlių pasaulio.

Jie darbuojas apstoję konteinerius,
į juos lig alkūnių sukišę rankas,
tarsi ieškotų gyvybės ženklų
virš paskersto gyvulio:
plaučių, širdies, kepenų.

Kas ta šiukšlynų visuomenė?
Badmiriai? Valkatos?
Alkoholikai? Buvusios įžymybės?

Dirba lėtai, susikaupe,
kol netrukus pakeis juos
atokiai sutūpusios
valkataujančios katės.

Traukia ir kemša į maišus, kas dar tinka gyventi,
ką dar galima civilizuoti.

Visa kita meta atgal –
išdraskytus šeimų albumus knygą be pavadinimo,
kanarėlę plastmasiniame maišelyje sudriskusias
zomšines pirštines balinės suknios skutus
krištolo duženas eilėraščių juodraščius
dantų protezą senų atvirukų kolekciją
kvietimą į iškilmingą minėjimą
rinkiminius politikų pažadus
perplėštą jaunavedžių nuotrauką –
visa, kas jau nuskausminta:
viltys pasitikėjimas pripažinimai
gedulas intrigos puikybė,
tapusi atliekomis...

Already at twilight
they appear suddenly out of nowhere—
as though out of a Bosch painting, as though from the beyond,
or from the world of shadows.

They work, surrounding the dumpsters,
their arms submerged to their elbows,
as though searching for signs of life
above a sacrificed beast:
the lungs, the heart, the liver.

Who is that trash society?
Hunger strikers? Bums?
Alcoholics? Former celebrities?

They work slowly, with great concentration,
until they are replaced
by vigilant stray cats,
hovering a few feet away.

They pull things from the trash and shove it into bags, whatever can be saved,
whatever can still be civilized.

Everything else they throw back—
torn family albums, books without their covers,
a canary in a plastic bag, worn suede gloves,
ball gowns, potato peelings, shards of crystal,
drafts of poems, dentures, collections of old postcards,
invitations to a formal gathering, leaflets with election
promises, a torn wedding photograph—
everything, that's been anesthetized:
hope, trust, confessions,
mourning, intrigues, pride
get tossed aside...

Lyg paskutiniai teisėjai,
angelai iš šešėlių pasaulio –
prie kontenerių įnirtingai rūšiuodami,
jie užbaigia istoriją.

K.B. BERLYNE PRIE NEFERTITI ORIGINALO

Tos, moterys, mirtingos taip pat:
ilgiau pagyvenęs ėmiau tai pastebėti.

Moka gražiai jos paslėpti laiko suraižytus veidus, –
panašiai sodininkas
supjausto obelaičių kamienus,
kad jos apsiskleistų žiedais ir būtų vaisingos.

Klaidino mane Renesanso paveikslai,
Petrarkos meilės sonetai.
Daili Nefertiti galva, pasirodo, ir ta – apgaulinga.

Jos nešioja gražiai savo gyvastį,
lyg būtų tai amžina, nemirtinga –
gilios prakirptės, lūpų dažai, antakiai,
plaukų sruogos ant apnuoginto kaklo,
eisenos, išmoktos iš muzikos...

Jų veidai buvo tikrai reprodukcijos –
juose aš regėjau amžinus, nemirtingus
Nefertiti žvilgsnius.

Tai buvo klaida: originalas
su viena padaužta akimi.
Tai darbas, atrodo, kažkokio girto vandalo...

Kaip vėlai supratau: net ji – tobulas grožis
tik viena akimi žvelgia į amžinybę.

As though they were the final judgment,
the angels from the shadow world—
beside the dumpsters, furiously sorting—
complete history.

K. B. IN BERLIN BESIDE AN ORIGINAL OF NEFERTITI

Women, they are mortal too:
once I'd been around awhile, I began to notice that.

They know how to hide time's etchings across their faces—
just like a gardener
knows how to splice an apple's trunk,
so it would blossom and be fruitful.

Renaissance pictures once fooled me,
Petrarch's love sonnets did too.
Nephrite's lovely head, it turns out, is a sham.

Women wear their lives gracefully,
as though life were eternal, immortal—
scooped necklines, lipstick, painted eyebrows,
a lock of hair on a bare neck,
a stride learned from music...

Their faces were only reproductions—
in them I could see the eternal, immortal
gaze of Nefertiti.

That was a mistake: the original
has an eye knocked out.
The job, it would seem, of some drunken vandal.

How long it took me to realize that even her perfect beauty
gazes towards eternity with only one eye.

Apie jas meluoja meno albumai, muziejai,
reprodukcijos, poezija, parkų skulptūros,
dievų motinos:
menas slepia jų mirtingumą.

Visada pasiruošusios patikti:
karstuose, sarkofaguose, paveiksluose,
lyg būtų amžinai gyvos muziejuose,
klausydamos muzikos,
pakelių smuklėse slepiančios po dažais
Nefertiti akis,
padaužtas įgėrusių vyrų.

K.B. APIE ŠEŠTĄJĮ NESANTĮ AUKŠTĄ

Gyvenu penktam, paskutiniam aukšte.
Virš manęs, kur nieko neturi būti, naktim kažkas vyksta.
Įtariu, jog tenai yra šeštas, įslaptintas aukštas,
nematomas nei iš viršaus, nei iš gatvės.

Esu tikras, jog tenai nusikaltėlių lizdas.
Naktį aiškiai girdžiu, kaip rezgami sąmokslai.
Aptariam kankinimai. Šlama per rankas leidžiamos
didelės pinigų sumos.

Kartais girdžiu, kaip galanda peilius.
Po to juos mėgina į stalus arba sienas.
Šlumšteli nusmeigtas kūnas,
tikriausiai praloštas kortomis.

Po to pasigirsta kvatojimai, stiklų daužymas, smūgiai,
ima klykt prievartaujama paauglė –
tai kartojama vakarykštė kriminalinė kronika.
Lig paryčių baisios orgijos, orgazmai...

Books of reproductions, museums,
paintings, poetry, public sculpture,
Madonnas all lie about women—
art hides their mortality.

They're ever ready to please:
in coffins, sarcophaguses, paintings,
as though alive forever on museum walls,
listening to music,
in roadside pubs, hiding beneath layers of make-up,
Nefertiti's eye—
knocked out by drunken men.

K.B. TALKS ABOUT THE NONEXISTENT SIXTH FLOOR

I live on the fifth and top floor.
Above me, where there shouldn't be anything at all, things go on at night.
I suspect there is a sixth floor up there,
a floor that can't be seen from above or from the street.

I am convinced there is a den of crime up there.
At night I hear them clearly making plans.
Tortures are discussed. Large sums of money
rustle as they change hands.

Sometimes I hear them sharpening their knives.
Afterwards they try them out on the tables or the walls.
A body, obviously stabbed, topples to the ground,
most likely someone who lost at cards.

Afterwards I hear chortling, glasses clinking, punches—
a teenage girl screams out being raped—
all of it gets repeated on the nightly news.
Horrible orgies go on 'til morning, orgasmic screams...

Ten, virš manęs, pakartojama visa,
kas vakar skaityta, girdėta, matyta...
Ypač kraupūs ritualiniai aukojimai –
pro perdengimų plyšius lyg ir sunkiasi kraujas...

Tuo metu kažkas atjungia policiją:
bus kartojamas vakarykštis įsilaužimas į banką...
Miestas miega. Įslaptintame aukšte, virš manęs
kas naktį kaupiasi neišaiškinti nusikaltimai.

K.B. MARGARITAI APIE VIRTUALIĄ TIKROVĘ

Tada atsimeni –
atsidūrėme elektroniniame peizaže.
Ten viskas buvo kaip čia –
tik minkšta ir permatoma.
Pirštus galėjai panardinti į akmenis kaip į samanas,
o kalnai priminė rūką:
kiaurai per juos skraidė dideli šviečiantys paukščiai.

Apgaubti elektroninio oro
patekom į nuostabią erdvę –
nerealūs, be svorio,
transliuojami iš neaiškaus šaltinio.

Mus supo permatomos sienos.
Ir tu buvai permatoma,
kaip iš miglos:
vaikščiojai už nieko neužkliūdama,
o įmagnetinti žodžiai
buvo jaučiami kaip dvelksmas:
jie lengvai judino plaukus, žolę,
tavo drabužį.

Up stairs, above me, everything
I'd read in the paper, heard on the radio, saw on the news, is relived...
The ritualistic sacrifices are particularly brutal—
I can almost see the blood congealing on the cracks in the ceiling...

Meanwhile someone disconnects the police:
yesterday's bank robberies will be repeated...
The city sleeps. On the secret floor, above me,
each night, unsolved crimes play out.

K.B. TO MARGARITA ABOUT VIRTUAL REALITY

Do you remember that time
we ended up inside an electronic landscape?
Everything was like it is here—
only it was soft and see-through.
You could sink your fingers into rocks
as though they were made of moss,
and the mountains reminded us of fog.
Huge shining birds flew straight through them.

Wrapped within electronic air
we found ourselves in an amazing space—
unreal, weightless,
transmitted from some unknowable source.

We were surrounded by see-through walls.
And you were see-through,
as though made of mist:
you walked about unencumbered
and your virtual words
could be felt like a breath:
they tousled my hair gently, and the grass,
and your clothing.

Patyrėme neapsakomą lengvumą:
galėjome pereiti vienas į kitą,
susiliėti.
O kai šitai padarėm,
staiga buvom išjungti.

K.B. STEBI MARGARITĄ, IŠNEŠANČIĄ ŠIUKŠLES

Išeidama ilgai ji staidė prieš veidrodį:
pasidažė, prisiderino skrybėlaitę,
pasisukinėjo, ar visa suderinta,
lyg ruošytas važiuot karieta
arba groti smuiku.

Stebėjau ją einančią prie šiukšlių konteinerio
kilmingais aristokratiškais žingsniais.
Kitaip šį kartą ėmė atrodyti kiemas,
nususios katės, purvinas miesto dangus.

O bomžai, kurie įnirtingai rūšiavo šiukšles,
Prasiskyrė duodami kelią –
lyg būtų garbės sargyba.
Vienas kitas nusilenkė.

Stebėjau ir pats sau galvojau:
kas yra moterys,
jų lūpos, plaukai, eisenos,
veidrodžiai, balinės suknios,
jų grįžimas nuo šiukšlių konteinerio?

We experienced incredible lightness.
We could pass through each other,
merge into one.
Only when we did,
we were suddenly shut down.

K.B. WATCHES MARGARITA TAKING OUT THE TRASH

Going out she takes a long time before the mirror:
applies her make-up, selects a hat,
turns this way and that to see if it all goes,
as though she were about to step into a sleigh
or play the violin.

I watch her going out to the dumpsters,
taking little noble aristocratic steps.
The alley begins to look different—
the ragged cats, the dingy skyline.

And the bums, who were busy furiously
digging through the trash, part, making way—
as though they were the honor guard—
each one trying to outdo the next.

I watch and think to myself:
what are women,
their lips, their hair, their walk,
their mirrors, their evening dresses,
their return from the dumpsters.

TRANSLATED BY LAIMA VINCĖ SRUOGINIS — LAIMAVINCE@GMAIL.COM

Foto: Vladas Braziūnas

Kęstutis Navakas

LIETUVA

Kęstutis Navakas, poetas, eseistas, prozininkas, vertėjas, kritikas, gimė 1964 metais Šeimyniškiuose (Utenos r.), 1982 m. baigė vidurinę mokyklą Kaune. K. Navakas dirbo knygyno klubo „Septynios vienatvės“ Kaune direktorium, Lietuvos televizijoje. Jis išleido penkis eilėraščių ir du esė rinkinius, verčia vokiečių poeziją, rašo literatūros kritikos straipsnius. 2006 metais apdovanotas Nacionaline kultūros ir meno bei Jotvingių premijomis. El. paštas: knavakas@yahoo.co.uk

*

žaisti daiktų pavadinimais: statytis
ant stalo tuos kurie
prasideda pirmąja tavo vardo raide

: dėti iš daiktų tavo vardą

alsuoti drėgno šiaurinio šermukšnio kvapu – taip
kvepėdavo tavo kūnas

justi kaip alsavimas kinta kylant
sraigtiniais laiptais – panašiai alsuodavom
vienas į kito šnerves meilės
ar pykčio akimirkom

kitokių beveik neturėjom

kitokias atidavėme nustebusiems
mūsų istorijos liudininkams

Kęstutis Navakas

LITHUANIA

Kęstutis Navakas, poet, essayist, prose writer, translator, and literary critic, was born in 1964 in Šeimyniškių (Utena District). In 1982, he completed secondary school in Kaunas. Navakas has worked as the manager of the bookstore “Seven Solitudes” in Kaunas and on Lithuanian television. He has published five poetry collections and two of essays. He has translated German poetry, and written articles and reviews. He was awarded with the National Prize in Culture and Art and the Yotvingian Prize in 2006. E-mail: knavakas@yahoo.co.uk

*

to play with the names of things: to place
on the table those which
begin with the first letter of your name

: to lay out your name from things

to breathe in a moist northern rowan scent – the
way your body used to smell

to feel how breathe changes while climbing
a spiral staircase – we used to breathe like that
into each other nostrils during moments of
love or anger

we hardly had any other

the other moments we gave away to astonished
witnesses of our history

likome lyg iškirpti iš grupinės nuotraukos
iškapoti iš kamėjų bei bareljefų

tačiau kol esi, tolimoji,
aš klumpu ant tavo vardo
raidžių: ir lyg sraigtiniais laiptais
jomis aš kopiu pas tave

į paukščių sukruvintą dangų

1994 12 02, 03.30

PLUNKSNOS IR PELENAI

kas įrodytų jog esi? tavo laiškuos
delnu praskyręs sakinius terandu keletą
ore pakibusių plunksnų
tavo nuotraukose spalvoti kontūrai
kuriuos jau kadais išaugai

nesuvokiamai šneka žmonės tavo
mieste: jei buvo tokia kalba –
seniai išbluko apsemtų bibliotekų tomuos

susimaišė priebalsiai / žodžiai
tapo tylesni už daiktus

teberegiu žmones kuriuose nieko
neparašyta: už jų ne paslaptis
tiktai keletas ore pakibusių plunksnų

tavęs juose neradau: neatsispindėjai
nei vienoje jų nuodėmėj nei viena burna
tavęs netylėjo

we remained like cutouts from a group photo
hewed out of cameos and bas-reliefs

but as long as you exist, faraway one,
i stumble on the letters of your
name: and like up a spiral staircase
i climb them to you

to a bird-bloodstained sky

1994 12 02, 03.30

FEATHERS AND ASHES

who could prove that you exist? with a palm
parting the sentences in your letters i only find
some feathers hovering in the air
in your photos only colored contours
you outgrew long ago

the people in your town speak
incomprehensibly: if there was such a language -
it long drained from submerged library books

consonants mingled together / words
grow more silent than things

i still see people who have nothing written
in them: there's nothing secret behind them
just some feathers hovering in the air

i didn't find you in them: you didn't reflect
in any one of their sins not one mouth
silenced you

: kas man tave pamatytų? kas pasiųstų tavęsp
virtines debesyne sudegančių ančių

plunksnas ir pelenus::: tik man miegant
stovi galvūgaly kraujo raudonumo akiniais
badai pirštu į mano pasenusius
klaidingus sapnus

1995 01 06

MANO MAMA BUVO IŠ SNIEGO

neturiu net nuotraukos: balto
popieriaus juosta jos neapibėga

balso nepamenu: jei girdėjau
nebeatgaučiau iš daugybės
kitų burnų: kol jis pats
ateitų manęs atsiimti

sniegas? vanduo
: išlipame nepalikę jam
kontūrų / net atspindžius
po sekundės išjungiam

vanduo
atsiradęs iš mūsų troškulio

tarp knygos puslapių plaukai: ant
jos kartais dėjau nebereikalingą galvą

nebuvo nė peties (tai reiškia: trūko)
tik tiršti tirpstantys tekstai

: jie po vandeniu (gerokai
juodesni) aš po sniegu

1993 10 30 – 2006 06 10

: who could see you for me? who would send you
arrays of burning ducks in the clouds

feathers and ashes::: as soon as i'm sleeping
you stand at the head of my bed with blood-red glasses
poking a finger at my obsolete
false dreams

1995 01 06

MY MOTHER WAS OF SNOW

i didn't even have a photo: no
white paper border rimmed around it

i don't remember the voice: if i heard it
i wouldn't be able to retrieve it from
many other mouths: until the voice itself
would come to reclaim me

snow? water
: we step ashore without leaving
an outline / a second later
we even switch off the reflections

water
emerged from our thirst

hair between book pages: on
them sometimes i laid an unnecessary head

there wasn't even a shoulder (it means: lacked)
only thick melting texts

: they're under water (considerably
blackier) i'm under snow

1993 10 30 – 2006 06 10

SKAITYTOJAS

kažkas pro šalį nešęs tuščiąją stygą
į mane pasisukusią arfą: vėl man
teks ligi ryto skaityti: vėl

tik tai skaitymui manęs likę

tos lentynų knygos – nežinau
ar jų autoriai skaitė: jie ir taip dideli
juos kažkas per plačiai atlapojo

: aš irgi dabar rašyčiau / užsimerkęs /
neatsigręždamas / nestebėdamas
lyg veidrodėliuose atgal srūvančių šriftų

jusčiau kaip vyzdy mažėja
mano neužrašyto pasaulio

: tačiau tik skaitau
kiek jau knygų manyje dingo be pėdsakų
pilnos etažerės jų spalvotų išnarų

vis rečiau grįžtu
neužrašytas: nesupintas su kitu
: ne kitas

2005 12 27, 04.07

KVIETIMAS

ta keista senutė: kasdien ji
ateina su rodos vis tuo pačiu
obuoliu / parneštas namo jis vėl pailsi

policininkas žiūri į laikrodį / taip: valandos
yra didžiausi mūsų vagys

READER

someone passed me carrying a harp
with a missing string pointed at me: again
i'll have to read until morning: again

there's nothing left of me but reading

those book shelves – i don't know
if their authors read: they're so large
someone flung them open too widely

: i'd also write now / eyes closed /
not looking back / unaware
like print in a handmirror streaming backwards

i'd feel how my unrecorded
world shrinks in the pupil of an eye

: but i only read
so many books have vanished in me without a trace
bookcases full of colorful cast-off skin

i seldom return
unwritten: not interwoven with another
: not another

2005 12 27, 04.07

AN INVITATION

that strange old granny: everyday
it seems she comes with the same
apple / brought home the apple rests again

a policeman watches the clock / yes: hours
are the biggest thieves we have

vaikas žaidžia tuo kas iš tolo
- nukirstos katino ausys

: baisu man:

jie taip ir numirs nepradėję
man ką nors reikšti

: kodėl tad mane jie bando?

kodėl jie nėra iš knygos?

/// ir sykį jie sužiūra trise lyg
sakydami: eikš

mes duris tau atvėrėm / sunku
jas laikyti / vėjas

: ne
aš gal dar čia pasėdėsiu

2004 II 18, 15.02

*

lik toliau: kam tau
mano kvapas::: laikau jį sau
jei būčiau ugnis jau savaime
būtum sustojus

bet kodėl? juk tai tik esencijos
lyg žengtum į ugnį medžius
ar akmenis – jie irgi
kaip aš / jie mano kvapą seniai sugėrė

nemokėdami sustoti ar atsitraukti

o tu stok: turiu ribą
kurią peržengus užsidegsi

a child plays with what's from a distance
- a kitty's severed ears

: i'm scared:

they're all going to die without even beginning
to mean something to me

: so why are they testing me?

why aren't they out of books?

/// and all three of them look at me at once
as if saying: come

we opened the doors for you / it's hard
to keep them open / the wind

: no
maybe i'll just sit here some more

2004 II 18, 15.02

*

keep your distance: why do you need
my scent::: i keep it for myself
if i was fire you would have
stopped yourself by now

but why? these are only essences
as if you'd step into flame trees
or stones – they're also
like me / they've soaked up my scent long ago

not knowing how to stop or pull back

and you must stop: i have a boundary
and you'll ignite if you cross it

ir bus per šviesu
perdaug visko toje šviesoje
nenorėsiu matyti

: teliks kiek šešėlio
jis tai kas ne tavo many surinks

kaip kadaise akmenys
medžiai

2004 06 23

and it will be too bright
too much of everything in that light
i won't want to see

: some shadow will remain
it'll gather that part of me that's not yours

like stones once
trees

2004 06 23

VERTĖ DAIVA LITVINSKAITĖ IR JUOZAS GRIKIS — JFGRIKIS@MSN.COM

188

Víctor Rodríguez *Núñez*
CUBA-USA

Víctor Rodríguez Núñez (Havana, 1955) is one of Cuba's most noteworthy contemporary writers. Many of his eleven books of poetry have been recipients of important international awards. His poems have been extensively translated into English, French, German, Hungarian, Portuguese and other languages. During the eighties Rodríguez Núñez was the editor of *El Caimán Barbudo*, one of the Cuba's leading cultural magazines. He has written numerous essays on literature and film, translated contemporary English poets into Spanish, and vice versa. Rodríguez Núñez is an Associate Professor of Spanish at Kenyon College, USA.

CONFIRMACIONES

Para José Pérez Olivares

El menor de mis hijos
que aún no sabe su nombre

189

Víctor Rodríguez *Núñez*
KUBA-JAV

Víctoras Rodríguezas Núñezas (g. Havanoje, 1955 m.) yra vienas iš įdomiausių šiuolaikinių Kubos rašytojų. Ne viena iš jo vienuolikos poezijos knygų gavo svarbius tarptautinius apdovanojimus. Jo eilėraščiai versti į anglų, prancūzų, vokiečių, vengrų, portugalų ir kitas kalbas. Devintajame dešimtmetyje Rodríguezas Núñezas buvo vieno svarbiausių Kubos kultūrinių žurnalų *El Caimán Barbudo* redaktorius. Jis yra parašęs daug esė apie literatūrą ir kiną, vertęs anglų poetus į ispanų kalbą ir atvirkščiai. Rodríguezas Núñezas dėsto ispanistiką Keniono koledže, JAV.

PATVIRTINIMAI

José Pérezui Olivaresui

Mano jauniausias sūnus
dar nežinantis savo vardo

ni caminar derecho
a medianoche
 en la más alta fiebre
 canta

Es doble este camino
 La razón y la fe

Tengo fe en la razón
 —en la razón impura

Comprendo las razones de la fe
—la fe de los herejes
Entre el hecho y la duda cruzan ambos caminos
Y al partir regresamos

Danza mi rosa ebria
 desprevenida

sin vergüenza del sol
La olvido en el sendero
 que comienza en tus manos
y sin más vueltas me lleva hasta mí

Las preguntas son tigres
 que acechan junto al río

Las respuestas
 ciervos inalcanzables

Mi mucha sed te ahogue
Y náufrago en el polvo
 espera cualquier cosa

menos resignación

¿ARTE POÉTICA?

Para María Santucho y Víctor Casaus

Saqué unos ojos miopes
una nariz bisiesta

dar nemokantis vaikščioti
vidurnaktį
 baisiai karščiuodamas
 dainuoja

Dvilypis šis kelias
 Protas ir tikėjimas

Pasitikiu protu
 — negrynu protu

Suprantu tikėjimo priežastis
— eretikų tikėjimo
Tarp fakto ir abejonės abu keliai susikerta
Ir iškeldami sugrižtame

Šok mano apsvaigusi rožė
 begėdiškai

nekreipdama dėmesio į saulę
Užmiršiu ją take
 kuris prasideda tavo rankose
ir atveda mane tiesiai prie manęs

Klausimai — tigrų
 tykantys prie upės

Atsakymai —
 nepavejami elniai

Te mano baisus troškulys paskandina tave
Sudužęs į dulkes
 tikėkis bet ko

tik ne nuolankumo

¿POEZIJOS MENAS?

Mariai Santucho ir Viktorui Casausui

Paveldėjau trumpareges akis
Keliamųjų metų nosį

unos labios que no puedo juntar
un pelo de camello
más un cuerpo de atleta retirado

También el mal genio de mi padre
el dolor en el lado de mi madre
el lunar sospechoso de mi abuela
el cólico nefrítico de todos
y hasta las fiebres constantes de mi hijo

Razones que me obligan
a tener mala opinión de la belleza

DRAMA DE MARCO POLO

Para Margaret Randall

Algo he visto del mundo
Las tormentas de polvo de Managua
la nieve ya desnuda
en los pinares del camino a Smolyan
y cómo discuten las banderas en la torre
de la Universidad de Puerto Rico

Algo he visto del mundo
Las piedras encantadas de Palenque
la bahía de miel
que olvidó el verano en Ponta Delgada
y aquella Plaza Roja
pintada por Kandinsky

Algo he visto del mundo
y eso ahonda mi pena
Nada me pertenece

lūpas kurių negaliu sučiaupti
kupranugario šerį
išėjusio pensijon atleto kūną

Taip pat prastą tėvo būdą
širdgėlą iš motinos pusės
įtartiną apgamą iš senelės
visos giminės inkstų dieglį
ir netgi nuolatinį sūnaus karščiavimą

Tai priežastys kurios mane verčia
nevertinti grožio

MARKO POLO DRAMA

Margaretai Randall

Esu matęs pasaulio
Managvos dulkių audras
pliką sniegą
ant Smoliano kelio pušų
vėliavų ginčą
ant Puerto Riko universiteto bokšto

Esu matęs pasaulio
Užburtus Palenkės akmenis
medaus įlanką
kurią užmiršo vasara Ponta Delgadoje
ir Kandinskio nutapytą
Raudonąją aikštę

Esu matęs pasaulio
bet mano sielvartas vis gilėja
Niekas man nepriklauso

AN OREGONIAN POEM

Como ese súbito árbol del norte
cuyo nombre desconoces
y no sabrás jamás

Árbol de sombra clara
ya cuajado de nudos
que castigan los vientos sin verano

Árbol para cortar
de vasto tronco
en donde nadie pudo tatuar un corazón

Árbol que crece solo
sin raíces evidentes y lejos
del bosque original

Árbol que nada debe
que ha lavado sus culpas
y es sólo desafío

Como ese árbol eres
Y en verdad
honra tanta belleza

ELOGIO DEL NEUTRINO

Para Jesús Sepúlveda

Te celebro
porque en el mundo nadie
es más pequeño que tú
y sin embargo
atraviesas galaxias nebulosas estrellas
sin reaccionar con nadie

AN OREGONIAN POEM*

Kaip netikėtas šiauriškas medis
kurio vardo nežinai
ir niekada nesužinosi

Šviesaus šešėlio medis
susitraukęs į mazgus
kuriuos skriaudžia vasaros nematę vėjai

Kertamas medis
storiausio kamieno
ant kurio niekas negali išraižyti širdies

Medis augantis vienišas
be matomų šaknų, toli
nuo gimtojo miško

Nieko neskolingas medis
nusiplovęs visas kaltes
ir tapęs vien iššūkiu

Esi kaip tas medis
Ir iš tiesų
toks grožis teikia garbės

ODĖ NEUTRINUI

Jėsusui Sepūlvedai

Šlovinu tave
nes pasaulyje niekas
nėra mažesnis už tave
o vis dėlto
skrodi galaktikas ūkus žvaigždes
nereaguodamas į nieką

* Oregono eilėraštis – orig., angliskai.

Porque aún siendo luz
puedes moverte
muchísimo más lento que la luz
o descansar inmóvil
corrigiendo
la teoría de un universo caliente

Porque gracias a ti
el pasado fue sólo
plasma recalentado y no cenizas
La densidad del plasma
era de billones de toneladas
por centímetro cúbico

Porque nadie sabía
hasta ahora
que eras el noventa y siete por ciento
de todo
quedando sólo un tres a repartir
entre hijos de puta y demases

Porque gracias a ti
nadie se aleja
ya de nadie y todo tiende a unirse
Y no importa que sea
en una llama dura
en un punto radiante

Te celebro
porque eres
la esencia del espasmo
materia de ternura
o ese poco de nada
con que mi tía dora sus natillas

nes net būdamas šviesa
gali judėti
žymiai lėčiau už šviesą
ar ilsėtis nejudėdamas
patikslindamas
šylančios visatos teoriją

Nes tavo dėka
praeitis yra tik
pašildyta plazma o ne pelenai
Plazmos tankis
yra milijardai tonų
viename kubiniame centimetre

Nes niekas iš šiol
nežinojo
kad sudarai devyniasdešimt septynis procentus
visko
palikdamas tik tris kuriuos pasidalina
kekšės vaikai ir likusieji

Nes tavo dėka
niekas nuo nieko
nenutolsta ir visi siekia susijungti
Nesvarbu kur
atsparioje ugnyje
spindinčiame taške

Šlovinu tave
nes esi
traukulio esmė
švelnumo materija
ar tie niekučiai
kuriais mano teta pabarsto savo pudingą

Gracias a Dios
no es infinito el mundo
Como el verso
está hecho de sílabas
que es posible contar
El mundo cabe en un alejandrino

Ačiū Dievui
pasaulis neamžinas
Kaip eilutė
sudaryta iš skiemenų
kuriuos galima suskaičiuoti
Pasaulis telpa į aleksandriną

IŠ ISPANŲ KALBOS VERTĖ JURGA KATKUVIENĖ IR
LAURYNAS KATKUS — KATKUS72@GOOGLEMAIL.COM

Paul Perry
IRELAND

Paul Perry, poet, novelist, translator, was born in 1972 in Dublin; he graduated from Brown University. Since 2003 he has published three collections of poetry and two novels. With Ruta Suchodolskyte, he translated a selection of Jurga Ivanauskaitė's poetry, *108 Moons*, into English. He teaches creative writing at Kingston University, London, and University College Dublin and is Course Director in Poetry for the Faber Academy in Dublin. E-mail: paulperry@eircom.net

THE LAST FALCON AND SMALL ORDINANCE

No one was there when I returned, not a soul
though each one of the settler's personal effects remained:
some wrapped in dust, some overgrown with grass.
Axe, file, compass. Scuppet, dice and pipe.

Iron pots rusted. Maps and books spoiled by rain.
Words sank into the soil never to be heard again:
words like **love** and **peace**. In this moon-shaken dawn
there was no evidence of a struggle, no sign of violence.

On a tree in Roman letters **CRO** was carved and so I ventured
toward the point of the creek, but again found no sign

Paul Perry
AIRIJA

Paul Perry, poetas, prozininkas, vertėjas, gimė 1972 metais Dubline, baigė Browno universitetą. Nuo 2003 metų jis išleido tris eilėraščių rinkinius ir du romanus. Kartu su Rūta Suchodolskyte išvertė ir išleido Jurgos Ivanauskaitės eilėraščių rinkinį anglų kalba „108 Moons“ („108 mėnuliai“). Dėsto kūrybinį rašymą Kingstono universitete Londone, Dublino universiteto kolegijoje ir eina Dublino Faber akademijos Poezijos kurso vadovo pareigas. El. paštas: paulperry@eircom.net

PASKUTINĖ PATRANKA IR MAŽAS SVIEDINYS

Nieko ten nebuvo, kai grįžau, nė gyvos dvasios
nors kiekvieno gyventojų asmeniniai daiktai išliko:
kai kurie apdulkėję, kiti apaugę žolėmis.
Kirvis, dildė, kompasas. Kastuvėlis, kauliukai ir pypkė.

Puodai surūdiję. Lietaus praėsti žemėlapiai ir knygos.
Žodžiai smego į dirvą, niekad nebeišgirsimi:
pavyzdžiui, **meilė** ir **taika**. Mėnesio suvirpintoj aušroj
nebuvo kovos pėdsakų, nei smurto ženklų.

Ant medžio išraižyta **CRO** romėniškom raidėm, tad paėjau
iki upelio, bet vėlgi neradau nei ženklų

of the settlers, nor of the last falcon and small ordinance
I had left them with. The colony was lost; it had disappeared.

The maps of the New World were to be my task, but
there would linger about this place a shadow,
one which no cartographer could draw and the name
Raonoke became the ghost of a name. What then

must have happened remains but a mystery.
Was it a massacre or an assimilation of sorts?
In these my last years, I have often wondered
while making maps of land for Raleigh's tenants in Kylmore.

I have wondered and dreamt, dreamt and wondered.
But nothing, no answer nor salve has come to me,
no visitation of grace either, whether I have prayed or not.
I have lived since then a quiet life. I know my granddaughter

to be the first English child born to the land, a fact
which should make me proud; but it does not.
Instead I'm left with a feeling not unlike guilt,
albeit a guilt tinged with something like awe and regret,

a feeling of being alone under the old world's white skies.
And even if my memory fails me, even if the voices
fade, I can still see ingots at the bottom of the sea
and hedgerows on fire. I see too how history cannot map

whatever losses the heart has held and I hear cries
for help in the forest or rather an echo thereof,
and within the undulations of this wild landscape
I fear it simply to be the wind exclaiming

or my own faltering mind telling me something
it ought not to have forgotten, a clue perhaps to what
may have happened, but the words, whatever words there were,
are still too feint to make out, still too distant to hear.

gyventojų ar paskutinės patrankos ir mažo sviedinio,
kuriuos jiems palikęs buvau. Kolonija prarasta; dingusi.

Turėjau sudaryti Naujojo pasaulio žemėlapius,
bet šioje vietoje laikės kažkoks šešelis,
kurio joks kartografas neapibrėžtų, neįvardytų
Raonokė tapo vardu-vaiduokliu. Kas gi

galėjo ten būti nutikę, lieka paslaptis.
Ar žudynės, ar kokia nors asimiliacija?
Paskutiniais man likusiais metais dažnai pagalvodavau
braižydamas planus Ralėjaus nuomininkams Kilmore.

Galvojau ir svajojau, svajojau ir galvojau.
Tačiau nieko, nei atsakymo nei paguodos neradau,
neaplankė manęs ir malonė, melskis nesimeldęs.
Nuo tada gyvenau ramiai. Žinau, kad mano anūkė

yra pirmas anglų vaikas, gimęs toj žemėj, dėl to
turėčiau didžiutis, bet pasididžiavimo nejaučiu.
Veikiau many nusėdo kažkas artima kaltei,
su kažkokiu nuolankumo ir apmaudo prieskoniu,

jausmas, kad likau vienas po baltu seno pasaulio dangum.
Ir net jei atmintis blėsta, net jei balsai
tolsta, vis dar matau jūros dugne grynuolius
ir degančias gyvatvoves. Žinau – istorija negali apibrėžti

visų širdyse palaidotų netekčių ir girdžių
pagalbos riksmą miškuose, ar veikiau jo aidą
jaučiu šiame virpančiame laukiniame kraštovaizdyje
Bijau, kad tai tik vėjo ūksmas

ar mano gėstantis protas sakantis man kažką
ko nederėjo pamiršti, gal užuominą apie tai
kas buvo nutikę, bet žodžiai, kad ir kokie jie buvę
vis dar per blyškūs, kad įžiūrėtum, nutolę, kad išgirstum.

The gate to Mulcahy's farm is crooked,
 sinking into infirm soil like a ship
 from the Spanish Armada if you like,
 forged and felled in some dark cave
 to find itself jaded with flaking eroded gilt
 leaving the striations, prison-like,
 shaded a coppery green. A gate without
 a handle and unlike all others in any
 neighbouring field without the dull sanguine
 frame that swing to and fro like a hinge,
 or a door itself to some other world.
 No, this is no ordinary gate and there is
 something majestic in its stolid refusal
 to swing, something absurd even.
 Perhaps this is another version of heaven,
 imagine the bedroom it might once have graced,
 this brass headboard, this discarded,
 transported remnant of love's playground,
 and look, two golden and intact globes
 rest on either end, both transcendental transmitters,
 receivers maybe of rough magic,
 piebald love, communicating not sleep,
 sleep no more, but wake, wake here
 to the earth and imagine if you want
 the journey of such an armature
 of fecund passion, what hands gripped
 these bars, what prayers were murmured
 through the grate of this ribald cagery?
 Imagine too the man who must have
 hurled and pitched and stabbed
 this frame into the ground, in a dark rain of course
 after his wife had died, her passing to us unknown
 though you know this

Malkahio ūkio vartai kreivi
 grimztantys į minkštą žemę it laivas,
 tarkim, iš ispanų Armados,
 nukalti ir apmušti kur tamsioj oloj
 dabar gi pajuodę, lupasi surūdiję auksai
 pleišėjimai, kaip kalėjimo grotos,
 vario žalumo. Vartai be rankenos
 nepanašūs į visus kitus
 kaimynų laukuos, be jaukiai žaismingo
 rėmo, besivarstančio šen-ten it vyriai,
 ar durys į kokį kitą pasaulį.
 Ne, tai ne šiaip vartai, yra kažkas
 didingo tam rambiam nenore
 varstyti, net kažkas absurdiško.
 Gal tai tokia rojus rūšis,
 įsivaizduok, jie galėjo puošti ir miegamąjį,
 bronzinė galvūgalio plokštė, išmestas
 perkeistas meilės lizdelio reliktas,
 pažiūrėk, du auksiniai švarūs diskai
 abejose pusėse, abu transcendentiniai
 aršios magijos siųstuvai, o gal imtuvai,
 margos meilės, ne miegą transliuojantys
 nebeužmigs, būdrauk čia, atbusk
 žemei ir jei nori įsivaizduok
 šio vaisingos aistros ramsčio kelionę,
 kokios rankos stvėrė
 šiuos strypus, kokios maldos plūdo
 pro nešvankaus narvelio pinučius?
 Taip pat įsivaizduok vyrą, kuris tikriausiai
 rėkė, draikė ir smeigė
 šį rėmą žemėn, be abejo, lyjant, tamsoj
 kai numirė jo žmona, kaip – nežinome
 nors tu nujauti

204

that there must have been some act
of violence within this frame-work,
some awful, regrettable pattern caught
in the form of what, wind rushing through a brass
headboard, an exclamation point to the querulous
division of fields, could we be talking border-country,
and the broken, airy, moss-eaten stone walls.
Think about when the farmer died and the farm
was sold, think about what happened the field, empty
of its cows, still with its stones and grey soil,
maybe this is Monaghan,
maybe some day it, the brass headboard
you are looking at now, will be sold
to an antiquarian in a Dublin shop,
brought there on a traveller's horse and cart,
not smelted down or disassembled, but sold
to a shop where some lady with a wallet
will buy the thing, the elegant shabbiness before you
that is the gate to Mulcahy's farm. As for the bed
itself, we can speculate, let it have sunken
into the earth, or better still let the earth be the bed,
the cot, mattress and berth to this sinking headboard,
this beautiful incongruous reliquary of misplaced passion.

WINTERING

That was my last year in Florida,
illegal and thinking of marriage
as one way to stay. Sleepless nights
of argument and indecision. And
to keep us going I worked a cash job
at an orchid farm. Long hours in
the sun, poor in paradise, the heat
on my back, drilling for a living.

čia įrėmintą smurtą
baisią, pagailėtina patirtį, pagautą
į formą to, apie ką vėjui košiant pro bronzos
plokštę – riksmą tarp plepių laukų –
mes galėtumėm kalbėtis pasienio krašte,
tarp korėtų, samanų pagrauztų akmens sienų.
Pagalvok, kaip ūkininkui mirus jo ferma
buvo parduota, pagalvok, kas nutiko, laukas
tuščias, be karvių, sustingę akmenys ir dirva,
gal tai Monaganas,
gal kada nors ši bronzos plokštė,
tau prieš akis, bus parduota
į antikvarą Dublino krautuvėj,
nugabenta ten keliautojo vežimu,
ne sulydyti ar išardyti, o parduoti
krautuvei, kur kokia nors ponija su pinigine
ją nusipirks, šią elegantišką šiureną,
šiuos Malkahio ūkio vartus. Na o lova
galime spėlioti, gal ji nugrims
žemėn, ar dar geriau – tegu žemė būna lova,
rėmas, matracas ir gultas šiai smengančiai plokštei –
gražiai, pasimetusiai aistros relikvijai.

ŽIEMOJIMAS

Mano paskutiniai metai Floridoj,
nelegalas, galvojau apie vedybas
kaip būdą pasilikti. Bemiegės naktys
ginčai ir neapsisprendimas. Ir
kad prasimanytumėm dirbau už grynus
orchidėjų fermoje. Ilgos valandos
saulėj, skurdžius rojuj, karštis
svilinantys nugara, kask, kad išgyventum.

206

I worked with a Mexican man.
My man Victor, the orchid keeper
called him. Friendly and amused
at the affluent couples who came
to purchase the rich, ornate dreams.
We buried a dead owl together.
I remember that. And my body aching
in the sun. Floating home to argue.
What we were doing I was told
was wintering. Getting ready for
the cold, its indiscretion, its disregard.
Nailing sheets of plastic onto a wooden
frame, hammering, drilling, and sweating
to protect the fragile flowers
and their steel interiors, their
engineered hearts and worth.
That is already a long time ago.
Its contradictions apparent.
Wintering in sunshine. The past
still growing towards the light.
I think of them now as some sort
of emblem of that past, ghostly
orchids shedding their gracious
petals, as we winter here ourselves,
batten down the hatches and wait
for whatever storm is coming, whatever
calamity the cold has to offer us
in the same way the orchids do,
I suppose, waiting through winter
to emerge with budding, fantastical
and colourful insistence to wake and
remind us to be nothing less than amazed.

207

Dirbau su meksikiečiu.
Mano vyrukas Viktoras, šeimininkas
taip jį vadino. Draugiškas, stebintis
turingas poras, kurios ateidavo
įsigyti sodrių, puošnių svajų.
Kartu mes palaidojom pelėdą.
Gera prisimenu. Ir kūną maudė
saulėj. Parslinkdavau namo apsibarti.
Tai, ką mes darėm, man paaiškino,
buvo žiemojimas. Pasiruošimas
šalčiui, jo landumui, abejingumui.
Kalėm plėveles prie medinių
rėmų, daužėm, grėžėm ir prakaitavom
kad apsaugotumėm lepias gėles
ir jų plienines šerdis, jų
kryžmintas širdis ir vertę.
Tai buvo jau seniai.
Akivaizdi prieštara.
Žiemojimas tvieskiant saulei. Praeitis
vis dar stiebias į šviesą.
Mąstau apie jas kaip tam tikras
praeities emblemas, vaiduokliškas
orchidėjas, metančias dailius
žiedlapius, kol mes čia žiemojam,
užsidangstom liukus ir laukiam
kokia audra atūš, kokią
nelaimę mums šaltis atneš,
mes kaip orchidėjos,
manau, laukiam per žiemą,
kad pakiltumėm užmezgamu fantastišku
ir spalvingu ryžtu pabusti ir
prisiminti, kad viskas mažų mažiausiai nuostabu.

Foto: Alessandro Ruzier

Alberto Princis

ITALY

Alberto Princis, poet, essayist, translator, was born in 1959 in Gorizia, Italy. He graduated from the University of Bologna (Department of Arts, Music, Show Business and Communications in the Faculty of Letters and Philosophy). He has published seven books of poetry, several interdisciplinary essays, a book of aphorisms, epigrams and miscellaneous prose; he also translated into Italian some contemporary Spanish-American authors. Since 2006 he has been Artistical Director of *Ex Border, Festival of Culture*, which takes place in Gorizia (www.exborder.it). E-mail: albertoprincis@yahoo.it

*

Gli angeli bivaccarono altrove.
Dopotutto non era una donna
eccezionale, era semplicemente
una donna nuova.

*

Quando il destino stringerà i tempi
ci troveremo, sii sicuro, amico, là
dove la terra è buona
le donne sanno come amare
le bestie sono dolci
e le pietre... dure, come sempre.

Alberto Princis

ITALIJA

Alberto Princis, poetas, eseistas, vertėjas, gimė 1959 metais Goricijoje (Italija). Bolonijos universiteto Filologijos ir filosofijos fakultete studijavo menų, muzikos ir teatro disciplinas. Yra išleidęs septynias poezijos knygas, keletą tarpdisciplininių esė, aforizmų, epigramų ir smulkiosios prozos knygą, išvertęs į italų kalbą šiuolaikinių Lotynų Amerikos autorių kūrinių. Nuo 2006 metų jis yra *Ex Border* kultūros festivalio Goricijoje (www.exborder.it) meno vadovas. El. paštas: albertoprincis@yahoo.it

*

Angelai kažkur išsidangino.
O šiaip ji nebuvo ypatinga,
ji buvo tikrai nauja
moteris.

iš L'AMORE OPACO (1989)

*

Kai likimas privers,
susitiksim, bičiuli, būki ramus, ten,
kur žemė derlinga,
moterys moka mylėti,
kur žvėrys romūs,
o akmenys... kieti, kaip visad.

*

Non tornare indietro
là dove il pozzo vecchio
appare trasparente,
quieto.
Là dorme il mostro.

*

Posso parlare all'amore
senza sapere il suo nome.
Posso fare l'amore
senza scrivere il piacere.

Posso fuggire l'amore...
e non saprò il mio nome.
E la gioia sulla pelle
diverrà un'ombra.

*

L'amore è uno sgocciolare che sale.
Un raddomante di cieli.
Qualcosa di cieco che trova destini.
Un ricordo di nebbie,
o un colore sul fiume delle mani.
Un salvagente bucato
che ci affoga, e sorride.

*

Ho travasato amori
e imbottigliato versi,

*

Negrižk atgalios,
kur seno šulinio vanduo
atrodo skaidrus
bei ramus.
Ten miega baubas.

*

Galiu kalbėtis su meile
ir nežinoti jos vardo.
Galiu mylėtis
ir malonumą nutylėti.

Galiu pabėgt nuo meilės...
ir nežinoti savo vardo.
Ir kūno džiaugsmas
pavirs šešėliu.

*

Meilė – lašėjimas aukštyn.
Dangaus virgulės virpėjimas.
Aklas žaidimas, keičiantis likimus.
Prisiminimas apie rūką
ir apie spalvą virš rankų upės.
Išganinga duobė,
kuri mus praryja ir šypsosi.

*

Pilstydamas meiles,
supilsčiau eiles į butelius,

e poi tappato con silenzi
i vapori dell'ebbrezza.
Scordare d'esser nati
e bersi l'aria a pieni occhi,
fino alla fine
o là dietro all'invisibile
inudita
terra della fine.

*

Questo amore
– dono dei tempi senza nobiltà –
non è appassito
per stanchezza, freddo
o trascuranze.

Questo fiore
– di profumo antico –
mi s'è sciolto tra le dita
in breve, per tanto fuoco...

Era di plastica,
per arredare il vuoto
o tombe
dimenticate?

*

Per uno strano destino della meraviglia
i bimbi pare si disperino per nulla.

paskui tuos svaigius garus
užkimšau tylą.
Užmiršti, kad gyveni,
gerti orą pilnom akim
iki galo,
iki nematomos
negirdimos
pabaigos žemės.

iš VERSI AL CAPPELLO (2004)

*

Šita meilė –
nekilmingų laikų dovana –
nevyto
dėl nuovargio, vėsos
ar aplaidumo.

Šita gėlė –
senovinio kvapo –
sutirpo man tarp pirštų
staiga, nuo įkarščio.

Gal buvo iš plastiko –
papuošti tuštumai
ar užmirštiems
kapams?

*

Jau taip keistai ir nuostabiai sutvarkyta,
vaikai puola į neviltį dėl niekų.

- muta la maschera gioconda, e rapida
in tragedia s'accartoccia: il lutto
appare sulla bocca per la coda
un po' diversa di cavallo, per un rosso
soldato senza braccio o per la veste
inaspettata e stretta d'una bambola
assonnata –

Crolla un mondo, più grande
d'un dettaglio, e presto
l'ira lo riaccende. O la fuga
lo richiude.
Si placa dietro un angolo
o sotto un gioco nuovo
il teatro senza tempo,
dove l'amore è ancora attento
e ricco assai d'intolleranza,
la più credibile delle innocenze.

I bimbi pare non sappiano
l'ipocrisia della morte;
fortunatamente non sanno
trapiantare un fiore di vita
dentro la morte di un desiderio.

*

Morire – ho sognato – è transitare
come in un canale
frequentato da tempeste
tra due mari,
molto grandi.
In simile strettoia si dovrebbe,
andarsene, e scivolare veloci,

– džiugi kaukė keičia pavidalą, ūmai
ji pavirsta tragiška: veidelis
niaukiasi dėl truputėlį ne tokios
žirgo uodegos, dėl raudono
kareivio be rankos ar dėl nelauktai
per siauros mieguistos lėlės
suknelės –

Griūva pasaulis, visas
pasaulis, ir jau netrukus
liepsnoja iš pykčio. Nebėra
ko į jį bežiūrėti.
Paguoda slypi už kampo,
ją siūlo naujas žaidimas –
nesibaigiantis teatras –
kur meilė tebėra laukiama,
nors persmelkta nepakantumo,
tai pati natūraliausia nekaltybė.

Regis, vaikai nepažįsta
mirties veidmainystės;
laimė, jie nemoka
sodinti gyvybės gėlių
į troškimų mirtį.

*

Mirti – sapnavau – tai keliauti
nelyginant kanalų,
pašiauštu audrų,
tarp dviejų
neužmatomų jūrų.
Regis, turėtum
judėti greitai,

secondo leggi ferrose
d'una fisica occulta, come quelle
accertate da Venturi.
Sarà invece un lentissimo,
tutto strattonato
da una folla che va e viene
in sue burrasche,
un lentissimo procedere
a vista
e in preciso terrore,
verso il cinema paradiso.
Là staremo prima a guardare.
Poi si sarà il colore turbolento
che si muove sullo schermo,
verso gli altri occhi.
Del primo mare.

*

A volte sono strani, i sogni:
son loro a portarti
in ventre, come un piccolo
rettile ribelle che lì se ne sta,
furbo, a farti le fusa - feto
brigante come l'amore,
questo pigro sogno
volo sempre incompleto
e urlo dei millenni -.
Io e te, amore mio,
non facciamo niente di speciale.
Stiamo sognando, dolcemente,
ora da un anno,
come ci venne insegnato.

pagal geležinius slaptosios
fizikos dėsnius, kuriuos
nustatė Venturis.
Ir vis dėlto tai bus labai lėta –
minia aplinkui
kels sumaištį
dėl savo bėdų –
labai lėta,
vieša,
kupina siaubo kelionė
link rojaus kino.
Ten pirmą kartą sustoję žiūrėsime.
Ir prieš mūsų visų akis
ekranas sumirgės
nerimastingom spalvom.
Iš pirmosios jūros.

*

Kartais keisti tie sapnai:
jie tave nukelia atgal
į iščias, kur tūno gudrus
murkiantis embrionas plėšikas
it mažytis maištingas roplys –
kaip meilė,
tingusis sapnas,
niekada nesibaigiantis skrydis
ir tūkstantmečių šauksmas.
Aš ir tu, mylimoji,
nedarom nieko ypatingo.
Mes saldžiai miegame
jau metai,
kaip buvome išmokyti.

Il trucco è un altro: trovare
un sistema, e non farsi svegliare.
Nascondere la sveglia...
staccare il telefono,
allungare la notte...
o non interrompere il bacio.

Triukas štai koks: surasti
sistemą, neleisti, kad kas pažadintų.
Paslėpti žadintuvą...
išjungti telefoną,
prailginti naktį...
ir nepertraukti bučinio.

iš CAMPIONARIO ESTATE/AUTUNNO (2008)

VERTĖ AUDRIUS MUSTEIKIS — AUDRIUSMUSTEIKIS@GMAIL.COM

Foto: Tina Sari

Rajvinder Singh
GERMANY – INDIA

This Berliner, born in 1956 in Kapurthala, India, has lived in Germany since 1980 and has written in German since 1985. His distinctive and precise German is enriched by other languages – Punjabi, Hindi, Urdu, and English – fluently spoken by him. He has published 9 collections of poetry and likes to read his work in public.
E-mail: rajvinder@email.de

TAT-ORT NIRGENDS

Für Kemal Altun, Asylbewerber, † 30.8.1983

Ein Ort wird gesucht
damit die ‚Täter‘
nicht ohne Ort bleiben
nicht von der Bühne verschwinden
und ihre Taten nicht schweigen
also, ein neuer Ort
Tat-Ort

Vier Wände sind nicht nötig
die Täter haben nichts

Rajvinder Singh
VOKIETIJA – INDIA

1956 metais Kapurthaloje (Indija) gimusio, nuo 1980-ųjų Vokietijoje gyvenančio ir nuo 1985-ųjų vokiškai rašančio poeto Rajvinderio Singho savitai preciziška vokiečių kalba sukurti eilėraščiai leidžia „svetima“ akimi pažvelgti į Vokietiją ir vokiečių kalbą, kurią jis su meile apibūdina kaip savo „tėvių kalbą“. Jo įspūdingas žodynas semiasi galių iš daugelio kalbų (pendžabų, hindi, urdu, anglų), kuriose vokiečių – indų berlynietis irgi jaučiasi kaip namie. Yra išleidęs 9 eilėraščių rinkinius. El. paštas: rajvinder@email.de

NUSIKALTIMO VIETA NIEKUR

Kemaliui Altunui, siekusiam prieglobsčio, † 1983.08.30.

Vieta bus surasta
kad „nusikaltėliams“
rastume vietą
kad jie nedingtų nuo scenos
kad jų darbai netylėtų
štai jums nauja vieta
nusikaltimo vieta

Kam tos keturios sienos
nusikaltėliai neturi

zu verstecken, hier
ein Dach auf vier Säulen
genügt und verschafft
die Bewegungsmöglichkeit
in alle vier Richtungen
Grenzenlos

Keine Tat ist aber möglich ohne Ort
Tat-Ort
Tator-t, Ta-tor-t, Tor, Eingang
Einweisen, Ausweisen, Weisen
Eisen... Eis... Kalt...

Kalt ist der übrig gebliebene Satz
Ohne Ort, ... ohne Tat

(Aus: *Spuren der Wurzeln*, BONsai-typART Verlag, Berlin, 1996)

ZEIT UND GEDÄCHTNISBAUM

Zeit heilt nicht
alle Wunden
für immer

und ewig
bleiben manche
unheilbar ...

wehend
wie Blätter, wie Wipfel
eines Gedächtnisbaumes

es fehlen die Friedhöfe
der Wunden

(Aus: *Rheinsberger Rhapsodien*, Lotos Verlag Roland Beer, Berlin, 1998)

ko slėpti, čia
pakanka vien stogo
ant keturių kolonų
paliekančio galimybę judėti
į visas keturias puses
Neribotai

Tačiau nebūna nusikaltimo be vietos
nusikaltimo vietos
vien tos, vertos, angos vartuos, įėjimo
siuntimų, draudimų, liudijimų,
leidimų... ledinio... šalčio

Šalta išlikusi frazė
Be vietos, ... be nusikaltimo

LAIKAS IR ATMINTIES MEDIS

Laikas amžiams
visų žaizdų
neužgydo

kai kurios
amžinai
palieka kraujuoti...

virpėdamos
tarsi lapai, lyg atminties
medžių viršūnės

žaizdų kapinės
neegzistuoja

FORTSCHRITT

Für Georg Lechner

Losgerissen die Wurzeln
dem Boden entzogen
schritten wir weiter

Wind blieb derselbe
rhythmentreu die Sonne
auch Nässe fand sich überall

doch wir waren nun andere
kein intakter Wald mehr
nur einzelne Bäume

Stämme, Zweige, Blätter

(Aus: *Vögel und andere Fische des Windmeers*, Lotos Verlag Roland
Beer, Berlin, 2001)

UNSERALLERLAND

dein Land?
mein Land?
sein Land?

keines Land!

die Erde ist

euer Land!
deren Land!
unser Land!

Unserallerland!

(Aus: *Wort und Körper*, Lotos Verlag Roland Beer, Berlin, 2005)

PAŽANGA

Geogui Lechneriui

Nutraukytos šaknys
išrauti iš žemės
mes žengėm tolyn

tas pats liko vėjas
saulė išsaugojo ritmą
ir drėgmė smelkės visur

bet mes jau buvom kiti
visur tik nusiaubtas miškas
tik medžiai pavieniai

kamienai, šakos, lapai

VISŲ MŪSŲVA

tavuva?
manuva?
jojova?

niekienuva!

Žemė yra

jūsųva!
jųjųva!
mūsųva!

Visų mūsųva!

POESIE DER BÄUME

Tief in den Herzen der Baumstämme
wälzt sich längst ihrer Wipfel Tod
lausche, klopfe an, vergewissere Du Dich
deines Pulsschlags, doch unter ihrer Haut
denn der Bäume Leben ist Dein Überleben

ihr Überleben benötigt unsere Taten
damit sie ohne die Dichter gedeihen
rette sie um Deiner Selbst Willen und
lass Dein *äußeres Herz* Dich ewig stillen

denn Bäume sind Briefe die Erde über uns
als Lebenszeugnis an den Himmel schreibt

(Aus: *Unter Bäumen über Bäume*, Edition Blattgold, Trier, 2008)

LEBENS(T)RÄUME

Für Dietrich Bonhoeffer

Nur noch einen letzten
Wunsch
bevor
der Raum eng wird
und gleichgültig
die Sprache
aufhört zu deuten

Je einen Baum
blühen lassen
auf Steinen, Grabsteinen
Zeichen vergangener Zeit
die aber nie vergeht und

MEDŽIŲ POEZIJA

Giliai medžių kamienų širdyse
seniai blaškosi jų viršūnių mirtis
įsiklausyk, pasibelsk, įsitikink
kaip tavo kraujas pulsuoja, tačiau po jų oda
nes medžių gyvybė leidžia tau išgyventi

kad jie išgyventų reikia mūsų veiksmų
kad jie be poetų žodžių vešėtų
išgelbėk juos dėl savęs paties ir
lai *išorinė* tavo *širdis* tave amžiams nutildo

nes medžiai tai laiškai paliudijantys buvimą
kuriuos žemė rašo danguj apie mus

GYVENIMO SAPNŲ ERDVĖS

Dietrichui Bonhoefferiui

Dar tik vienas paskutinis
troškimas
kol
erdvė nesusitraukė
ir kalba
abejingai
nesiliovė bylojus

kad bent vienas medis
liktų žydėti
ant akmenų, antkapių
kaip ženklas praėjusio laiko
kuris tačiau nepraeina ir

mit den Bäumen
weiter weht
ins Heute, ins Morgen

(Aus: *Unter Bäumen über Bäume*, Edition Blattgold, Trier, 2008)

DÖBLIN

Ein zitterndes Blatt
am abgefallenen Zweig
an einem Wegesrand
ist dein wehendes Sein

Dein seiendes Werden
waren Augen am Werk
nach Innen schauend und
sprechend nach Außen

um die Nerven der Zeit
zu berühren und zu heilen
läufst du fort noch lebendig
in deinem blättrigen Grab

(unveröffentlicht)

WUNSCH

Pflücke ein Blütenblatt
lächelnder Rose
mit deinen Lippen ... sanft

und lege es auf meinen
drücke, wie ein Stempel
ewig, unsanft

(unveröffentlicht)

su medžiais
tebeošia
į šiandieną, į rytdieną

DIOBLINAS

Virpantis lapas
ant nulūžusios šakos
šalikelėj
tai tavo buvimo dvelksmas

tavo būsiantis tapsmas
buvo veikiančios akys
į vidų žvelgiančios ir
į išorę kalbančios

kad laiko nervus
palytėjęs išgydytum
pasitrauki dar gyvas
į savo lapijos kapą

TROŠKIMAS

Besišypsančios rožės
žiedlapį nurašyk
savo lūpomis... švelniai

ir padėk jį ant manųjų
prispausk, kaip antspaudą
amžiams, šiurkščiai

SCHAU, DU BIST ICH BIN DU

Für Volker Braun, zum 70sten

Schau her, du bist ich bin du ich du
durchsichtig rückblickender Zeitspiegel
hergerichtet aus zornigen Scherben
wacher Zeitaugen, ihren Saugblicken

Jedes gefallene Glas teilt sich gram
in zielunwillige Zeiterrbilder auf
neuerfassend, erneut wiedergebend
halten uns nur unsere Stücke im Lauf

Und da nichts haltbar ist, also kommt
auch nichts zusammenhaltbar heraus
alles fließt durch Fingern ab und dehnt
redlich zu unsern Gedichten sich aus

Sind wir also nur Wortritter unterwegs
die unaufhaltbar auf Dichtpferden reiten?
zu bekunden des Niedergangs der Zeit und
wie Menschen die Erde zerstören zu zeigen?

Sag, zur Rettung vor *Schlammeebenen* der Stauen
welche *Zickzackbrücken* können wir noch bauen?

ŽVELK, TU ESI AŠ ESU TU

Volkeriui Braunui, 70-mečio proga

Žvelk šen, tu esi aš esu tu aš tu
perregimas laiko veidrodis atgalios atsisukęs
sudėliotas iš budrių laiko akių,
jų įsiurbiančių žvilgsnių įtūžusių šukių

Kiekviena nukritus taurė apmaudžiai subyra
į pagiežos sklidinų laiko šaržus
vėlei sugriebiami, iš naujo atkuriami
tėkmėj tik mūsų fragmentai mus laiko suveržę

Ir kadangi čia nieko nėra patvaraus, taigi neišeina
iš to nieko, kas laikytų ir nesubyrėtų
viskas išteka pro pirštus ir suplūsta
palaidai kaip ir dera į mūsų eilėraščius

Tad nejaugi mes esame tik žodžių skubantys riteriai
ant poetinių savo žirgų skrendą nesulaikomai?
kad praneštumėm apie žūtį laikų
ir parodytumėm kaip žmonės žemę sunaikino?

Kaip apsaugot nuo *purvo nuošliaužų* užtvankas, kas gali patarti?
Kokiais *tiltų zigzagais* turėtumėm dar atsitverti?

VERTĖ ANTANAS A. JONYNAS — ANTAJONY@YAHOO.COM

Foto: Vladas Braziūnas

Knuts *Skujenieks*

LATVIA

Knuts Skujenieks, poet, translator, literary critic, essayist, was born in 1936 in Riga; he attended primary schools on both sides of the Latvian – Lithuanian border. He studied at Latvian State University and at M.Gorky Institute in Moscow. In 1962 he was arrested and imprisoned for seven years for political reasons. He has published over 10 poetry collections, a book of literary essays, and over 20 books of poetry translations including Greek, Polish, Lithuanian folk songs and Scandinavian ballads. He translated about 20 plays, and his work has been translated into more than 20 foreign languages. He has received various literary prizes in Latvia, Ukraine, Sweden, and the Baltic Assembly. He is the first foreign winner of the Yotvingian Prize (1993) and the first honorary member (together with Czesław Miłosz) of the Lithuanian Writers' Union. In addition to State Orders of Latvia, Norway, Spain, and Sweden, he received the Lithuanian Order of Gediminas. E-mail: knutsskujenieks@hotmail.com

*

zābaks arī parīzē ir zābaks

*

smēķētāji
mirst jauni un skaisti
nesmēķētāji
tie mirst veseli

augšāmcēlies
līdz šim
ir tiki viens

iespējams
nesmēķētājs

Knuts *Skujenieks*

LATVIA

Knutas Skujeniekas, poetas, vertėjas, literatūros kritikas, eseistas, gimė 1936 metais Rygoje, mokėsi Kurmenės valsčiaus (ant Nemunėlio kranto; šioje pusėj – Biržų rajono Pučiakalnis, Totorkalnis...) Mūrų pradžios ir kitose mokyklose, studijavo Latvijos valstybinio universiteto Istorijos ir filologijos fakultete, M. Gorkio literatūros institute Maskvoje. 1962 metais suimtas ir nuteistas septyneriems metams dėl politinių motyvų. Išleido daugiau kaip 10 poezijos knygų, literatūros kritikos rinktinę, per 20 vertimų knygų – graikų, lenkų, lietuvių liaudies dainų, skandinavų liaudies baladžių ir įvairių autorių kūrinų, išvertė apie 20 pjesių. Jo poezija versta į daugiau kaip 20 užsienio kalbų. Latvijoje leidžiami daugiatomiai jo *Raštai*. Jis yra Latvijos, Ukrainos, Švedijos, Baltijos Asamblėjos literatūros premijų laureatas, pirmas ir kol kas vienintelis Jotvingių premijos (1993) laureatas užsienietis. Taip pat pirmas (drauge su Czesławu Miłoszu) Lietuvos rašytojų sąjungos garbės narys. Be kitų valstybių (Latvijos, Norvegijos, Ispanijos, Švedijos) apdovanojimų, yra pelnęs ir Gedimino ordiną. El. paštas: knutsskujenieks@hotmail.com

*

aūlas ir paryžiue aūlas

*

rūkantys
miršta jauni ir gražūs
nerūkantys
tie tai numiršta sveiki

prisikėlė
kol kas
tik vienas

ko gera
nerūkantis

*

sārtais pelikāns
zaļajā ceturtdienā
tukuma rajonā

pēc vēl vienas glāzītes
zaļais pelikāns
sārtajā ceturtdienā
pret sauli pret sauli

*

balta ķēve
pieneņu pļavā
latviešu kino klasika

ērzelis neder
tas ir franču kino

*

sargāsim dabu
ķersim baltos stārķus
un krāšosim melnus

*

esi sveicināts
starptautiskais valūtas fonds
žēlastības pilnais

mūsu dienišķo aizdevumu
dod mums šodien

*

rausvasis pelikanas
žaliaji ketvirtadieni*
tukumo rajone

dar po taurelēs
žaliasis pelikanas
rausvaji ketvirtadieni
prieš sauli pret sauli

*

balta kumelē
kiaulpieniņu pievoj
latviu kino klasika

eržilas čia netinka
tai jau prancūzu kinas

*

saugosim gamtu
gaudysim baltus gandrūs
ir dažysime juodus

*

sveikas
tarptautinis valiutos fonde
malonēs pilnasai

kasdienē mūsu paskolā
duok mums šandien

* Latvieši Didījī ketvirtadieni vadina Žaliuoju ketvirtadieniu (*vert. past.*).

un piedod mums mūsu parādus
lai mēs dzīvotu
kā pie pirmā ulmaņa
āmen

*

veltījums uldim bērziņam un knutam skujuņiekam

divi sirmi latvju dzejnieki jūras krastā
starp klintīm
gaidīja parādamies afroditi

nekā

ja tie vēl būtu maķenīt jaunāki

bet nekā

tas bija pafosā
un bes patosa

*

dziedi man dievišķo mūza

klusu!
lai mūza tura muti
kamēr nav parakstīts
ahaju un trojiešu
kopīgais komunikē

ir atleisk mums mūsu skolas
kad mes gyventumēm
kaip prie pirmojo ulmanio
amen

*

paskyrimas uldziui bērziniui ir knutui skujuņiekui

du žilu latvių poetu ant jūros kranto
tarp uolų
laukė pasirodant afroditės

nieko

jei jiedu būtų truputį jaunesniu

bet nieko

tai buvo pafose
ir be patoso

*

giedok man dieviškoji mūza

tylos!
te mūza prilaiko liežuvį
kol neparašytas
achajų ir trojėnų
bendras komunikatas

*

kurš putniņš agri ceļas
kakā otram uz galvas

*

viena zila muša
priecīgi stāsta
zaļai mušai

dāņu karaļvalstī
kaut kas esot sapuvis

*

mēs esam dziedātājtauta
mēs dziedam bieži
bet toties daudz

un tādēļ
mums vajaga stingras rokas
lai dziedātu mazāk
bet pareizāk

*

cik jauki pie gaišzila ezera
ja arī nekas neķeras
var vismaz izlamāt valdību

*

ankstyvais paukštelis
kitam ant galvos kakoja

*

mēlynoji musē
džiaugsmingai pasakoja
žaliai musei

kai kas papuvē
danų karalystėj

*

mes esam dainininkų tauta
dainuojam dažnai
bet užtat daug

ir todėl
mums reikia stiprios rankos
kad dainuotumėm mažiau
bet teisingiau

*

kaip gera prie melsvo ežero
net jei ir niekas nekimba
gali bent iškeikti valdžią

*

e-pasts uz viņpasauli

un jau tie kolēģi nesen aizgājušie
būs tos vecos
iedīdījuši

*

sakarā ar saspriegto budžetu
nākamgad
vasaras saulgriežu nebūs

*

izkāpa tramvajs no sliedēm
un ardams bruģi
devās uz citu pusi

viņš iešot strādāt par troleibusu
tiem
kā stāsta
maksājot vairāk

*

zemes māte
meža māte
vēja māte
veļu māte
uguns māte

*

elektroninis paštas anapilin

tai jau tie kolegos neseniai išėję
bus ir senuosius
įpratinę

*

dėl apkarpyto biudžeto
kitamet
vasaros saulėgrīžos nebus

*

nulipo tramvajus nuo bėgių
ir ardamas grindinį
metės į kitą pusę

eisias dirbti troleibusu
tiems
kur sako
mokantys daugiau

*

žemės motė
miško motė
vėjo motė
vėlių motė
ugnies motė

kaķenju māte
un spirta mamma

daudz ir latviešiem māšu
un visas tur godā

*

govs teica

man šeit latvijā apnicis
mūždien apsēklota
noslaukta
lēta

es emigrēšu uz bombeju
pardon uz mumbaju
un būšu tur cēla un svēta

*

kā pazīt lāčplēšus?

tie vasaru
dzied un dejo ziemas cepurēs

*

vēstures muzejā
atklāta izstāde

korupcija akmens laikmetā

kačiuku motē
ir spirito motina

daug turi latviai močiņ
ir visas pagarbīai užlaiko

*

karvē sakē

man čia latvijoj nusibodo
amžinai apsēklinta
pigi
išmelžta

emigruosiu bombējun
pardon mumbajun
ir būsiu ten kilni ir šventa

*

kaip atpažinti lačplėsius?

jie vasarą
dainuoja ir šoka žieminėm kepurėm

*

istorijos muziejų
atidaryta paroda

korupcija akmens amžiu

*

negantā olaines krokodīlene kronsa
iekārtojusies somijā
un nomierinājusies
nonākot eirozonā*

*

šodien
otrā alkoholiskā prognoze
labvēlīgā

brīžam skaidrosies

*

visi zog

tā viņš raksta ar zagtu rakstāmo
uz zagta papīra

*

viņš tik kvēli
skūpstīja princesi
ka tā pārvertās
vardē

* Olaines novadgrāvī atrastā Kroksa terorizēja visu Rīgas zoo un viņu atdeva Helsinkiem.

*

nuožmioji uolainēs krokodilē kroksa
īsikūrē suomijoj
ir nusiraminusi
pateko ī eurozonā*

*

šiandien
antroji alkoholiškoji prognoze
palanki

retkarčiais prasigiedrys

*

visi vagia

taip jis rašo vogtu rašikliu
ant vogto popieriaus

*

jis taip karštai
bučiavo princesę
kad ta pavorito
ī varlę

VERTĒ VLADAS BRAZIŪNAS — VLADAS@BRAZIUNAS.NET

* Uolainēs nutekamajame griovy surasta Kroksa terorizavo visā Rygos zoologijos sodā ir buvo atiduota Helsinkiu.

Foto: Rob Wojcik

Triin Soomets

ESTONIA

Triin Soomets, poet, was born in 1969 in Tallinn. She graduated from Tartu University as an Estonian philologist in 1994. She made her debut in 1991 and has since published 8 collections of poetry. Her work has been translated into 17 languages and been awarded with several prizes. E-mail: triin.soomets@gmail.com

KOGUST "VÄLJAS" (2006)

*

mateerias halastamatult emaneerub igatsust
järelikult - - -
aga see pole võimalik
või siis - - -
see pole samuti võimalik
keemia ja fyysika on kõige mystilisemad asjad
kvantmehhaanika sama ohtlik kui kunst
parem ära mine liiga lähedale
või sul pole kuhugi tagasi tulla

*

kui yldse midagi siis olen jälg
või kõndimine mööda liiva
või jõgi
mis ei suuda viia
end merre lõpuni
või nälg
millegi järele mis
kuskil ei kasva

Triin Soomets

ESTIJA

Triin Soomets, poetė, gimė 1969 metais Taline, studijavo estų filologiją Tartu universitete. Pirmąjį eilių rinkinį išleido 1990 metais, po to – dar aštuonis. Jos kūryba yra versta į 17 kalbų, ir buvo įvertinta keliomis premijomis. Gyvena Taline. El. paštas: triin.soomets@gmail.com

IŠ RINKINIO „LAUKE“ (2006)

*

materija negailestingai spinduliuoja ilgesį
vadinasi - - -
tačiau tai neįmanoma
o gal - - -
tačiau ir tai neįmanoma
chemija bei fizika esti visų mistiškiausios
kvantinė mechanika ne mažiau pavojinga nei menas
verčiau neprieik per arti
nebeturėsi kur grįžti

*

jei apskritai esu aš – žymė
ar ėjimas per smėlį
ar upė
kuri nepajėgia nuplūsti
jūron ligi pat galo
ar alkis
kažko kas
neauga niekur

*

tegelikult olen tee
kuigi ei tea kes mind käib
ja kuhu ma viin
ei peagi teadma

*

ära kynnista enam oma tundlikke kohti
nad tahavad õitsema hakata
maailma tasemel
nii su kõõgis, nukruse tipus kui mõistmise madalal asemel
ära keela karussellihobustele leiba
keera kuradiratas kaheksaks
pane parem lõbustuspark yldse kinni
sest oi kui kõrini
--
läheme kirdesse
kahe veeuputuse vahel
ühe tsivilisatsiooni lõpupoole
miks on kõigil kaks otsa
kysis pisike inimene
ja mulle tuli meelde üks luuletus
ytlesin et ymmargustel asjadel ei ole
nagu õunal ja armastusel
aga miks ei ole
aga me võime need ribadeks lõigata
siis
--
niisiis läheme loodesse
praos jääagade, kivikirveste, mõistatuslike templite vahel
projekteeritud meridiaanide järgi ammu enne meridiaanide "tegemist"
tõmmates kõik lõpmatuse liistule

*

iš tikro aš kelias
nors nežinau kas mane mina
ir kur nuvesiu
neprivalau žinoti

*

nebedraskyk jau savų sopulių
jie žada netrukus pražysti
pasauliniu mastu
ir tavo virtuvėj, liūdesio aukštumose, ir sąvokų slėny žemiausiam
duonos nepagailėk karuselės žirgams
į aštuoniukę suriesk velnio ratą
pramogų parką geriau išvis uždaryk
nes oi kaip per gerklę lenda
--
einam į šiaurryčius
tarp dviejų tvanų
kur baigias viena civilizacija
kodėl visa turi du galus
paklausė mažas žmogutis
ir aš prisiminiau eilėraštį
pasakiau kad apskriti daiktai neturi
kaip obuolys ir meilė
o kodėl neturi
o mes juos galime supjaustyt į skutus
tuomet
--
taigi einam į šiaurvakarius
tarpekliu kur ledynai, akmenys kirvukai, slėpiningi rūmai
pagal suprojektuotus meridianus dar iki juos „nubrėžiant“
viską užtraukę ant begalybės kurpalio

tehes hästi süüa
 jättes lilled kasvama
 loobudes paberarvetest
 vilistades koera lõikudes kyyslauku vastates valikuliselt
 meilidele
 sinu ID on tolmunud sirelileht
 sama hästi kui võrkkesta kujutis
 sõrmejalg sünnikaart
 maailma tase on sinu tase
 just praegu
 tunned
 olete tasa

KOGUST "VARJATUD AINED" (2009)

*

lihtsaks on vaja saada
 ükskõik kui keerulist kaudu
 hakata usaldama
 laugastel saelaudu

hakata aru saama
 läbi elatu
 mis seda puudutab kuhu
 sõrm ja sõna ei ulatu

*

Kõigel on sama valem, sest
 kõik on üks ja sama.
 Halva ja hea, tõe ja vale
 vabalt võib vahetada,

skaniai gamindami valgyti
 palikę gęles veřęti
 atsisakę popierinių sęskaitų
 řvilpdami řuniui pjaustydami řesnakę atsakinędami
 pripuolamai į meilus
 tavo ID tai apdulkęjęs alyvos lapas
 lygiai toks kaip tinklainės atvaizdas
 pirřto pędsakas gimimo istorija
 pasaulio lygis tai tavo lygis
 kaip tik dabar
 jauti
 jūs lygūs

IŠ RINKINIO „JUODOJI MATERIJA“ (2009)

*

paprastam reikia tapti
 kad ir keliu sunkiausiu
 lentom akivare
 pradęti pasikliauti

reikia pradęti suprasti
 tai ką esi išgyvenęs
 visa kas lieka ten kur
 nebesiekia pirřtas ir řodis

*

Viskam tinka ta pati formulę, nes
 visa yra viena ir tas pat.
 Blogį bei gęrį, tiesą ir melą
 galim lengvai sukeisti,

vabalt võib võtta, anda,
kõik jääb ju järele.
Mingit moodi viib randa sama
tee nagu merele.

Mingit moodi ei ole kuidagi
teisiti.
Alles on ainult see, mida
pööraselt raisati.

*

Sõna on tegu
sest tal on tagajärg
järjekordne maailm
täis võimalusi, varje, valet ja lõhnu
täis sõnu
millest igayhel on tagajärg
millest sa mõtled
ei julge öelda
mõte on tegu
sest tal on tagajärg
järjekordne maailm
täis võimalusi, varje, valet ja lõhnu
täis sõnu
jne

*

kõik algab peast
kõik kordub kättes, kosmoses ja kõhus
kõik kustub silmateras

lengvai galim imti, duoti,
viskas juk pasilieka.
Kažkodėl į jūrą tas pats veda kelias
kaip ir į krantą.

Kažkodėl niekuomet nebūna
kitaip.
Išlieka tik tai, kas buvo
be saiko švaistyta.

*

Žodis tai žygis
nes turi pasekmę
eilinis pasaulis
kupinas galimybių, šešėlių, melo, kvapų
kupinas žodžių
kurių kiekvienas turi pasekmę
apie kurią galvoji
nedrįsdamas ištarti
mintis tai žygis
nes turi pasekmę
eilinis pasaulis
kupinas galimybių, šešėlių, melo, kvapų
kupinas žodžių
ir t.t.

*

viskas galva prasideda
viskas kartoja rankose, kosmose ir pilve
viskas užgęsta lėliukėje

tuhk kuumas õhus
ja hüüded: paras!
kõik algab veast
kui kangakuduja jääb unistama
ja mustris särab äkki vööras täht
see sunnib iga reaga, iga teoga ennast unustama
see sunnib varjama ja varastama:
tal pole kohta
ta on ise koht

*

mida jääd uskuma, see
ongi päriselt
särab ja soojendab
vilgub ja variseb

surub su näoli
viirastuste vastu
ootama
igavesti halastuslasku

*

kui oskad kerjusele kinkida
ja kuningale almust anda
läheb nende pilk sõgedaks

hetkeline kabuhirm
ja kahtlus

igavene armastus või viha

pelenai karštame ore
šūksniai: taip jam ir reikia!
viskas klaida prasideda
kai audėjas užsisvajoja prie staklių
ir suspindi rašte svetima žvaigždė
ji užsimiršti verčia kiekvienoje eilutėje, kiekvienne darbe
ji verčia slėpti ir vogti:
jai vietos nėra
ji pati ta vieta

*

kuo patikėjai, tas
yra tikra
šildo ir švyti
žybčioja virpa

prispaudžia žemyn veidu
tiesiai prie šmėklų
laukti amžius
kad iššovęs pasigailėtų

*

jei gebi dovanoti elgetai
ir išmaldos duoti karaliui
jų žvilgsnis apsiblaus

akimirka panikos
ir dvejonės

amžina meilė ar neapykanta

*

ainult pōhi on pyha,
 pōhjas saab puhata.
 seal leiab kindla koha
 siiani kohatu.

kusagil kodu ja koht on,
 kus oled oma.
 seda, mis ihkasid rohkem,
 peab alles looma.

*

tik dugnas šventas
 dugne gali pailsėti.
 ten rasi tvirtą vietą
 ligi šiol neregėtą.

kažkur namai ir vieta,
 kurioj tu savas.
 tai ko troškai labiau,
 dar sukurti reikia.

VERTĖ DANUTĖ SIRIJOS-GIRAITĖ — DANUTE.SG@GMAIL.COM

254

Foto: Vladas Braziūnas

Rimvydas Stankevičius

LIETUVA

Rimvydas Stankevičius, poetas, prozininkas, žurnalistas, gimė 1973 metais Elektrėnuose, Vilniaus universitete įgijo lietuvių literatūros magistro diplomą, nuo 1997 metų dirba dienraščio *Respublika* korespondentu. Jis yra išleidęs keturias poezijos knygas ir vieną miniatiūrų apysaką bei vieną esė rinkinį, jo eilėraščiai versti į anglų, lenkų, suomių, švedų kalbas ir skelbti įvairiose užsienio antologijose. Gyvena Vilniuje.
 El. paštas: rimvydas.stankevicius@gmail.com

YRA, KAS PALIUDYTŲ

Mane perspėjo: „Neleisk
 Laiko vienas – kitaip nieko paskui
 Negalėsi įrodyti“.

Todėl niekada nebūdavau vienas –
 Šalia lovos buvau pasidėjęs

255

Rimvydas Stankevičius

LITHUANIA

Rimvydas Stankevičius, poet, prose-writer, journalist, was born in 1973 in Elektrėnai, and graduated from Vilnius University with an MA in Lithuanian literature. Since 1997 he works as a reporter for the newspaper, *Respublika*. He has published four collections of poetry one of short stories, and one of essays. His poetry has been translated into Polish, Swedish, Finnish, and English, and has been included in numerous foreign poetry anthologies. He lives in Vilnius.
 E-mail: rimvydas.stankevicius@gmail.com

THERE IS SOMEBODY TO TESTIFY

I was warned: “Don’t
 Spend your time alone – otherwise, later on
 You won’t be able to prove anything”.

That’s why I never stayed alone –
 Next to my bed

Ilgakojo uodo lavoną,
Su kuriuo dalindavausi gyvenimu.

Matyt, jau tiek buvau išdrąsėjęs vienutėje,
Kad be baimės atskleidžiau jam
Kai kuriuos savo sumanymus,
Būgstavimus, kūrėjo nerimą,
Kuriuo pasikliaudamas naktimis
Dievo vardu liepdavau jam
Judinti kojas,
Įsakydavau keisti pozą, mankštinti
Sustingusius sąnarius, versdavau
Skraidyti iki prašvintant
Erdvėmis ir karščiuojančiomis
Mano paskliautėmis...

Abu ten baksnodavom snukiais
Į pažinimo ribas, abu palei rytą
Krisdavom kaip negyvi,
Visas jėgas atidavę pratyboms –
Jis – mano noru, aš – ne,
Aš mieliau bėgdavau pailsėti
Į šešėliuotas vaikystės verandas, jis –
Greičiausiai kur nors į pavasarį –
Pasivaikščirot vandens paviršiais,
Palįsti po saulės dušais...

Abu nenoriai pareidavom
Į šurpią žaidimų aikštelę,
Kur muštras tebežliaugia sienomis,
Dvokia kūnais sudžiūvusiais, trupančiais,
Psichiniu, fiziniu nuovargiu, negesinta
Per amžius šviesa, nežmoniškomis
dviejų pastangomis...

I kept the corpse of a long-legged mosquito
With whom I shared my life.

Evidently, I became so bold in my solitary cell
That I fearlessly revealed to him
Some of my ideas,
Fears, the creator's disquietude
Which I counted on when I told him
In the name of God
To move his legs,
Ordering him to change his pose, to exercise
His stiff joints, forcing him
To fly until daybreak
Under my spacious and feverish
Vault...

Both of us used to poke our noses
To the margins of knowledge, and by morning
Used to drop sound asleep
Having expended all our energy in the training –
He – subject to my will, me – not.
In preference, to relax, I used to run
To the shadowy verandas of my childhood, he –
Most likely somewhere to springtime –
To walk on the surface of water,
To shower under the sun...

With reluctance, both of us used to return
To the lurid playground
With the drill still dripping down the walls,
The stink of bodies, withered, pulverized
From mental and corporal fatigue, from the never ending
Switched on light, from the outrageous
Struggle of our duo...

Vos tvardausi neatsiprašęs
Šio užvaikyto kareivio,
Vos susilaikau nepasakęs,
Kad su manim savo vaizduotėje
Kažkas dar žiauriau žaidžia,
Kad šiuose skarmaluose,
Šiuose lukštuose,
Šiose valandų išnarose ir aš,
Ir aš neturiu jokio džiaugsmo
Miklinti sąnarius.

Kažkam tiesiog reikia manęs,
Kad nebūtų vienas,
Kad prireikus galėtų
Savo buvimą įrodyti.

RYŠYS SU VADAVIETE

Esu velniškai geras
Tavo kareivis, Viešpatie –

Visa esybe mečiausi atakon –
Judėjau pirmyn, vis pirmyn
Kalendamas kalendoriaus lapeliais,
Išlaikydamas puolimo tempą,
Nei džiaugsme, nei skausme neužsimiršdamas,
Vis tiksliai į tašką, vis į strateginį tikslą:

Klausau, vade, tik leisk man veikti,
Klausau, pone, tik leisk pagaliau man kalbėti,
Pagaliau turėti ką pasakyti
Nuo Tavęs tikro –

Net nebūtinai guodžiančio,
Net nebūtinai korintiečiams

I can hardly refrain from apologizing
To this punch-drunk soldier,
Can barely keep from saying
That somebody's playing with me
Even more cruelly in his fantasy,
That in these rags,
In this husk,
In these cast off hours I too,
I too have no joy
In the suppleness of articulations.

Somebody just needs me
So as not to be alone,
To prove, if necessary,
His own existence.

LINK WITH COMMAND POST

I am a damn perfect
Your soldier, Lord –

I attacked with everything I had –
Marched on, and on
Chattering pages of the calendar,
Keeping the pace of the attack,
Neither in joy, nor pain, never with guard down,
Always right on target, always out-maneuvering:

Aye aye Captain, let me get on with it,
Yes Sir, let me finally speak,
Allow me to have something to say at last
From the real You –

Not necessarily something consoling
Not necessarily to the Corinthians

Ar efeziečiams – bent sau pačiam,
Bent kokią nedidelę miglotą pranašystę...

Pavyzdžiui: „Esi karstas,
Prikimštas klykiančių paukščių –
Pakelk dangtį, išlaisvink juos, tegu kalba“...

Atleisk – kalbu pilna burna,
Atleisk – kalbu brukdamas priešui
Durtuvą tarp šonkaulių –

Dabar ir visada –
Brukdamas priešui durtuvą tarp šonkaulių tikėjau –
Jis – mano brolis,
Tikėjau jo sielos nemirtingumu,
Todėl žudžiau su šypsena,
Žudžiau juokaudamas, krykšdamas,
Rankų neišsikruvindamas –

Supratau – jos – ne mano,
Tas kūnas – ne aš – jis ilgainiui išsidavė
Sendamas, besimainydamas
Slapčia nuo manęs (nuo Tavęs?)
Vykdydamas dar kažkieno kito
Įsakymus...

Aš jau labiau esu Tu, negu jis –
Jam teliko
Šaltas pakantumas, jokių
Bendrų interesų, jokio atviravimo –
Tik tiek, kiek reikalauja statutas –

Neužmušu jo...

Netrukdu, kai jis miega ar valgo,
Atlaidžiai šypsau, kai jis kuičiasi, turškiasi, spiečiasi...

Or to the Ephesians – but to myself,
Some small and obscure oracles..

For example: “You are a coffin
Stuffed with screaming birds –
Lift up the lid, set them free, let them talk”...

Forgive me – I talk with my mouth full,
Forgive me – I talk while sticking a bayonet
Between the ribs of my enemy –

Now and always –
While sticking a bayonet between the ribs of my enemy I believed –
He is my brother,
I trusted in the immortality of his soul,
That’s why I killed with a smile,
Killing while joking, crowing,
Without smearing my hands with blood –

I realized – they’re not mine
That body – not me – eventually it turned traitor
By getting old, by converting
Secretly from me (from You?)
Executing somebody else’s
Commands...

Finally I’m more You than he is –
He inherited just
Cool-eyed tolerance, no
Common interests, no openness –
Just enough to meet the requirements of the manual –

I don’t kill him...

I don’t disturb him while he’s sleeping or eating,
I smile leniently, while he’s futzing around, goofing off, swarming...

Kas gi man – jo tamsybė? Kas man – jo nuopuoliai?
Moliuskams – moliuskų žaidimai,
Primityvūs moliuskų sapnai, gličios meilės,
Liežuvių šokiai, beviltiški
Kūnų susimazgymai dejonėse –

Mūšyje uniformų nieks netausoja –
Ją vėliau nusimesiu ir aš
Drauge su visais įdrėskimais širdies plote,
Riebiomis aistrų dėmėmis, siūlėse
Besigūžiančiais rajais
Kaltės vabalėliais...

Esu budrus, esu visiškai nuogas Tavo akivaizdoje –
Nuogas parengtas ginklas
Atlaužtu saugikliu –

Vis dar klausau, vade,
Vis klausau, pone,
Mano gelmėse sprogstančių pasaulių,
Sproginėjančių pumpurų,
Burbulų – ilgalaikio lietaus balose,
Atmesto ryšio pypsėjimo ragelyje,
Aparato tuksėjimo, palaikančio gyvybę
Velniškai geram Tavo kareiviui,
Vėjo klausau per naktis, Mozarto
Ir kitų Tavo ryšininkų,
Stuksenančių Morzės laiškais
Man į smilkinius...

Klausau, pone, klausau –
Be poilsio, be pakeitimo –

Jau įgudau priimti chaotiškus pūgų pranešimus,
Tirpstančio sniego šnaresį, įsiklausyti –
Kaip žemė – į duobkasio panages įsiklauso,

What's it to me – his ignorance? What's – his downfall?
For the mollusks – the mollusk amusements,
The lowbrow dreams of the mollusks, the slimy loves,
The dance of tongues, the pathetic
Tangle of moaning flesh –

Nobody cares about their uniforms on the battlefield –
Later I'll shed mine also
With all the scratches around my heart,
With the greasy spots of lust, with the cringing,
Greedy bugs of guilt
Among the stitches...

I'm vigilant, I'm completely naked in Your presence –
A naked and ready weapon
With a half-cocked safety-catch –

I'm still dutiful, Captain,
Still listening, sir,
To the worlds exploding deep inside me,
To the bursting of the buds,
The bubbles – in the puddles of a long rain,
To the beeps of the rejected connection on the telephone,
To the pit-a-pat of the apparatus that maintains the life
Of this helluva perfect soldier of Yours,
I listen to the wind at night, to Mozart
And to the rest of your signalmen
Hammering the letters of the Morse code
Into my temples...

I'm listening, sir, listening –
Without rest, without changing –

I'm already a crackerjack at receiving the chaotic reports of snowstorms
And the murmur of melting snow, keeping my ears open –
Like the earth – keeping her ears open to the nails of the gravedigger,

Kaip laikinoji
Kulka – į amžinąją gyvybę, kaip kalba –
Į kūdikio lūpas, prasmė – į žodžius, o žodžiai –
Į tylą...

Todėl leisk man veikti,
Leisk man kelti ragelį ir neskambant
Telefonui –

Man ramiau, kai primenu sau –
Esu velniškai geras, bet vis dar
Tavo kareivis, Viešpatie,
Man ramiau, kai primenu Tau,
Kad vis dar klausau...

Like the temporary
Bullet – to everlasting life, like speech –
To the lips of an infant, the meaning – to the words, and the words –
To the silence...

So, let me get on with it,
Let me answer the telephone
Even if it is silent –

I feel more calm when I remind myself –
I'm damn perfect, but I am still
Your soldier, Lord,
I feel more calm when I remind You,
That I am still listening...

TRANSLATED BY KERRY SHAWN KEYS – KERRYKEYS@YAHOO.COM

Foto: B. Pučelj

Ivo *Stropnik*
SLOVENIA

Ivo Stropnik, poet, writer, and editor, was born in Celje in 1966. He works freelance in the field of culture in Velenje. He established the Book Foundation of Velenje and now he works as its editor-in-chief. He is the organizer of the traditional *Herberstein meetings of Slovene writers in Velenje* that presents the *Pretnar award* given to ambassadors of Slovene literature around the world, he is active in the *Slovenian Poetry Academy*, and founder and editor-in-chief of *Lirikon21* literary magazine. He has published ten poetry collections for adults and several books for children and youth. E-mail: ivo.stropnik@velenje.si

ČAS BEZGOV (1): *Ki si me trikrat natrgal* in sedemkrat zaklel v razsikanost stoletje! kaj si storil z voljno kožo? ki z netopirskimi krili frfota po razdišanem kraljestvu. Ki me v uticah črnih oči duši in ugaša ...

Ivo *Stropnik*
SLOVENIJA

Ivo Stropnikas, poetas, prozininkas, redaktorius, gimė Celjoje 1966 metais ir kaip laisvas menininkas dirba kultūros srityje Velenjoje. Jo iniciatyva buvo įsteigtas Velenjos knygų fondas, kurio vyriausioju redaktoriumi jis tebėra iki šiol. Rengia tradicinius Slovėnų rašytojų *Herbersteino susitikimus* Velenjoje, kurių metu skiriama Pretnaro premija Slovėnų literatūros ambasadoriui pasaulyje, aktyviai dalyvauja Slovėnų poetų akademijos veikloje, yra literatūros žurnalo *Lyrikon21* steigėjas bei vyriausiasis redaktorius. Jis yra išleidęs dešimt poezijos rinkinių, keletą knygų vaikams ir jaunimui. El. paštas: ivo.stropnik@velenje.si

ŠEIVAMEDŽIO LAIKAS (1): *Kuris mane triskart nuskynei* ir septyniskart prisieki šnypščiančiu šimtmečiu! ką padarei su tampria oda? kuri šikšnosparnio sparnais plasnoja po išsivadėjusią karalystę. Kuri juodų akių taškeluose dusina ir žlugdo...

Ki niso krivile rogov, preganjale vetra in dvigale k soncu samo sinov! kaj si storil z rokami bezgovimi? ki ne téžkajo več belih krstic časa demonskega! časa jalovega! ...

Ki so potovale iz sajastih kotličev in brbotajočih samovarjev do bajnih vrelcev Koromándije! kaj si storil z očmi sanjavimi? ki me kropíjo s kropom in sladkajo z žličko moje krvi ...

Kaj si storil s prostornino bistva? ki me smuka in grobo liže. Kaj si storil z mrtvim zobom? ki me grizlja in prevaja v šumenje ...

Nezaslišano
tvoj Bezeg Samorodni

hvalnica anamnezi *Ključ od vseh odprtih svetov*, od vseh odprtih grobov ... ključ od samote in požirka hipokrenskega vina, ki zaneseš glavo k strahupu in sladkemu molku ...

tja k belim golobicam v srcih lipancev ... tja k izgubljenim kometom ...
tja dol pod nebo, pod mavrična krila, pod oblake ...

Kakor da smo na glupi luni doma! Kakor da morda živimo kakšno bajno skrivnost!?

Hvala za Adamovo rebro! Za žensko luknjo! Za trhlo brv ... za prozoren dež, ki ne preneha padati in umivati razsanjanih šip ... hvala za reke, ki morajo utihniti v morjih ...

tekočine *Včasih ne razumemo besed*, pretočenih med nebom in zemljo; prepito zatišje je vmes in v lobanji se drstijo ribe ...

Včasih ne razumemo krvi, pomešane z ledom in vinom; zavre in prekipi, kakor na vekov veke ljubimkajo žile ...

Včasih ne razumemo solz, pobeglih iz tolmunov noči ... Ne razumemo molka za živimi zobmi ...

Včasih ne razumemo časa, jezikavega v žargonu prahu in razglašenem zboru ostanka ljudi ...

Tos, kurios neišsukinéjo ragu, negainiojo véjo ir kélė į saulę ne tik sūnus! Ką tu padarei su šėivamedžio rankomis? kurios jau nekiloja baltų karstelių demo-niško laiko! bergždžio laiko! ...

Tos, kurios keliavo iš suodinių katilų ir pūškuojančių samovarų iki pasakų šalies upių! ką tu padarei akims užsisvajojusioms? kurios mane šlaksto verdančiu vandeniu ir pasaldina šlakeliu mano kraujo...

Ką tu padarei su esmės talpa? kuri mane skabo ir grubiai liežia. Ką tu padarei su negyvu dantim? kuris mane graužia ir paverčia šlamesiu...

Neišgirstas
tavo Šėivamedis Laukinis

padėkos žodis anamnezei *Visų atvertų pasaulių*, visų atvertų kapų raktas... vienatvės ir hipokreniško vyno gurkšnio raktas, atloši galvą į baime viltį ir saldų tylėjimą...

į baltas balandes Lipicų žirgų širdyse... į pasiklydusias kometas... tenai, žemyn po dangumi, po vaivorykštiniais sparnais, po debesim...

Tarsi kvailam mėnuly jaustumėmės kaip namie! Tarsi gyventume kažką pasakišką paslaptį!?

Ačiū už Adomo šonkaulį! Už moters plyšį! Už sutrūnijusį lieptelį... už permatomą lietų, nepaliaujantį lyti ir prausti pakirdusius lango stiklus... ačiū už upes, nuščiūsančias jūrose...

skysčiai *Kartais nesuprantame žodžių*, perlietų tarp dangaus ir žemės; stoja prisunkta rimtis ir galvoje neršia žuvys...

Kartais nesuprantame kraujo, pamaišyto su ledu ir vynu; jis užverda ir perverda, lyg per amžių amžius glamonėjančios gyslos...

Kartais nesuprantame ašarų, ištrūkusių iš nakties akivarų... nesuprantame tylėjimo gyvo liežuvio...

Kartais nesuprantame laiko, tauškiančio dulkių ir sušaukto išlikusių žmonių susirinkimo žargonu...

P. S.

Nerazumljivo in nerazumno se škropimo z bleščeče gladine sveta; na eni polobli nasedli na drugo, pogugavajočih razbitinah sebi namenjenega objema...

(2010)

slíva ^(plesen 10) *Včasih drevo ne more vate z vejami poleglih cvetov, mlahavih listov ... Preblag je dih v zalistju, plešočim zate ...*

A nekoč bo sonce zletelo dol, v rjast žleb ob krošnji slive; odbilo se bo pred teboj, izbočilo par dojk in popek ... Če še ne bo ugasnilo, razlije bradavici in pod udrtu brazgotino obsije razpočeno zlato rumeno slivo ...

Včasih jezik ne more vate ... prav z nobeno črko ... Čuti se v grenko lupino zasadijo, vtihotapijo se v globačo ust, oslinijo sladko moko ... Nabreknjeno deblo spolzi do nebes, kjer dolgo dišiš po razkoščenem sadu ...

Včasih nebo ne more vate ... in ti ne vanj ... A vse, vse te nekoč objame ... s trepalnico pogleda ... z nohtom nesmisla ... z mečico trzlajev ... s poprhom lepljivih trenutkov ... s šilcem pekoče slivovke ... z neizkričano minuskulo pod mrtvorojenim oblakom, ki ne more vate ...

P. S.

In ti (*s koračno stojo in mrzlimi stopali na mojih scefranih ustnicah*): Vsak cvet potrebuje svoj čas, da se odpre ... – In jaz (*iz tvojege cvetenja izmaknjen prašnik*): Neskončna je medmetnost v padcih muževnega stebela! – In razsušeni žleb (*šepeta zlati lebdenki nad nama*): Omagaj še kdaj v opojnost slive ...

(2010)

čas (VI) *Morda prideva kdaj bliže tišinam, ker slovariva šume. Že dolgo jih znašava iz topega v ostri kot, vendar jih ne utišava do razbitin v sebi ...*

Tišine pivnajo kupleraj življenja. Ena sama tišina je premalo za oslušovanje strahu, pretipanega s stetoskopi. Zadihana noč pade, namesto oči se rosijo stekla teleskopov in kompasov ...

P. S.

Nesuprantamai ir neprotingai šlakstomės nuo tviskančio pasaulio paviršiaus; viename pusrutuly susėdę ant kito linguojančių duženų sau skirto apsikabinimo...

(2010)

slyva ^(pelėsiai 10) *Kartais medis neįtelpa tavyje nuvytusių žiedų, suglebusių lapų šakomis... Pernelyg švelnus alsavimas paunksnėj šokantiems tau...*

Kada nors saulė nuriedės žemyn, į aprūdijusį lataką prie slyvos viršūnės; ji atšoks prieš tave, atkiš porą krūtų ir bambą... Jei dar nebus užgesusi, išlies spenelius ir po įdrėskimu nušvies sprogusią auksiniai geltoną slyvą...

Kartais kalba neįtelpa tavyje... nė viena raide... Jūslių įsikerta į aitrią odelę, įsėlina burnos gelmėn, apseilėja salsvus miltelius... Išpampęs kamienas slysta iki pat dangaus, kur tu ilgai kvepi išdorotu vaisiu...

Kartais dangus neįtelpa tavyje... o tu – jame... Bet visa, visa tai kada nors tave apsikabins... žvilgsnio blakstiena... beprasmybės nagu... virpesių lezgelium... lipnių mirksnių apnašom... deginančios slyvinės taurele... neišrėktu minuskulu po negyvu gimusiu debesimi, neįtelpančiu tavyje...

P. S.

Tu (*plačiai pastačius šaltas pėdas ant mano įplyšusių lūpų*): Kiekvienam žiedui savas išsiskleidimo metas... – Aš (*iš tavo žydėjimo ištrauktas kuokelis*): Nesi-
baigiantys yra jaustukai sultingo kamieno kryčiuose! – Išdžiūvęs latakas (*šnabžda auksinei pleventojai virš mudviejų*): Suglebkki dar kada nors slyvos svaiguly...

(2010)

laikas (VI) *Galbūt kada nors priartėsime prie tylų, nes pliurpiame šurmų. Jau ilgokai jas dēliojame iš bukojo į smailųjį kampą, bet niekaip nenutildome iki duženų savy...*

Týlos sugeria gyvenimo bordelį. Vienos tylos per maža, kad įsiklausytum į baimę, iščiupinėtą stetoskopais. Naktis uždusus krinta, vietoj akių rasoja teleskopų, kompaso stiklai...

Z razmagneteno iglo ne najdeva pravega gnezda. Ne slišiva cvrčanja pregretih zvezd, navidezno približanih, utrinjajočih tišino smisla ...

S kronografi in seizmografi zapisujeva dogodke, ki jih ni. Nobena človekova naprava nama ne odkrije bolj erotične laži: tišine strjene lave, tišine ugaslega ognjenika ...

čas (IX) *Ne arhiviraj pisma*, napisanega z mokro veko. Kar ti sporočam, so splavljeni verzi ... Z balkona gledam zagorele gradbince, od jutra do večera statirajo mesija. Rečem ti, tudi ta stavba ne bo namenjena poeziji ...

Ne odpreš dovolj zgodaj nevarne bule. Kaj pa če tu preži neurna depeša, čez noč osušena in nabreknjena. Klep kose, vse bolj slišen, zaustavlja konjenico. Še to ti povem, krvavo bo, ampak ni vrnitve ...

Ni rešitve, če v blagodejni senci ne prepoznaš atomske gobe. Po bradi se ti cedijo sline v obred kemije, predramljeno gomazenje oklepnikov zastira ostrino vetra ...

Pisalo je v tistem pismu, z opico na rami ne bova ohranila zaledenele vrste. Ni pravila za izgubljenost, na vekov veke ...

čas (VII) *Še grickati nohte na desnici* in jih bližnjemu ljubeznivo poškarjicati na utrujenih nogah ...

Še pospravljati v želodec dneve in tedne; še zamrzovati v skrinji mesece in leta, in nekoč odtaliti v mikrovalovki teh nekaj desetletij ...

Še prišepetati cesarju: z belo zastavo je pokrit sram cesarice; in plebsu postlati: Terezijine hlačke plapolajo spuščene na pol droga ...

Še vzvišeno slaviti: o spermica nasledstva, ki se izljubljaš v svetlobo in vpijaš v razpoke, grizlja te penis časa ...

čas (I) *Nad pokosenim divjim letom* nimava nič več oblasti v gnezdih, zdaj bo zakrulilo v vampih revnih slikarjev, odprli bomo lansko žganje in spili svet nanovo, prepili jetra, ozvočili pljučnico, ženskam bomo zlezli pod debela krila.

Dél išsimagnetinusios strėlikės nerandame ieškomo lizdo. Negirdime čirškesio perkaitusių žvaigždžių, tariamai priartintų, mirguliuojančių prasmės tylą...

Chronografais ir seizmografais fiksuojame neegzistuojančius įvykius. Nė vienas žmogaus sukurtas įtaisas neatskleis mudviem erotiškėsio melo: sustingusios lavos tylos, užgesusio vulkano tylos...

laikas (IX) *Nearchyvuoji laiško*, parašyto drėgnu akies voku. Tai, ką tau sakau, yra persileidusios eilės... Nuo balkono žvelgiu į įdegusius statytojus, jie nuo ryto lig vakaro vaidina mesiją. Sakau tau, ir šis pastatas nebus skirtas poezijai...

Neatplėši pavojingos bulės per anksti. O ką, jei čia tyko audringa depeša, per naktį išdžiovinta ir pabrinkusi. Dalgio džeržgesys, vis garsesnis, jis sustabdo raitininkus. Dar štai ką tau pasakysiu, liesis kraujas, bet kelio atgal nebėra...

Nėra išsigelbėjimo, jei išganingame šešėly neatpažinsi atominio grybo. Tavo smakru varva seilės į chemijos apeigas, prikeltas šarvuočių knibždynas užstoja vėjo aršumą...

Tame laiške buvo parašyta, su beždžionėle ant peties neišsaugosime sulėdėjusios eilės. Praradimui neegzistuoja taisyklės, per amžių amžius...

laikas (VII) *Dar graužti dešinės rankos nagus* ir juos nukarpyti artimajam ant pavargusių kojų...

Dar sudėti į skrandį dienas ir savaites; dar užšaldyti skrynioje mėnesius ir metus ir kada nors mikrobanginėje atšildyti tuos kelis dešimtmečius...

Dar prišnabždėti imperatoriui: balta vėliava pridengta imperatorienės gėda; ir liaudžiai patiesti: Teresės kelnaitės plazda, nuleistos ik pusės stiebo...

Dar pakiliai šlovinti: o paveldėjimo sėklele, meilėje šaunanti į šviesą ir įsigerianti į tarpelius, tave kandžioja laiko penis...

laikas (I) *Virš nušienautų laukinių metų* nebeturime jokios galios lizduose, tuoj ims kriūkauti skurdžių tapytojų pilvai, atidarysime pereitų metų degtinę ir išgersime pasaulį iš naujo, prigersime kepenis, įgarsinsime plaučių uždegimą, palįsime po storais moterų sijonais.

To bo čas, ne zima, bujno razmnoževanje veprov z neprebojno svilo, ki nas bo oslepljevala in delala majhne, bolj kot bela zastava.

Vendar ti že sedaj zmagoslavno pravim, v čudoviti pravljici je požrešnim zmanjkalo hrane, in tudi novi čas dinozavrov bo tako minil.

čebúla *Živa voda* nama teče v *grloglas*, preden dospe, zalije zbite gredice mlade čebule.

Med gredicami stoji fontana, stalne sape in prvi dež tresejo staro jablano, njen sadež je rdeč.

Zglodan do pečk prestraši črve, da zacvilijo. Veje gredo narazen in skupaj, grabi jih astma, šumijo, njen sadež je rdeč.

Ko prožni veji udarita skupaj, odleti jabolko po zraku naravnost v (*v offu*) drdrajoči klopotec, ki izzveni alpsko, globoko v dolino.

Saj čutiš v sebi del krivde, moj tihi gost, pogreznjen v gnilo tramovje? Zmagala bova oba. Skrito. S ponosom lačnih.

Imenovati vsako stvar, bitje ali početje, je Zdrob, v katerem je vse, in vendar ničesar rojeno.

Posipam ledene potke. Pepelnate so, posute iz žar. Oznanjam s kadihom jutrišnji dan.

Moj tihi gost, neznani bog – del sokrivde, pridi. Bova jedla.

Bus toks laikas, ne žiema, audringas dauginimasis šernų su neperšaunamu šilku, kuris mus apakins ir pavers menkais, menkesniais nei būtų pavertusi balta vėliava.

Tačiau jau dabar tau pergalingai pareiškiu, stebuklinėje pasakoje apsirijėliams pristigo maisto, šitaip praeis ir naujas dinozaurų laikas.

svogūnas *Gyvas vanduo* patenka mudviem į *gerklėbalsą*, prieš tai užlieja tankias sudygusių svogūnų lysves.

Tarp lysvių – fontanas, nuolatinis alsavimas ir pirmas lietus purto seną obelį, jos vaisius yra raudonas.

Sugraužtas iki pat sėklų jis pašiurpina kirmėlės, kurios net ima cypť. Šakos prasiskleidžia ir vėl susipina, jas puola astma, jos šlama, obels vaisius yra raudonas.

Dviem lanksčioms šakoms susidaužus, obuolys nuskrieja tiesiai į (*off'e*) besisukančią tarškyne, ji alpiškai nuaidi toli į slėnį.

Juk jauti dalį kaltės, mano tylusis svety, grimzdintis tarp sutrūnijusių tašų? Mes abu nugulėsime. Slaptoje. Su alkanųjų pasididžiavimu.

Įvardyti kiekvieną daiktą, būtybę ar darbą yra Smiltys, kuriose egzistuoja viskas, o vis tik jose negimę niekas.

Pabarstau apledėjusius takelius. Jie pelenuoti, užpylioti iš urnų. Smilkytuvu paženklinu rytojų.

Mano tylusis svety, nežinomas dieve – bendros kaltės dalie, ateiki. Užkandžiausim.

Cai *Tianxin* 蔡天新
CHINA

Cai Tianxin, poet, essayist, translator and art critic, as well as a professor of mathematics at Zhejiang University, China, was born in Huangyan, in the South East of China, in 1963. He studied mathematics and received a doctorate with a dissertation on number theory from Shandong University in 1987. He has published 15 books of poetry, essays, travels, and biography, and has been translated into more than 20 languages, including books in English, French, Spanish, Korean, Croatian and Turkish. He has a newly published autobiography, *My Childhood in Mao's Time*. He has translated into Chinese the work of Jorge Luis Borges, Octavio Paz, Alejandra Pizarnik, and Elizabeth Bishop. He founded *Apollinaire* in 1995, which is one of the most important underground poetry magazines in China. E-mail: caitianxin@hotmail.com

我们在世界的海洋上游泳

I

我们在世界的海洋上游泳
白天的一半没入水中
夜晚的一半浮出水面

2

在阳台上，你看见什么了吗？
春天正驶向另一个码头
这里，那里，不时改变着航向

3

立交桥是坚定的
白色的帆，红色的帆
在一个黄昏撞得粉碎

Cai *Tianxin* 蔡天新
KINJA

Cai Tiansinis, poetas, eseistas, vertėjas, literatūros kritikas, taip pat Zhejiango universiteto Kinijoje matematikos profesorius, gimė 1963 metais Huangjane, pietryčių Kinijoje, studijavo matematiką ir Šandongo universitete apgynė daktaro disertaciją skaičių teorijos srityje. Jis yra išleidęs 15 poezijos, esė, kelionių ir biografinių knygų, jo kūryba versta į 20 kalbų, įskaitant knygas anglų, ispanų, korėjiečių, kroatų, prancūzų bei turkų kalbomis ir neseniai pasirodžiusią anglišką autobiografiją „Mano vaikystė Mao laikais“. Jis išvertė į kinų kalbą Jorgės Luiso Borgeso, Octavio Pazo, Alejandro Pizarnik ir Elizabeth Bishop kūrinių. 1995 metais jis įsteigė vieną svarbiausių Kinijoje pagrindinių poezijos žurnalų „Apollinaire“. El. paštas: caitianxin@hotmail.com

DREIFUOJAME PASAULIO VANDENYNĖ

1.

Dreifuojame pasaulio vandenyne
Diena – panirus iki pusės
Naktis – pusiau išnirus

2.

Denyje – ką gi matai?
Pavasaris – į kitą uostą pakeliui
Čia, ten – jis nuolat keičia kryptį

3.

Tiltas –
Tvirta balta burė, raudona burė –
Plyšta reždamasis į sutemas

我们在世界的海洋上游泳
死亡是面诱人的旗帜
悬挂在不可企及的桅杆上方

杭州, 1991

阳 光

太阳是一只芒果
切开就是白天
不切开就是夜晚
我们吞吃阳光
强壮了肌肉
而当我们安寝
阳光汇入了血液
在我们的身体里旅行
它没有停歇
又遇上了另一片阳光

1989, 杭州

故乡的美人

多年以后我返回了故乡，
在一口古老废弃的水井边
遇到了从前镇上的美人。
她少女一般轻盈的体态，以及

从舌尖发出的哧哧的笑声
既让我惊讶又感到亲切。我想起
那些游历过的地方，想起
那些妇女，她们相异的舞姿

Dreifuojuame pasaulio vandenyne
Mirtis – vėliava-jaukas
Ant aukščiausio stiebo kybo

Hangdžou, 1991

SAULĖS ŠVIESA

Saulė – tai mango vaisius
Perpjovus – diena
Neperpjovus – naktis
Ryjame saulės šviesą
Stiprinančią raumenis
Bet vos užmiegame
Saulės šviesa maišosi su krauju
Ir keliauja mūs kūnais
Nesustodama
Kol susiduria su kita saulės šviesa

Hangdžou, 1989

GIMTINĖS GRAŽUOLĖ

Po daugelio metų grįžęs gimtinėn,
prie seno apleisto šulinio
sutinku praėjusių dienų gražuolę.
Jos laikysena grakšti lyg jaunos mergaitės,

nuo liežuvio galiuko nusirita juokas –
nustembu apimtas švelnumo. Prisimenu
apkeltas vietas, moteris,
šokančias, prisimenu

犹如波浪把时光分隔，把我们
分隔。恍惚之间，她已经
车身离去，只留下一个背影
又教我想起她年轻时的丰韵。

2000, 麦德林

夜 航

她端坐不动
双臂怀抱
谜一样诱人的
等腰四边形

当她抬起头
那棕色发架下
两颗鲜嫩的葡萄
迅速被我吞吃

美腿舒展
仿佛停滞的钟摆
海浪在增高
睡意在减少

嫣然一笑
露出两行牙齿
犹如开裂的石榴
悬浮在空气中

1999, 爱琴海

尼亚加拉瀑布

蓝色之上的白色
被蓝色包围的白色
像沉溺于梦幻的死亡

tarsi bangas, skiriančias laiką
ir mus. Taip bemažstant staiga ji
nususuka ir nueina, tolstantis pečių siluetas –
prisiminimas jaunų dienų žavesio.

Medellin, 2000

NAKTIES VALTIS

Ji sėdi nekrutėdama
Rankas sunėrusi ant krūtinės –
Ilgesingas kvadratas
Gundantis tartum neįminta mįslė

Kai ji kilsteli galvą
Jos akys iš po rudų plaukų
Dvi skaidrios vynuogės
Kurias aš godžiai ryju

Jos daili koja išsitiesia
Tarsi sustingus švytuoklė
Jūroje bangos pakyla
Ir miegas atslūgsta

Jai besišypsant
Atsiskleidžia dvi eilės dantų
Tarsi granato karoliai
Kabantys ore

Egėjo jūra, 1999

NIAGAROS KRIOKLYS

Mėlyną baltume
Supa baltumas mėlyje
It mirtis atsidavusi sapnui

鸟的羽毛多于游人的发丝
鸟的嘴唇比情侣的嘴唇
更早触及云母的雨帘

我随意说出几个名字
让它们从水上漂走
和黑夜一起降临

一枚失血的太阳颤抖了
向死亡再进一步
一千只冰凉的手伸入我的后颈项

1994, 纽约-安大略

飞 行

当飞机盘旋,上升
抵达预想的高度
就不再上升

树木和飞鸟消散
浮云悄悄地翻过了
厚厚的脊背

临窗俯瞰,才发现
河流像一支藤蔓
纠缠着山脉

一座奢华的宫殿
在远方出现
犹如黄昏的一场游戏

所有的往事、梦想和
人物,包括书籍
均已合掌休息

2000, 波哥大-圣保罗

Paukščių plunksnų daugiau nei keliauninkų plaukų
Paukščių snapai greičiau nei įsimylėjėlių lūpos
paliečia žėrinčią lietaus uždangą

Tariu vardus į vandenį
Pasklidę jie plaukia paviršium
Kol naktis juos užklumpa

Bekraujė virpanti saulė
Dar per žingsnį arčiau mirties
Tūkstantis ledinių rankų glosto man sprandą

Niujorkas – Ontarijas, 1994

SKRYDIS

Lėktuvas suka ratus ir kyla
Pasiekia reikiamą aukštį
Nustoja kilti

Medžiai ir paukščiai išnyksta
Plaukiantys debesys patyliukais
Apsiverčia ant nugarų

Pažvelgus pro langą žemyn
Upės tarsi vijokliai
Apsiviję kalnų grandines

Prabangūs rūmai
Išnyra toli
Sutemose it žaisliniai

Visi buvę įvykiai, tuščios svajonės
Žmonės ir knygos
Ilsisi suglaudę delnus

Bogota – San Paulas, 2000

再远一点

再远一点
我们将看到
人群像砂粒
堆砌在一起
彼此相似

再远一点
我们将看到
房屋像贝壳
或仰或卧
难以分辨

再远一点
我们将看到
城市在陷落
市民们纷纷出逃
搭乘超员的旅客快车

再远一点

1988，杭州

如何才能把时间挽留

如何才能把时间挽留
像一个远方来的亲人
而不是一片落叶随风飘逝

如何才能把时间分割
像青草一样咀嚼、反刍
消化在动物的胃里

IŠ AUKŠČIAU

Žvelgiant
Iš aukščiau
Minia žmonių
Tarsi smiltys
Krūvoj
Viena į kitą panašios

Žvelgiant
Iš aukščiau
Namai atrodo
It kriauklės
Tai aukštyn, tai žemyn atsivėrusios
Sunku ir atskirti

Žvelgiant
Iš aukščiau
Miestas atslūgsta
Miestelėnai tuntais išvyksta
Greitaisiais sausakimšais traukiniais

Žvelgiant iš aukščiau

Hangdžou, 1988

KAIP PRIVERSTI LAIKĄ PASILIKTI

Kaip priversti laiką pasilikti
Lyg iš toli atvykusį giminaitį
O ne kaip vėjo nešamą lapą

Kaip nukirsti laiką
Tarsi žalią žolę, atrajojamą
Iš gyvulio skrandžio

如何才能让时间睁大眼睛
加入我们细心的阅读
或随着音乐的节拍起舞

如何才能让时间开口说话
让他站在世界的讲台上
成为我们大众的导师

1992, 杭州

Tuğrul Tanyol
TURKEY

Tuğrul Tanyol, poet, essayist, was born in İstanbul, Turkey in 1953. He studied Sociology at Bosphorus University and is now an associate professor at Yeditepe University in İstanbul. He is considered one of the leading figures of the new poetry of the 80's. He has published 7 books of poetry and many literary articles and critical essays published in the mainstream reviews and newspapers. Tanyol was a founding member of the Beyoğlu Poetry Festival in İstanbul "Şiirİstanbul". He also works as the founding director of the ongoing International Poetry Festival in İstanbul. E-mail: tugrultanyol@gmail.com

DOST GÜNLERİN SONU

Çingene ruhum, dizginle artık atını
Bundan öte yol yok.
Akşam, rüzgâr kanatlı bir kuş
Çökmeye ağır ağır, şimdi
Yolculukların suya düştüğü andır.

Eğilip bir bak yüzüme
Gözlerimde çizili eski atlaslara bak

Kaip plačiai atmerkti laikui akis
Priverčiant mus atsargiai išskaityti
Muzikos ritmą, kviečiantį šokti

Kaip praverti laikui burną
Kad jis atsistotų į pasaulio tribūną
Ir imtų mokyti mūsų tautą

Hangdžou, 1992

VERTĖ AGNĖ BILIŪNAITĖ — HEDAGABLER@YAHOO.CO.UK

Tuğrul Tanyol
TURKIJA

Tuğrul Tanyol, poetas, eseistas, gimė 1953 metais Stambule, Bosforo universitete studijavo psichologiją, dabar – Stambulo Yeditepe universiteto profesorius. Jis laikomas vienu pagrindinių praeito amžiaus devintojo dešimtmečio poetų. Yra išleidęs 7 eilėraščių rinkinius ir paskelbęs daug literatūros kritikos straipsnių bei esė pagrindiniuose laikraščiuose ir žurnaluose. Jis yra vienas Beyoğlu poezijos festivalio steigėjų ir tarptautinio Stambulo poezijos festivalio direktorius. El. paštas: tugrultanyol@gmail.com

DRAUGIŠKŲ DIENŲ PABAIGA

Mano čigoniška siela, nuramink pagaliau savo žirgą,
Kelio toliau nebėra.
Vakaras – lyg paukštis vėjo sparnais
Lėtai lėtai leidžiasi, dabar
Akimirka, kai niekais nueina visos kelionės.

Pasilenk ir pažvelk man į veidą,
Pažvelk į senus žemėlapius, nubraižytus akyse,

Yıldızların döküldüğü o eski yollara,
Şimdi orada
Ne ağır ve uzun kervanların
Konakladığı ırmaklar
Ne göçebe sarhoşluğu var
Sıcak yaz gecelerinin.

Gecenin çatısıdır, açılınca
Evrenin dışı güzelliği,
Binbir gökyüzü altında uyuduğumuz
Sevişip çoğaldığımız o özgür
Gururlu ve dost
Günlerin sonuna geldik.

Hangi hasrettir bu, bitirir bizi
Kapısı aralık odalarda eridi mumlar,
Saat kaç, neredeyiz, kimin bu telle çevrili duvar
Kimin eseri bu karanlık sokak
Bu bembeyaz kefen, bu ansızın
Ölüp yitiveren zaman.

Bir ok atıp düşürsem geceyi
Önümde diz çökecek aydınlık günler
Çıplak göğüslerimizde yeni yıkanmış yaralarla
Ve ağacın en yüksek dalında
Gürültüyle açarken kalbim.

Çingene ruhum, dizginle artık atını
Yolun sonuna geldik

YAZ GEÇTİ

perde indi, toz uçtu, gözyaşı yağmur oldu
ağaç çiçek dökerken geldi yaz
geçti, ben onu görmedim, yalnızca bir ses

Į tuos senus žvaigždėmis nubarstytus kelius,
Dabar juose
Nėra nei upių,
Prie kurių apsistoja ilgi ir lėti karavanai,
Nei karštų vasaros naktų
Klajokliško svaigulio.

Tai nakties stogas, kai atsiveria
Moteriškas visatos grožis,
Mūsų dienos, kai miegodavome po tūkstančiais dangų,
Kai mylėdamiesi daugindavomės, tos laisvos,
Išdidžios ir draugiškos dienos
Priėjo galą.

Koks tai ilgesys, pribaiigiantis mus,
Kambariuose pravertomis durimis išsilydė žvakės,
Kiek valandų, kur mes, kieno šios vielomis apjuostos sienos
Kieno kūrinys ši tamsi gatvė,
Ši baltutėlė drobulė, šis netikėtai
Mirštantis laikas?

Jei paleidęs strėlę nušaučiau naktį,
Šviesios dienos suklauptų prieš mus,
Nuogose mūsų krūtinėse išplautomis žaizdomis
Ant aukščiausios medžio šakelės
Su trenksmu atsivertų mano širdis.

Mano čigoniška siela, nuramink pagaliau savo žirgą –
Priėjome kelio galą.

VASARA PRAĖJO

užuolaidos nusileido, dulkės pakilo, ašaros virto lietum,
medžiui beriant žiedus atėjo vasara,
praėjo, aš jos nemačiau, tik garsas

orada duruyordu, deniz yüzeye vuruyordu
ve sen uyuyordun.

ah! öyle güzel uyuyordun ve yaz
uykunu bozmamak için senin
ayak uçlarıyla bir kapıdan
ötekine kadar koşmuş olmalı.
toz henüz yere inmemişti
çiçek dökülmemişti
ve ben, büyülenmiş gibi yalnızca sana bakan

bütün bir yaz!

BÜYÜ BITTİ

büyü bitti, suyu dolaştıran kayık
ince kabuğuna çekildi gövdesinin
taş düşmeyi bıraktı, meyva ağacında soldu
kadın olamadan yaşlandı sevgilimiz

büyü bitti, işte deniz, daha on dördünde
ay bulutsuz bir gecede uykusuz bir adam gibi koşmada
yıldız üşümesi bu, ağacın yansıması,
kalbine düşen bir şey gibi, sanki gibi, belki

gibiydi ve bitti, uyuyan uyandı ve gördü
görünmeyen görünür oldu, ses yankısından korktu
gölge sahipsizdi, kartal avını buldu
hızını alamayan bir tilki yavrusunun saklandığı yerde

büyü bitti, yaşlı adam kendine seslenen sese döndü
orada genç olmanın umuduyla yeniden öldü
ışık bütün renklerine binlerce kez bölündü
binlerce kez haykırdığımız sözlerimizle dolup taşan mağara

ten tūnojo, jūra daužė krantinę
ir tu miegojai.

ak! taip gražiai miegojai, ir vasara
kad tavęs neprižadintų
nutipeno pirštų galiukais
nuo vieno durų iki kitų,
dar dulkės nenusileido,
nenubyrėjo žiedai,
ir aš, lyg užburtas tik į tave žiūrėjau

visą vasarą!

BURTAI BAIGĖSI

burtai baigėsi, vandenį režianti valtis
susitraukė į ploną kriauklę,
akmuo liovėsi kritęs, vaisius suvyto ant medžio,
mylimoji mūsų paseno netapus moterim

burtai baigėsi, štai jūra, dar pilnatis
bėga per giedrą naktį lyg neužmiegantis vyras
štai šąlanti žvaigždė, medžio atspindys,
lyg kažkas tau į širdį kristų, tarsi, galbūt

gal buvo ir baigėsi, miegantysis pabudęs pamatė
nematoma tapo matoma, garsą išgąsdino aidas
šešėlis buvo niekieno, erelis surado grobį
pasislėpusį, pabėgti negalintį lapės jauniklį

burtai baigėsi, senis atsigrižo į jį kviečiantį balsą
ir mirė čia pat su viltim atjaunėti vėl,
šviesa į visas spalvas išsiskaidė tūkstančius kartų
ir tūkstančius kartų išreiktų žodžių kupinas urvas

kapandı ve dağ oldu. çıkmayan falların telvesiyle
sararan umuttu, uçuşup gitti
ve açılmayan yollar ansızın açıldı
ama ne kimse geri geldi, ne bir sessiz gemi

büyü bitti, yılan kendini soktu
kendine sokulan yavrusunun dişleriyle
akrep geceye döndü, alevden bir hale oldu
bir aziz oldu, bir şair, peygamber

sarığını çıkardı, hırkasını savurdu
önünde açılan yoldan Hıra'ya kadar
geçtiği çöldeki bitkiler
yeniden su buldu

büyü bitti, Tanrım, işte seni buldum
görünmeyen görünür oldu, ses yankısından korktu
kentin ve insanların arasında
serap gerçeğe dönüştü, var olan yoktu

büyü bitti, sen onu görmedin
zaten derin bir düş
düştü
düşecek

İHANET PERISİNİN SOĞUK SARAYI

ayaklarını soğuk suya değdiriyor
suyun içinden kendisine bakan kendisini seviyor
hızla koştuğu kayalıklardan
bir martı uçuyor
içine doğan yoldan bir atlı ona yaklaşıyor
atın soluğunu yanaklarında duyuyor
yanaklarından göğüşuçlarına düşen bir ter damlasında

užsivėrė ir virto kalnu. su kavos tirščių nesipildančiom pranašystėm
pagelto viltis, pranyko,
ir uždaryti keliai staiga atsivėrė
bet niekas negrįžo atgal, nei tylus laivas

burtai baigėsi, gyvatė įsigėlė
sau geliančio jauniklio dantimis
skorpionas pavirto į naktį, liepsna tapo aureole
pasirodė šventasis, poetas, pranašas

nusiėmė savo turbaną, nupurtė apsiaustą
ir atsivėrusiam kelyje į Hirą
pasitaikė visi dykumos augalai
vėl gavo vandens

burtai baigėsi, Dieve, štai radau tave
nematoma tapo matoma, garsą išgąsdino aidas
tarp miesto ir žmonių
miražas tapo tikrove, kas buvo nebuvo

burtai baigėsi, tu jų nematei
juk tai tik sapnas
buvo
bus

ŠALTI IŠDUOSIANČIOS NIMFOS RŪMAI

ji lyti kojomis šaltą vandenį
mėgsta atvaizdą savo, žvelgiantį iš vandens
nuo uolų, kuriomis ji prabėgo
pakyla žuvėdra
staiga jos kely pasirodo raitelis
savo skruostais ji jaučia žirgo alsavimą
nuo smilkinio jo ant spenelio nusiritusiame prakaito laše

292

atın koştugu bütün kıtalardaki nal izlerini görüyor
ve karnının gerilen derisinde
bitmek tükenmek bilmeyen tamtamların uğultusunu

ayaklarının değdiği soğuk suların
bir sevgi halkası yaratıp ötelere fırlatıyor
ve o halkalara yakalanan erkeklerin
gözlerini kör eden ışıktan bir ejder şekilleniyor
beklemek için o tutsak ruhları

o tutsak ruhların ormanında
kaç ağaç kurtuluş olabiliirdi?
dalların keskin uçlarında
kurusun diye güneşe doğru kalpler
ve serçelerin dik gagalarıyla
oyup çıkardıkları boşluklarda
olmayan gözleriyle geçmişe bakan nice adam
şimdi ihanet perisinin soğuk sarayını bekliyor

o ayaklarına bir değip bir değmeyen sularla oynuyor
o suyun dağılan berraklığındaki gülüşüne bakıyor
kış yaraların üstüne buzdan saraylar dikeyor
ve yara buzun içinde sonsuza dek kanıyor,
ihanet perisinin soğuk sarayında
kadın adını buluyor
ve erkek taş dönüşüyor

ji mato visuos žemynuos paliktus žirgo pėdsakus
ir įsitempusioj pilvo odoj
nesiliaujantį gongų gaudesį

iš šaltų vandenų, kuriais ji žaidžia kojomis
sukuria meilės raibulį ir meta į tolį
iš tų raibulių pagautų vyrų
akis apakinančios šviesos išauga drakonas
laukti prapuolusių dvasių

kiek medžių gali išgelbėti
tų paklydusių dvasių miške?
ant aštrių šakelių galų
džiūsta saulėje kabančios širdys
pro žvirblių aštrių snapų
iškapotas angas
kiek daug aklų vyrų dabar žiūri į preitį
ir laukia šaltų išduosiančios nimfos rūmų

o ji žaidžia kojom taškydama vandenį
žvelgia į savo šypseną ribančiam skaidrume
ant žiemos žaizdų stato ledo rūmus
ir žaizdos lede kraujuoja lig begalybės,
šaltuose išdavystės nimfos rūmuose
moteris susiranda vardą
ir vyras pavirsta į akmenį

Jonas *Zdanys*
USA – LITHUANIA

Jonas Zdanys, poet and translator, was born in 1950 in New Britain, Connecticut. He studied English literature at Yale University and the State University of New York, where he earned a Ph.D. He held administrative and faculty appointments at Yale, served as the State of Connecticut's Chief Academic Officer, and currently teaches English literature at Sacred Heart University in Fairfield, Connecticut. He has published 16 collections of poetry, 20 volumes of translations of Lithuanian authors into English, and various articles on translation theory. He was awarded with the Yotvingian Prize in 2002. E-mail: Nykstukai@comcast.net

ICARUS RISING

I heard something fall in the early hours today
as the wind blew on its journey in the first day
of this season, whistling through the thin branches
that huddle hard against the last trespass of winter.
It was an unexpected sound, the abrupt rattle
of ghosts in the attic returning to the earth.
The minute would not focus, the aging colors
of whatever falls would not heal, the quick ache
of a heart that knows the sky
is suddenly too close sidles and bleeds.
Nothing stays.
Nothing in its characteristic light.
Nothing in this moment of dispersion.
The dust in the window slowly learns its still craft,
the night points elsewhere, and I hear myself,
wherever I turn, hands over my eyes, falling
in a hail of wax and feathers, far from the sea,

Jonas *Zdanys*
JAV – LIETUVA

Jonas Zdanys, poetas, vertėjas, gimė 1950 metais Niu Britene (Konektikuto valstija, JAV). Studijavo anglų literatūrą Jeilio ir Niujorko universitetuose, apgynė daktaro disertaciją, dėstė Jeilio universitete, vedė poezijos, vertimo teorijos bei praktikos seminarus, 1998–2009 m. dirbo Konektikuto valstijos švietimo viceministru aukštajam mokslui, dabar dėsto anglų literatūrą ir eina prorektorius pareigas Sacred Heart universitete Ferfilde. Jis yra išleidęs 16 poezijos rinkinių, 20 verstinių lietuvių autorių knygų, paskelbęs keletą vertimo teorijos straipsnių. 2002 metais jam suteikta Jotvingių premija. El. paštas: Nykstukai@comcast.net

IKARO PRISIKĖLIMAS

Girdėjau kažką krintant ankstyvą rytmetį šiandien
vėjui skriejant savu keliu pačią pirmą
šio metlaikio dieną, švilpiančią pro šakeles,
tvirtai surizgusias prieš paskutinį žiemos antpuolį.
Toks netikėtas garsas, pastogės šmėklų,
grįžtančių žemėn, trankus traškesys.
Minutė nesusitelkė, blunkančios krintančio spalvos
neišsigydė, ūmi gėla
širdies, kuri žino: dangus
staiga per arti, prisiglaudė, kraujavo.
Niekas nepasilieka.
Niekas būdingoje jam šviesoje.
Niekas šią ištirpimo akimirką.
Dulkės lange iš lėto mokosi savo tyliojo meno,
naktis nukreipia kitur, išgirstu save,
kur tik pasisuku, delnai ant mano akių, krintant
su vaško ir plunksnų kruša, toli nuo jūros,

a ball of glory, the blood pounding, all fire and joy,
against the walls and roof of the house.
I saw eternity in the sky's blue light,
forgot the old artificer's warning,
sang to myself, helpless and free,
until the strings of the universe stretched and broke.

*

I wrote in response to the gods of the meadows and trees,
drifted across the yellow moon like the clinging smoke of
heaven.
It had all meant something, I know that, poignant as a glass
that breaks when cast against a wall, reputations made
and lost in the sensible marvels of yellows
and browns pricked by a harvest of red.
The hours recede and I walk backwards toward spring
as the day holds a long thin razor against my cheek.
My hands fold the gaps of this sensation.
The blood between my fingers
groans in a burden of fulfillment.
My lover calls out again and flees.
See?
The side streets stumble, white-faced and illegible,
and the graves that light the edges of the world sing
I am I am I am.

*

I keep good company with myself, drink the rain
as the moon climbs across the hard wires
and circuits of New England.
The day was like unopened mail,

šlovės kamuolys, kraujas dunda, visa ta ugnis ir džiaugsmas,
prieš namo stogą ir sienas.
Mačiau amžinybę mėlyno dangaus šviesoje,
pamiršau seno meistro perspėjimus,
pats sau dainavau, bejėgis ir laisvas,
kol stygos visatos įsitėpė ir nutrūko.

*

Rašiau atsakydamas pievų ir medžių dievams,
plaukiau pro geltoną mėnulį lyg dūmas dangaus
prikimantis.
Visa reiškė kažką, žinojau, aitrus kaip stiklinė,
subyranti, trenkus į sieną, geri vardai įgyti,
prarasti geltonųjų, rudųjų apčiuopiamuose stebukluose,
subadytuose derliaus raudonio.
Tos valandos traukiasi, aš einu atbulas link pavasario,
dienai prikišus ilgą, plonytį skustuvą prie skruosto.
Rankos užklosto šio pajautimo spragas.
Kraujas tarp mano pirštų vaitoja
po našta pasitenkinimo.
Mylimoji sušunka vėl ir pabėga.
Matai?
Šalutinės gatvės klupčioja, blyškios ir neįskaitomos,
ir kapai, pasaulio ribas nušviečiantys, gieda
esu esu esu

*

Draugauju su savimi, geriu lietu,
mėnuliui kopiant pro įtemptus
Naujosios Anglijos jungiklius ir laidus.
Diena it neatplėštas laiškas,

the truth of this small house imperfect,
the red coal of being alive tossed
with the hollow breath
of forgetting and free as the trail
of ashes in the splendid void.
I climbed the clouds, found the sun,
whispered the still murmur
of the loneliness of the hopeless cause.
I was the evening star, the slow fire of stray things,
the rumination of the world I left behind
as she sighed and quivered like a swarm of birds at dawn.
It was that way each morning, the card and cramp
of markings on the page as daylight
uncovered both our shoulders.
The wind lifted, the shallows repeated.
My falling was somewhere else then,
a long time ago, a long time to come.

*

I'm still not sure where I should live my two lives.
One, I know, beats like a quickened pulse outside the window
I open each day as the sun dulls to the color
of the old stoplight on the far corner of the road.
The other, whose name I cannot hear, enters the house
and floats freely through the walls, trails after me
like a white flag above the chalk-white towers
of the cities of the plain, the waddling companion of ghosts.
No, not these, not these.
I want a third, the perfection of an endless summer.
I'll be a dragonfly on a sky filled with water and light
whose fragile wings, when they move against the wind,
dispel the shadows and crush stones.

šio mažo namelio tiesa tobula nebuvo
raudonos gyvybės anglys pabertos
su dusliu užmaršties atodūsiu
laisvos it peleno pėdsakas
didingoje tuštumoje.
Prakopęs debesis, saulę išvydau,
pašnabždom sumurmėjau
vienatvėje ir nevilty
Buvau vakarė žvaigždė, lėta beglobių daiktų ugnis,
pasaulio, palikto apačioje, apmąstymas,
jai atsidusus, suvirpus it paukščių pulkui auštant.
Ir taip kas rytą – kortelė, paženkliniai
sustingę puslapyje
pečius ryto šviesai nuklojant.
Vėjas pakilo, atsiliepė seklumos.
Tada kritau kažin kur kitur,
toli praeity, toli į ateitį.

*

Vis dar nežinau, kur turėčiau gyventi mano du gyvenimus.
Vienas, žinau, tvinksi it padažnėjęs pulsas už lango,
kurį atlapoju kas dieną, saulei išblukus lig seno
šviesoforo šviesos ant tolimo kelio kampo.
Kitas, kurio vardo niekad neišgirstu, į namus įeina,
įplaukia laisvai pro sienas, sekioja paskui mane
it balta vėliava virš lygumų miestų bokštų
kreidos baltumo – krypuojantis šmėklų bendras.
Ne, ne tie, ne tie.
Aš noriu trečiojo, nesibaigiančios vasaros pilnatvės.
Būsiu laumžirgis danguje, pilname šviesos ir vandens,
kurio trapūs sparnai, išskleisti prieš vėją,
išsklaido šešėlius ir trupina akmenis.

*

I dug a hole in the saturated ground,
deeper than the roots of the bushes I'd planted,
and stood watching how water seeped slowly,
the last needle drops of truth,
from its silent edges, oozing across the discussions
of night and earth in the red mud.
It was the miracle of my beginning,
my hands shaking, as I slid my arms into the opening
searching for her, the prospect of God's last narrative
rising in fits and starts like a scrap of paper
blown across the grass as the soul groans
against its invisible back.
There was a sudden scent of roses in the hollow,
the sweetness of her breath. She whistled and turned
in the twilight of my yearning, stretched in ecstasy
as we slept beneath the arch.
Blue prodigals reworked the sky
as I staggered to my feet.
Tomorrow the hole will fill itself
with whatever finds its way from box and pail.
I will lie awake imagining the crescendos of this desire.
Impossibilities will veer to shadows
that call the crooked sign.

*

The look in her eyes each time I enter her,
the sound of her breath against my face,
the weight of her fingers on my back and arms –
these moments of rebirth, faint cries framed
by a window dulled by guarded light,
a dance in the sky I have waited for all my life.

*

Iškasiau duobę permirkusioje žemėje,
gilesnę, nei siekė šaknys mano sodintų krūmų,
ir stovėjau žiūrėdamas, kaip sunkės vanduo iš lėto,
paskutiniai aštrūs tiesos lašai
nuo jos nebylių kraštų, smelkėsi pro nakties
ir žemės diskusijas rausvame purve.
Tai buvo mano pradžios stebuklas,
rankos drebėjo kišamos į kiaurymę,
ieškant jos, paskutinio išdėstyto Dievo plano,
kylančio priedainiu ir pasileidžiančiu tartum
popieriaus skiautė su vėju per žolę, vaitojant sielai
prieš jos nematomą pusę.
Staiga tuštuma pakvipo rožėmis,
kvėpavimo jos saldybė. Ji švilptelėjo ir pasisuko
mano ilgesio prieblandoje, įsitempė ekstazėje,
kai miegojom po arka.
Mėlyni palaidūnai perdirbo visą dangų,
man svirduliuojant ant kojų.
Rytoj duobė prisipildys
visko, kas kelią suranda iš kibiro ar dėžės.
Gulėsiu budrus ir vaizduosiuos šio geismo *crescendo*.
Negalimybės kryps į šešėlius,
prišaukiančius susirietusį ženklą.

*

Jos akys, žvilgsnis kas kartas, kai įeinu į ją,
jos kvėpavimo garsas prie mano veido,
jos pirštų svoris ant mano pečių ir nugaros –
tos atgimimo akimirkos, alpūs garsai, aprėminti
lango, apniaukto šviesos apsaugos,
šokis danguj, kurio laukiau visą gyvenimą.

The white ring, the shift of things in the wind
 she wakes to hear, the mask of desire
 pulled out of the air and a thousand flowers
 passing to dust as her legs bear down.
 I float above the clouds as if to breathe,
 imitate the calls of other birds.
 Child of light, I spin from world to world
 as the grass grows green.
 I sprawl the bones of a buried life.
 I rise, I rise.

Baltas žiedas, daiktų pajudėjimai vėjyje
 kuriuos ji girdi pabUSDama, geismo kaukė
 nuo oro nuplėšta ir tūkstantis gėlių
 virstančios dulkėm šlaunims jos įveikiant.
 Sklendžiu virš debesų tarsi lengviau atsikvėpčiau,
 mėgdžioju kitų paukštelių balsus.
 Šviesos vaikas, skrieju iš vieno pasaulio į kitą,
 žalėjant žolei.
 Išbarstau palaidoto gyvenimo kaulus.
 Ir kylu, kylu.

VERTĖ KORNELIJUS PLATELIS — PLATELIS@TAKAS.LT

302

Foto: Vladas Braziūnas

Dovilė *Zelčiūtė*
 LIETUVA

Dovilė Zelčiūtė, poetė, eseistė, gimė 1959 metais Kaune, baigė Vilniaus universiteto
 Kauno humanitarinį fakultetą, mokytojavo, dirbo „Kaunas plus“ televizijoje,
 yra išleidusi septynis poezijos rinkinius ir knygą vaikams, pelniusi Salomėjos
 Nėries ir J. Lindės-Dobilo premijas. Gyvena Kaune.
 El. paštas: nebaimei@gmail.com

*

Užklotas rudens alsavimo
 susitraukęs į nebuvimą
 atsimerk atsigręžk
 mes dar turime laiko
 tavo rankos ant mano pečių
 mano lūpos prie lūpų
 tirpdo šiltas alsavimas perkeičia
 tikiu

303

Dovilė *Zelčiūtė*
 LITHUANIA

Dovilė Zelčiūtė, poet, essayist, was born in 1959 in Kaunas. She graduated from
 the Kaunas Department of the Humanities at Vilnius University, taught school, and
 worked for “Kaunas Plus” television. She has published seven collections of poetry
 and one children’s book and is the recipient of the Salomėja Nėris and J. Lindė-
 Dobilas prizes. Zelčiūtė currently resides in Kaunas. E-mail: nebaimei@gmail.com

*

Blanketed in autumn’s breath
 shriveled into inexistence
 open your eyes turn around
 we still have time
 your hands on my shoulders
 my lips near your lips
 warm melting breathing changes
 I believe

304

ištirpdo ir perkeičia
šiluma gyvasties mirtini ritualai
nepasiduokim nepatikėkime
laikysiu tave už rankų
kur beeitum į ką beatsitrenktumei
kada tiktai mirtum nuo šviesos
iš šviesos kuomet prisikelsi
laikysiu tave už rankų
pridengsiu kaip įkapės
kai bers žemėm
šypsokis juokis kalbėk
mes dar turime laiko
nuo pusės septynių iki pusės neseptynių
iki pusės nieko
nieko nieko
karšto pieno tau prieš naktį nebaimės
iš mano lūpų medaus kūno
rugsėjo pilnačiai sotinant
kol tėkštels tamsa
mes dar turime – – –

*

Už pažastų
tavo kirkšnių
už alkūnių
ir kelių
už sprando
laikausi
lyties
su ja žūvame
tirpsta
šiltėjantį kovą – – – – –

it melts and changes
the warmth of life's death rituals
let's not surrender let's not believe
I will hold your hand
wherever you may go whatever you encounter
whenever you might die from the light
from the light when you rise
I will hold you by the hand
I will cover you like a shroud
when you are covered in earth
smile laugh talk
we still have time
from half past six to half past not six
until half past nothing
nothing nothing
hot milk for you at night
from my lips my honey body
sated by the full September moon
as darkness falls
we still have – – –

*

By armpits
your groin
by elbows
and knees
by the neck
I grip
sex
we perish with it
we melt
in the warming March – – – – –

305

perlamutrine kriaukle
upės smėlyje
veidrodžio šuke

*

Vėjas
kuris atpažins tave ir mane
vieną rytą tame pačiame mieste
dar nesusitikome
ką tik prabudai kaiti kavą keliesi
radijo stoties muzika šansonetė
vairuotojas pareigingas bet liūdnas
ūmai nušvinta važiuojam! –
vėjas drebia sniegą į langą
vėjas kuris atpažins tave ir mane
kyla pūgos kamuoliai neramu
bet ta muzika vėjas
vėjas kuris atpažins tave ir mane
vieną dieną toje pačioje šviesoje
labinamės balso tembras ir balso tembras
geliantis lūžtantis neišvengiamas
vėjas
atpažinęs tave ir mane
proregių fotografas nuojautų blykstės
antrojoje nuotraukos pusėje
nieko nereiškiančios datos laikas
greitai jau pusė šimto
pačių vienišiausių valandų neviešinamos gėdos
suveltos kasdienybės išduoto dekalogo
vėjas
bet vėjas kuris mus atpažins
bet švytintis mirtinas vėjas

with a mother-of-pearl
in the sands of a river
in a shard of mirror

*

the wind
that recognizes you and me
one morning in the same city
yet still we have not met
you just woke up warmed some coffee
the radio station's chanson music
the driver is dependable but sad
he suddenly brightens let's drive!
the wind whips snow against the window
the wind that will recognize you and me
swirls of snows rise, it's unnerving
but that music of the wind
the wind that will recognize you and me
one day in the same light
we greet one another
the timbre of the voice and the timbre of the voice
stinging breaking unavoidable
wind
having recognized you and me
the photographer of inspiration flashes of sensations
on the photo's other side
a date and time that means nothing
soon already fifty
the private shame of the loneliest hours
rumpled by everyday betrayed Decalogue
the wind
but the wind that will recognize us
but the shining deadly wind

Pamaniau
 galėčiau
 tau virti pietus
 šluostyti dulkes
 atsargiais prisilietimais
 priminti: esu
 laistyt bendras gėles
 tylėti kai reikia tylėti
 atsiliept už tave
 pakelt telefono ragelį
 sakyti ne, dabar užimtas
 arba tuojau, minutėlę
 šiuo metu vonioje
 galėčiau
 atstoti ką nors brangaus
 kokį vaikystės prisiminimą
 jaunystės klaidą ar švelnų skersvėjį
 kai vakarosim
 rudenio darganoje
 šviečiant lempoms
 kai sensim
 galbūt nesimpatiški ar ydingi
 ir vis tiek
 nepaleisime
 vienas kito rankų kai žiūrėsime
 į viršų
 ir neužtrauksim
 mėnuliui užuolaidų
 pamaniau
 galėčiau
 būti Šešėliu
 bet tokiu, žinai,
 visai savarankišku
 pamaniau kad galėčiau

I thought
 I could
 cook dinner for you
 wipe away dust
 with delicate touch
 remind you: I still exist
 to water the common flowers
 to be quiet when I have to be quiet
 to answer for you
 to pick up the telephone
 and say no, he's busy now
 or soon, one minute
 he's in the bathroom now
 I could
 take the place of some precious thing
 some childhood memory
 a youthful mistake or a gentle crosswind
 when we spend the evening
 in autumn's inclement weather
 with the lights shining
 when we grow old
 perhaps unpleasant or improper
 yet still
 we won't let go of
 one another's hands when we look
 look up
 and we won't draw
 the curtains on the moon
 I thought
 I could
 be a Shadow
 but the kind, you know,
 completely independent
 I thought I could

*

Jeigu leistų rinktis
norėčiau
kerėti tave
savo kūnu
grožis amžinas
o ką dvasia ar tas protas –
į kapus nesineši

*

Sako
tik kankinamas
vyras tampa žmogum
Viešpatie,
tai kiek man dar laukti

Foto: Vladas Braziūnas

Agnė *Žagrakalytė*
LIETUVA

Agnė Žagrakalytė, poetė, eseistė, literatūros kritikė, gimė 1979 metais Pasvalio rajone, Puodžių kaime, įgijo lietuvių filologijos bakalauro laipsnį Vilniaus pedagoginiame universitete. Yra išleidusi du eilėraščių rinkinius. Gyvena Briuselyje. El. paštas: agne.zagrakalyte@gmail.com

KALBU APIE GRAŽŲ VYRĄ, DAILŲ IT JAUNAS DIEVAS, BET VYRĄ
NEJAUNĄ:

blausiai švytintis, kaip jaunas dievas,
aštrus ir sausas, kaip vėjas,

*

If they let me choose
I would want to
conjure you
with my body
eternal beauty
and what of the spirit or that mind –
you won't take it with you to your grave

*

they say
only a tortured
man becomes human
Lord,
how much longer must I wait

TRANSLATED BY ADA VALAITIS — ADA.VALAITIS@GMAIL.COM

Agnė *Žagrakalytė*
LITHUANIA

Agnė Žagrakalytė, poet, essayist, literary critic, was born in Puodžių village, Pasvalys district; she received a bachelor degree of Lithuanian philology from Vilnius Pedagogical University. She has published two books of poetry, and lives in Brussels. E-mail: agne.zagrakalyte@gmail.com

I SPEAK OF A HANDSOME MAN, GOOD-LOOKING AS A YOUNG
GOD, BUT THE MAN IS NOT YOUNG

glowing as a young god,
sharp and dry as wind

žvilgsnį apblausiantis dievas aguonų
ir vokus klijuojantis miego niūniuojantis dievas

žvarbią kovo mėnesio kaktą
rūsčios upės vagoja
kerta tamsiai mėlynos gyslos
smilkinius, lipnius kaip vėjas gegužy.
nuostabos raukšlės ir rūpesčio raukšlės
kryžiuojas, tvoskia vėjas birželio
į įkaitusį narvą kaktos.

raukšlių pinučiai – byrantys,
mano mylimas gi antikvarinis,
sidabriškai antakiai švelnūs,
bet šiurkšti jų šerkšnota žolė,
lūpų lankas dailus,
bet per skaudžios
iš jo kartais paleidžiamos strėlės.

sensta sparčiai – viskas ilgėja nes smunka
munka net veidas žemyn –
nosis ilgėja betgi pagilėja širdis,
sparčiai trupa ir skeldi jauno dievo paveikslas –
lieka jo vietoj ožys su dūdelėmis,
strapaliojantis girtas satyras,
iš meilės baubiantis panas,
– kurio nesibaido tik vėl į siūbuojančio
kvietko, į augalo būvį sugrįžus mergelė –
fleita, blizgi siauraklubė,
prasčiokė šilta lumzdelė,
ar vienkartinė žilvičio triūbelė,
išsipjauta po griaustinio.

2008 02 25

gaze-dimming god of poppies
humming god of sleep who throws sand in eyes

livid forehead of March
lined by grim rivers
dark blue veins intersecting
at the temples, which are soft as a breeze in May.
wrinkles of wonder, of worry
meet, hot breath of the wind of June
on the forehead's fiery cage.

mesh of wrinkles – brittle,
my beloved is antiquarian,
soft his silvery brows
but rough their frosty grass,
dainty the arch of lips
but too painful
sometimes the barbs released.

he ages fast – everything grows longer since it sags
even the face droops down –
nose getting longer, but the heart deepens,
the picture of the young god splinters fast, chips –
leaving a goat with pipes in its stead
strutting drunken satyr,
Pan, howling from love

the howl that only a wench, a swaying flower
now once again a plant, does not shy away from –
a flute, shiny narrow-hips
village girl, a warm reed pipe
or a disposable willow whistle
whittled after the roll of thunder.

DABAR

norėčiau rašyt vien tik
eilėraščius – multikus.
Štai dabar jums nupieščiau
ką nors gražaus apie lapę,
ir sumurkčiau dar ant viršaus,
murkimo dažniu ką nors pavaryčiau,
kad jums kraujas nuo jaudulio juoko
užvirtų, ir užvirintų kraują tekstinei
lapei, ryškiai it tatuiruotė, lipdukas
veidrody, liuksintis ant sėdmens, – imtų
caksėt tada jūsų galvoj,
per visas proto dailylentes, nagučiais,
lėktų ratu žaibuodama mažutėlė
it kibirkštis lapytė
žiežirba kaukolės kibirėly,
ir rastų jus kokia kambarinė ar veislinė
moteris – sėdintį, su knygele, –

ugnis uodega pizdužė –

vapantį, laimingą, durną, laimingą, –
tave, skaitytojų.

2009 04 25

ŽODININKĖ

žoles mylėjau,
čia mano žolininkė, – glostė man
galvą BiOlogė, aukso segėm šarvuota,
alyviniu debesiu aplink smilkinius
šokau jai it kvapniausiai smilkyklei,
guldžiau po kojom prizus iš visų biologinių olimpiadų,
vardais šaukdavau smilgas

NOW

I would like to write only
poem-cartoons.
Like say, I'll draw for you
something pretty about a fox,
and I'll purr on top of it.
I'll go to it in purring mode
so that your blood sizzles excitedly
and boils and heats the blood of the cartoon-fox,
the fox as bright as a tattoo, a sticker
on the mirror, bouncing on the buttocks – it would release
a tack-tack of nails into your head,
as right along the chemise of your mind
a flashing tiny fox goes rushing,
small as a spark,
a glint in the skull's bucket,
and some room-service or blue blood belle then finds you.
muttering, sitting over a tiny book.

fire, tail, sweetheart pussy –

being happy, silly, happy –
you, reader.

TRANSLATED BY EDGARAS PLATELIS AND KERRY SHAWN KEYS

VERBALIST

I used to love the grass
It was my herbalist – it caressed
My head, biologist, armoured with golden brooches
With lilac clouds around the temples
I danced for it like for a fragrant incense
I laid before it the medals from all the Biology competitions
I called the bent by its name

peilio makštys daužės į šlaunį, ir žolynų raganos man
 patikėdavo paslaptis, kerpės, samanės, senučiukės,
 man buvo dvylika, trylikos jau
 nebežiūrėjau į žiedą, sakydama
 koks gražus žiedas! - regėjau
 vien formules, pievos ir slapčios
 pušynų aikštelės vėrėsi man it
 ženklais išskaptuoti dangčiai,
 lupau ajero šaknį, lupau žievę
 pasaulio kaip niekad aiškaus,
 kryžmažiedžiai, lancetiniai, dviskilčiai, skėtiniai -
 vaikščiojau daržinių balkiais,
 koriau augalus purslotais koteliais
 laužiau gyslotus jų sprandus

man gražus buvo žalias jų kraujas
 daug jo sau susileidau

pjausčiau galvas žolėms ir žolė atgal man įpjaudavo
 liežuviu jų žaizdas ragavau
 užsimerkus mokius iš skonio, iš kvapo iš atminties
 išpinti kada beprereiks jų vardą
 brinkstančios sėklos burnoj
 švyliai plaukuos, šypsomės, šypsomės,
 urtica, verdanti man po oda

leidaus žemyn, pirštams glostyti leidau
 kaip raivosi šaknys,
 gaudžiau dumbly trūkinėjančius sąnarius
 mano tai buvo pasaulis, nuosava karalystė,
 palėpę valdžiau, žolynais nuklotą,
 jopšikmat, iki trylikos šitaip
 gražiai gyvenau, ir reikėjo man
 tarp žolių rasti žodį,
 meilužę meilužin keisti.

2009 08 25

The knife sheath slapping on the thigh, and herbal witches
 Told me their secrets, lichens, moss, tiny old women,
 I was twelve, at thirteen
 I no longer glanced at the blossom, saying
 What a lovely blossom! – I only watched
 Formulas, meadows and hidden
 Glades in pine forests opened up before me
 Like lids with carved marks
 I peeled the reed's root, I stripped the bark
 From the world that was clearer than ever
 Crucifers with lanceolate leaves, bifoliate and umbelliferous plants –
 I was promenading around the bed of fence,
 Hanging plants on bedewed small stalks,
 Licking their venous necks

Their green blood appealed to me
 I consumed it in bulk

I cut the heads of grass and the grass cut back at me
 With my tongue I tasted its wounds
 I closed my eyes and learned from the taste, the smell, the memory
 How to unravel when necessary their names
 Seeds in my mouths spring up
 Cottongrass will be dishevelled, we smile, smile
 The nettle that boils on my skin

I descended below, I let my fingers to caress
 Look how the root is lengthening
 I was chasing the pulsing joints in the slime
 That was my world, my own kingdom,
 I reigned in the attic, covered by herbs
 Damn it, I lived such a nice life
 Till I was thirteen, why did I need
 To find word in the grass,
 To change darling into lover

TRANSLATED BY ALEKSANDRA KOCMUT AND EDGARAS PLATELIS

be skyrybos ženklų,
be ženklo skyrybų
išsiviepę džiaugsmingai
klakena laptopai klavišais,
kol išmuša nakties kamščiai
ir mėnesiena užgęsta.

ar kviestis karmos elektrikus,
ar pasidžiaugti
aštrianage dienos šviesa,
žaižaruojančia Prozerpinos apyrankėje,
it užburtiem, nuščiuvus, žiūrėt,
kaip katiškai ji pasiražo,
slysteli savo žaidžiančia letena,
vis giliau raižančia mūsų veidus.
žeria mums į akis ryto šviesos smėlio
Prozerpina, naktinio drugio sparnais
vėduojanti garso kolonėles.

muzika rimsta, girdėt tik kaip
drugiškai plakasi nieko nebijančios širdys.
dvėsuodama šniokščia tolstanti garsų mūša,
jau girdim, kaip kiauksi po žemėm
trigalvis šios damos jorkšyras.

tylos kolonos laiko šitą šokantį mūsų pasaulį.
po barkodų lietum, po iš noro gyvent
trypiančiom mūsų kojom
požeminiai tylos garažai,
gaudžia
rudens drėgmė, po Prozerpinos sparnais
sparčiai blunkantis miestas.

with no punctuation marks,
no sign of divorce
happily open-faced
laptops clatter with keys
until night's fuses blow
and moonlight goes out.

should we call the electricians of karma
or rejoice
in the sharp-nailed light of day
sparkling in Proserpine's bracelet,
as if for the bewitched, grabbed, to watch
how cattily she stretches
slides her playful paw,
ever deeper engraving our faces.
she scatters the sand of morning light into our eyes,
Proserpine, with the wings of moths
fanning stacks of speakers.

the music quiets, you can hear how hearts
fearing nothing flutter like butterflies.
the receding beating of sounds pants snorting,
we already hear how underground yelps
this dame's three-headed Yorkshire.

columns of silence hold this dancing world of ours.
under a rain of barcodes, from under a desire to live
our trampling feet
underground garages of silence,
autumn's
dampness hums, under Proserpine's wings
the quickly fading city.

šviesos sėklėlės, lekiančios jai iš burnos,
saldžiarūgštės it granatai.

sparnuota hilerė,
moteris tūkstančio veidu
sėja daugtaškių sniegą

Prozerpina prie DJ pulto
atskiria ir į skirtingas puses
stumteli
spėjusias susiglaust
mudviejų valtis.

2008 05 05

seeds of light, flying from her mouth,
bittersweet as pomegranates.

winged healer,
woman with a thousand faces,
sowing a snow of ellipses

Proserpine at the DJ's desk
separates and to different sides
pushes
our just barely touching
boats.

TRANSLATED BY JONAS ZDANYŠ — NYKSTUKAI@COMCAST.NET

**Nuo rugpjūčio iki rugpjūčio Lietuvoje išleistų ir mūsų pastebėtų poezijos knygų bibliografija /
The Bibliography of Poetry Books Published in Lithuania from August to August and Noticed by Us**

ORIGINALIOJI POEZIJA / THE ORIGINAL POETRY:

- Vainius Bakas. *Pretekstai*. Vilnius, *Naujoji Romuva*, 2009
Baltžuvė. *Atrakinimai*. Kaunas, *Spaudos brokeris*, 2009
Vytautas P. Bložė. *Aš ir kt. dykaduoniai*. Klaipėda, *Druka*, 2009
Mindaugas Briedis. *Ledai Priapui*. Vilnius, *De libris*, 2009
Rūta Brokert. *Delnaklevė*. Kaunas, *Nemunas*, 2009
Gražina Cieškaitė. *Eilėraščiai*. Kaunas, *Naujasis lankas*, Kauno meno kūrėjų asociacija, 2009
Henrikas Algis Čigriejus. *Žemių pusėje giedra*. Vilnius, Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2009
Valdas Daškevičius. *Netiesioginiai įrodymai*. Vilnius, *Homo liber*, 2009
Romas Daugirdas. *Padauginti iš liekanos*. Vilnius, *Homo liber*, 2010
Viktorija Daujotė. *Balsā ūkūs' / Balsai ūkuose*. Vilnius, Regionų kultūrinių iniciatyvų centras, 2010
Sigitas Geda. *Pavasario keleivis*. Vilnius, *Žaltvykslė*, 2009
Sigitas Geda. *Siuita Virginijai*. Vilnius, Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2009
Valdas Gedgaudas. *Kario šešėlis*. Vilnius, Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2009
Arvydas Genys. *Kitas skruostas*. Vilnius, *Gimtas žodis*, 2009
Rimgaudas Valentinas Graibus. *Prie laužo dienų esu*. Vilnius, *Žuvėdra*, 2010
Gintautas Iešmantas. *Uosiai patvenkinėj*. Vilnius, *Žuvėdra*, 2009
Ineza Juzefa Janonė. *Su Tavimi be Tavęs*. Vilnius, *Naujoji Romuva*, 2010
Justas Jasėnas. *Užmigdykite mus Ežerus*. Panevėžys, *Tėvynė*, 2009
Vidmantė Jasukaitytė. *La Loba; Kas už nieko*. Vilnius, Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2009
Antanas A. Jonynas. *Sentimentalus romansas*. Vilnius, *Tyto alba*, 2009
Živilė Jonynienė (Miglė). *Mozaikos dėlnė*. Kaunas, Vytauto Didžiojo universiteto leidykla, 2009
Jonas Juškaitis. *Žemei labiausiai patinka žmogaus šešėlis*. Vilnius, *Žara*, 2009

- Mykolas Karčiauskas. *Neries postilė*. Vilnius, *Kronta*, 2009
Elena Karnauskaitė. *Ahrenschoop'o sąsiuvinis / Ahrenschooper Heft* [Gyčio Skudžinsko fotodarbai]. Klaipėda, Klaipėdos kultūrų komunikacijų centras *Kultūropolis*, 2009
Laurynas Katkus. *Už 7 gatvių*. Vilnius, Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2009
Regina Katinaitytė-Lumpickienė. *Paraič nama*. Utena, *Kamonada*, 2009
Aušra Kaziliūnaitė. *20 % koncentracijos stovykla*. Kaunas, *Kitos knygos*, 2009
Robertas Keturakis. *Nuprausti mėnesienos*. Kaunas, *Naujasis lankas*, 2010
Nijolė Kliukaitė. *Saligan be varmian*. Klaipėda, S. Jokužio leidykla-spaustuvė, 2009
Algis Kuklys. *Dedikacijos*. Klaipėda, Klaipėdos universiteto leidykla, 2009
Justinas Marcinkevičius. *Devyni broliai*. Vilnius, *Santara*, 2010
Aidas Marčėnas. *Dievų taupyklė*. Vilnius, Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2009
Marcelijus Martinaitis. *Eilėraščiai*. Kaunas, *Naujasis lankas*, Kauno meno kūrėjų asociacija, 2009
Zita Mažeikaitė. *Tenoriu būti*. Vilnius, Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2009
Eduardas Mieželaitis. *Barokinė lyra* [Sudarė Elena Baliutytė]. Vilnius, Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2009
Algimantas Mikuta. *Veranda*. Vilnius, *Homo liber*, 2010
Danielius Milašauskas. *Smėlio raktai*. Klaipėda, *Druka*, 2009
Aušra Milerytė. *Užauginau eilėraščių*. Šiauliai, *Šiaurės Lietuva*, 2010
Salomėja Nėris. *Lauk manęs* [Sudarė Rita Tūtlytė]. Vilnius, Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2009
Ramunė Palekaitė. *Sausmedžio šakelė*. [Sudarytoja ir redaktorė Ramutė Dragenytė]. Klaipėda, *Druka*, 2009
Rima Palijanskaitė. *Regėti ir augti*. (Lietuvos vardo paminėjimo tūkstantmečiui). Klaipėda, *Eglės* leidykla, 2009
Sigitas Parulskis. *Pagyvenusio vyro pagundos*. Vilnius, *Baltų lankų leidyba*, 2009
Gintaras Patackas. *Išskyrus pasimatymą prie pašto*. Kaunas, *Nemunas*, 2009
Eglė Perednytė. *Aš klausiausi nutilusios...* Kaunas, *Naujasis lankas*, 2009
Nerijus Pipiras. *Atsidūstant*. Kaunas, *Naujasis amžius*, 2010
Kornelijus Platelis. *Karstiniai reiškiniai*. Vilnius, Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2010
Rūta Poškytė-Dirkstienė. *Žuvies diena*. Klaipėda, *Druka*, 2009

Daiva Povilaitienė. *Protoevangelija*. Kaunas, *Infodizainas*, 2009

Aldona Elena Puišytė. *Eilėraščiai*. Kaunas, *Naujasis lankas*, Kauno meno kūrėjų asociacija, 2009

Loreta Ripskytė. *Matyk ne akimis*. Kaunas, *Arx Baltica*, 2009

Solveiga Ska (Skaudienė). *Laimės taupyklė*. Kaunas, *Aušra*, 2009

Rimvydas Stankevičius. *Patys paprasčiausi burtazodžiai*. Vilnius, Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2010

Vytautas Stankus. *Vaikščiojimas kita ledo puse*. Kaunas, *Nemunas*, 2009

Aurelija Stankutė. *Leiskime laiką*. Vilnius, Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2009

Diana Šarakauskaitė. *Medžiai mano tėvai*. Vilnius, *Homo liber*, 2009

Antanas Šimkus. *Sezonas baigtas*. Vilnius, Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2010

Vladas Šimkus. *Po žeme ir dangum* [Sudarytoja Dalia Satkauskytė]. Vilnius, Lietuvių literatūros ir tautosakos institutas, 2009

Judita Vaičiūnaitė. *Raštai*, 3 tomas. Vilnius, *Gimtas žodis*, 2008

Jūra Vladas Vaitkevičius. *Paklydusi tarp skubančių laivų*. Šiauliai, *Šiaurės Lietuva*, 2009

Antanas Venclova. *Erškėtis* [Sudarytojas Tomas Venclova]. Vilnius, Lietuvių literatūros ir tautosakos institutas, 2009

Aušrinė Zulumskytė. *Laiko lelijos*. Klaipėda, Klaipėdos universiteto leidykla, 2010

Magnus Ducatus Poesis: ribų įveika [Almanachą sudarė ir parengė Vladas Braziūnas]. Vilnius, VšĮ *Vilnius*, 2010

Poezijos pavasaris [Sudarytojas Arnas Ališauskas]. Vilnius, *Vaga*, 2010

Poetinis Druskininkų ruduo / Druskininkai poetic fall [Sudarytojas ir redaktorius Kornelijus Platelis]. Vilnius, *Vaga*, 2009

Švėkšnos lyra [Poezijos antologija. Sudarytojas ir redaktorius Petras Čeliauskas]. Kaunas, *Naujasis lankas*, 2009

VERTIMAI / TRANSLATIONS:

Viltis Garunkštytė-Butvydienė. *Vilties kelionė / Journey of hope*. Vilnius, *Kronta*, 2009

Vytautas Kaziela. *Gyvybė ir netikėjimas / Life and unbelief*. [Vertė Kerry Shawn Keys]. Utena, *Kamonada*, 2009

Jonas Radvanas. *Opera* [Iš lotynų kalbos vertė, sudarė Sigitas Narbutas]. Vilnius, Lietuvių literatūros ir tautosakos institutas, 2009

Motiejus Kazimieras Sarbievijus. *Akmens pašventinimas / Sacra Lithothesis*. [Iš lotynų kalbos vertė Skirmantė Šarkauskienė]. Vilnius, Vilniaus universiteto leidykla, 2009

Emily Dickinson. *Pusiaudienio krantai / The banks of noon*. [Iš anglų kalbos vertė Sonata Paliulytė]. Vilnius, Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2009

Gunnar Ekelöf. *Duok man sapnų, kad gyvenčiau*. [Iš švedų kalbos vertė Zita Mažeikaitė]. Vilnius, *Homo liber*, 2009

Rainer Maria Rilke. *Rožės / Les roses*. [Iš prancūzų kalbos vertė Vladas Braziūnas]. Vilnius, *Apostrofa*, 2009

Vėjo namai / A home for the wind. [Sudarė ir į anglų kalbą vertė Artūras Šilanskas]. Vilnius, *Vaga*, 2009

Poetinė Eda [Iš senosios islandų kalbos vertė Aurelijus Vijūnas]. Vilnius, *Aidai*, 2009

Poezija iš svetur [Sudarė ir vertė Alfonsas Nyka-Niliūnas]. Vilnius, *Baltų lankų leidyba*, 2010

SURANKIOJO IR SUGULDĖ TOKS RIČARDAS ŠILEIKA / COMPILED BY RIČARDAS ŠILEIKA

Festivalis vyko rugsėjo 30 – spalio 5 d. Druskininkuose ir Vilniuje. Jo tema:

„Trumposios poetinės formos: haiku“. Renginyje užregistruotas 121 dalyvis iš 23 šalių. Pagrindiniuose skaitymuose dalyvavo: Mirosław Adamtchik (Baltarusija), Karunesh Kumar Agrawal (Indija), Bin Akio (Japonija), Shintaro Asaka (Japonija), Alis Balbierius (Lietuva), Adrian Briedis-Macovei (Latvija), Olga Chernych (olala) (Ukraina), Dainius Dirgėla (Lietuva), Doc Drumheller (Naujoji Zelandija), Vytautas Dumčius (Lietuva), Andres Ehin (Estija), Hanne Hansen (Danija), Adam Hlobus (Baltarusija), Anatoly Ilyustchyts (Baltarusija), Hideki Ishikura (Japonija), Donaldas Kajokas (Lithuania), Sayumi Kamakura (Japonija), Kerry Shawn Keys (Lithuania), Dmitry Kudrya-Petrovich (Rusija), Alexander Kudryashov (Graf Mur) (Rusija), Santosh Kumar (Indija), Hikari Kumoi (Japonija), Sergiy Kurbatov (Ukraina), Nataly Levi-Taisha (Rusija), Hideaki Matsuoka (Japonija), Giedrius Mickūnas (Lietuva), Danielius Milašauskas (Lietuva), Çlirim Muça (Albanija & Italija), Takeo Nakamura (Japonija), Ban'ya Natsuishi (Japonija), Takaki Okubo (Japonija, Tokijo Moterų krikščioniškojo universiteto komparatyvistikos profesorius), Kornelijus Platelis (Lietuva), Primož Repar (Slovėnija), Dragan J. Ristić (Serbija), David Rodrigues (Portugalija), Natalia Sedenkova (Rusija), Arturas Šilanskas (Lietuva), Joseph Spence (JAV), Akira Takenami (Japonija), Yuko Tange (Japonija), Pietro Tartamella (Italija), Dietmar Tauchner (Austrija), Petar Tchouhov (Bulgarija), Naoto Tsuchiya (Japonija, Tokai universiteto slavistikos profesorius), Mindaugas Valiukas (Lietuva), Irina Vatažina-Morskaja (Latvija), Chuei Yagi (Japonija).

Renginio esmę galima išreikšti puikiu japonų poeto Hidekio Ishikuros haiku, parašytu festivalio metu:

*Ruduo Lietuvoj
pražysta*

The event took place on 30th September – 5th October in Vilnius and

Druskinikai, Lithuania. The theme of the Festival was: *Short Poetic Forms: Haiku*. We hosted 121 participants from 23 countries: Mirosław Adamtchik (Belarus), Karunesh Kumar Agrawal (India), Bin Akio (Japan), Shintaro Asaka (Japan), Alis Balbierius (Lithuania), Adrian Briedis-Macovei (Latvia), Olga Chernych (olala) (Ukraine), Dainius Dirgėla (Lithuania), Doc Drumheller (New Zealand), Vytautas Dumčius (Lithuania), Andres Ehin (Estonia), Hanne Hansen (Denmark), Adam Hlobus (Belarus), Anatoly Ilyustchyts (Belarus), Hideki Ishikura (Japan), Donaldas Kajokas (Lithuania), Sayumi Kamakura (Japan), Kerry Shawn Keys (Lithuania), Dmitry Kudrya - Petrovich (Russia), Alexander Kudryashov (Graf Mur) (Russia), Santosh Kumar (India), Hikari Kumoi (Japan), Sergey Kurbatov (Ukraine), Nataly Levi-taisha (Russia), Hideaki Matsuoka (Japan), Giedrius Mickūnas (Lithuania), Danielius Milašauskas (Lithuania), Çlirim Muça (Albania & Italy), Takeo Nakamura (Japan), Ban'ya Natsuishi (Japan), Dmitry Kudrya - Petrovich (Russia), Takaki Okubo (Japan, Professor of Comparative literature at Tokyo Woman's Christian University), Kornelijus Platelis (Lithuania), Primož Repar (Slovenia), Dragan J. Ristić (Serbia), David Rodrigues (Portugal), Natalia Sedenkova (Russia), Arturas Šilanskas (Lithuania), Joseph Spence (USA), Akira Takenami (Japan), Yuko Tange (Japan), Pietro Tartamella (Italy), Dietmar Tauchner (Austria), Petar Tchouhov (Bulgaria), Naoto Tsuchiya (Japan) Professor of Slavic literature at Tokai University), Mindaugas Valiukas (Lithuania), Irina Vatažina – Morskaja (Latvia), Chuei Yagi (Japan).

The essence of the event can be described by excellent haiku written by Japanese poet Hideki Ishikura during the festival:

*Autumn in Lithuania
words are
blossoms*

Įvyko visi programoje numatyti festivalio renginiai: Pasaulinės haiku asociacijos konferencija, 3 skaitymai Vilniuje ir 6 Druskininkuose. Penkiuose iš jų *shakuhachi* fleita grojo Gediminas Sederevičius, Šv. Kotrynos bažnyčioje koncertavo Šv. Kristoforo kamerinis orkestras, diriguojamas Donato Katkaus. Šeštadienio rytą Druskininkų muziejuje paminėjome Jotvingių premijos steigėją Sigitą Gedą. Alytaus Šv. Benedikto gimnazijos sambūrio „Spindulys“ moksleiviai skaitė jo poeziją. Renginys vyko lauke, buvo labai šalta. Skaitymų Užupio kavinėje metu mums dainavo Miglė Vilčiauskaitė (Miglė), gitara pritarė Vytautas Rasimavičius.

Tradicinę PDR konferenciją „Trumposios formos Vakarų ir Rytų poezijoje“ vedė Laurynas Katkus, pranešimus perskaitė Hideaki Matsuoka, Ban'ya Natsuishi, Takaki Okuba (Japonija), Dalia Satkauskytė, Regimantas Tamošaitis (Lietuva), Joseph Spence (JAV), Pietro Tartamella (Italija), Dietmar Tauchner (Austrija). Kaip ir reikėjo tikėtis, daugiausia kalbėta apie haiku. Pasibaigus diskusijai, Ban'ya Natsuishi pristatė Pasaulinės haiku asociacijos Haiga konkurso nugalėtojus, Alis Balbierius – savo fotohaiku parodą, Gintaras Žilys – retrospektyvinę 20 PDR metų parodą. Druskininkų Rytų gimnazijos moksleiviai, vadovaujami savo dailės mokytojo Andriaus Mosiejaus, PDR dailininko, prieš festivalį visų dalyvių haiku originalo kalba su angliškais ir lietuviškais vertimais dažais išrašė tvorą priešais kavinę „Širdelė“.

Kaip visada, buvo pristatyti 10 jaunųjų poetų, kuriuos atrinko Antanas Šimkus. Jų skaitymus vedė Aušra Kaziliūnaitė ir Benediktas Januševičius. Antano A. Jonyno „Puškino prizas“ šiemet atiteko Emiliui Milkevičiui. Šeštadienio rytą dalyvaujant Donaldui Kajokui, Aidiui Marčėnui ir Donatui Petrošiui buvo aptarta jų kūryba. Tą patį rytą „Kepykloje – parduotuvėje“ atidaryta Ričardo Šileikos foto+tekstų paroda, o Mažajoje galerijoje vyko Juliaus Žėko akcija „Cow Poetry“. Ne tik Druskininkų vaikus, bet ir suaugusius sudomino visą popietę vykusį Sigutės Chlebinskaitės kūrybinės studijos edukacinė programa: „Tu gali sukurti knygą“, kurioje dalyvavo lietuvių (Greta Grendaitė ir Dalia Dokšaitė), du japonų menininkai: Akira Takenami ir Yuko Tange, bei Pietro Tartamella iš Italijos.

Jotvingių premiją Kęstučio Navako vadovaujamas komitetas paskyrė Valdemarui Kukului už poezijos knygą „Mūsų šitie dangūs“ (*Homo liber*, Vilnius,

Every participant had the possibility to read 5 haikus twice: one time in Vilnius in two of three readings, once in Druskininkai in one of 6 readings. They read from our annual anthology *Druskininkai Poetic Fall 2009* where we published 10 haikus by each participant in the original language and in English and Lithuanian translations. Everybody received the edition before the Conference in Vilnius. Gediminas Sederevičius played *Shakuhachi* flute in five readings, St. Christopher's Chamber orchestra, conductor Donatas Katkus, played at St. Catherine's Church in Vilnius. Students of Alytus St. Benedict High School read poetry by the founder of the Yotvingiai Prize Sigitas Geda at Druskininkai Museum on Saturday. Miglė Vilčiauskaitė (Miglė), guitar – Vytautas Rasimavičius, sang during our readings in *Užupis Café*.

The World Haiku Association conference took place in Vilnius at the Writers' Club and the discussion: *Short forms in Eastern and Western poetry* – in Druskininkai. It was moderated by Laurynas Katkus; the speakers were: Hideaki Matsuoka, Ban'ya Natsuishi, Takaki Okuba (Japan), Joseph Spence (USA), Dalia Satkauskytė, Regimantas Tamošaitis (Lithuania), Pietro Tartamella (Italy), Dietmar Tauchner (Austria). At the end of the discussion Ban'ya Natsuishi announced winners of the WHA Haiga Competition, Alis Balbierius opened his Photo-haiku exhibition and Gintaras Žilys opened his photo exhibition dedicated to 20 years of the DPF. There was a photos with texts exhibition by Lithuanian poet Ričardas Šileika which opened on Saturday morning in the pastry shop; the artistic action “Cow Poetry” by Julius Žėkas was performed in the “Mažoji Galerija”. The wall in front of *Café Širdelė* was decorated with haikus by all the participants in the original language and in English and Lithuanian translations. Students of Rytas High School did this under the guidance of their teacher of art, Andrius Mosiejus, the designer of the DPF.

The Committee presided over by Kęstutis Navakas awarded Valdemaras Kukulas with the Yotvingian Prize for his poetry collection „Mūsų šitie dangūs“/ “These Skies are Ours” (*Homo liber*, Vilnius, 2009), the Young Yotvingian's Prize went to Giedrė Kazlauskaitė for her poetry collection „Heterų dainos“/ “Songs by Heteras” (Printing House of Lithuanian Writers' Union, Vilnius, 2008). The anonymous haiku competition was held in Druskininkai. It was evaluated by an international jury [Andres Ehin (Es-

2009), Jaunojo jotvingio premija atiteko Giedrei Kazlauskaitei už eilėraščių rinkinį „Heterų dainos“ (Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, Vilnius, 2008). Anoniminio haiku konkurso, vykusio anglų kalba, laimėtojus tarptautinė vertinimo komisija [Andres Ehin (Estija), Sayumi Kamakura (Japonija), Santosh Kumar (Indija), Hideaki Matsuoka (Japonija), Dragan J. Ristić (Serbija), Arturas Šilanskas (Lietuva), Naoto Tsuchiya (Japonija)] surikiavo taip: 1. Tautvyda Marcinkevičiūtė, 2. Kerry Shawn Keys, 3. Irina Vatažina-Morskaja, 4. Lidija Šimkutė, 5. Sergiy Kurbatov (K. Sergeev). Tradicinio vieno anoniminio konkurso pirmosios vietos vertinimo komisija (Virginijus Gasiliūnas, Neringa Mikalauskienė, Dalia Satkauskytė) nutarė neskirti. Dvi antrosios atiteko Tautvydai Marcinkevičiūtei ir Vytautui Stankui, 3. Sara Poisson, 4. Ilzė Butkutė, 5. Vladas Braziūnas, pateikęs haiku lietuviškai ir pelnęs Agnės Žagrakalytės prizą „Trumpoji forma“ (megztas vilnones kojines iš Pasvalio avytės vilnos).

Druskininkų miesto muziejuje spalio 3 d., šeštadienį, įsikūrė keliaujanti Knygų šalis. Tai dar viena dailininkės Sigutės Chlebinskaitės sumanytos keliaujančios kūrybinės studijos „Tu gali sukurti knygą“, gimusios 2001 m. Vilniaus knygų mugėje, edukacinė stotelė. Druskininkų kurorto gyventojai ir svečiai buvo supažindinti su knygų kūrimo paslaptimis. Knygų šalies ambasadoriai įsiliejo į Poetinio Druskininkų rudens programą ir atskleidė ne vieną knygos kūrimo paslaptį: su Rytų kaligrafija supažindino svečiai iš tolimosios Japonijos Yuko Tange bei Akira Takenami, tapybą tušu pristatė meistrės Greta Grendaitė ir Dalia Dokšaitė; knygos ženklus – ekslibrisus – sriubos šaukštu spausti mokė iliustruotoja Jurga Šarmavičiūtė; marmurinį popierių su lankytojais gamino dailininkė Edita Namajūnienė; o kaip padaryti, kad žodžiai ar vaizdai imtų skraidyti mažoje knygelėje, parodė animatorė Gabrielė Baltrušaitytė. Knygų dailininkai Pietro Tartamella (Italija) ir Sigutė Chlebinskaitė konsultavo kiekvieną norintį sukurti unikalių knygų. Norinčiųjų mokytis netrūko, tad teko dirbti trimis pamainomis. Pagal Pasaulinės haiku asociacijos konferencijų tradiciją siūlėme visiems dalyviams festivalio metu sukurti po haiku. Manoji skamba šitaip:

*Lietuvės žuvis
skiemenis lanksto pirštais
rudens ežerus.*

tonia), Sayumi Kamakura (Japan), Santosh Kumar (India), Hideaki Matsuoka (Japan), Dragan J. Ristić (Serbia), Arturas Šilanskas (Lithuania), Naoto Tsuchiya (Japan)]. All texts without names of authors were submitted in English translation. The winners were: 1. Tautvyda Marcinkevičiūtė (Lithuania); 2. Kerry Shawn Keys (Lithuania/ USA); 3. Irina Vatažina-Morskaja (Latvia); Lidija Šimkutė (Lithuania/ Australia); 5. Sergey Kurbatov (Ukraine). Another anonymous competition (our traditional one) was held in Lithuanian. The jury decided not to select a first place. Two second places went to Tautvyda Marcinkevičiūtė and Vytautas Stankus, 3rd. Sara Poisson, 4th. Ilzė Butkutė, 5th. Vladas Braziūnas who submitted haiku in Lithuanian.

The cultural educational BOOKLAND program was held during the Druskininkai Poetic Fall Festival, on the 3rd of October (Saturday) 14.00 at the Druskininkai Museum. The creative Studio's "You Can Make a Book" created by the young Lithuanian graphic artist Sigutė Chlebinskaitė is a special place where books, creative thoughts and action all come together. The aim of the workshop was to show how books have developed from ancient times to now, in order to teach different paper-making, book-binding and other techniques which are connected to book culture. In the creative space, anyone was able to make a book: bind it in different ways, make marble paper, print an ex-libris using a table spoon, make a unique animation book, learn to type with a Braille typewriter, reveal the secrets of the Japanese sumi-e and European calligraphy, make a pinhole photo camera, practice shadow theater, learn about wax tablets, etc. Two Japanese artists and haijins, Yuko Tange and Akira Takenami, together with Pietro Tartamella from Italy took part in the workshop which was a great success. Some events including an haiku writing seminar was attended by HE Miyoko Akashi, Japanese Ambassador in Vilnius.

Following the WHAC tradition we proposed all participants to read one haiku created during the festival in their original language and in English translation. My haiku on that subject goes like this:

*Lithuanian fish
in an autumn lake
fingering syllables*

Foto: Vladas Brazūnas

Valdemaras Kukulas

Valdemaras Kukulas, poetas, eseistas, literatūros kritikas, gimė 1959 metais Noriūnuose, Kupiškio rajone, 1982 metais Vilniaus universitete baigė žurnalistiką, dirbo įvairiuose kultūros leidiniuose, yra išleidęs 9 eilėraščių rinkinius (pirmąjį 1978 metais), 4 esė ir literatūros kritikos knygas. Jotvingių premija skirta už poezijos knygą „Mūsų šitie dangūs“ (Vilnius, *Homo liber*, 2009).

*

Jūra, bet ją man beprimena
Traukiniai tolimi. Ošia
Ešelonai bangų už pušynų,
Ir keleiviai visi su pledais.
Susimaišo diena ir naktis
Sąmonės gilumoj. Skęstu.

Kalnai, bet ir juos man teprimena
Saulėlydis kruvinas, lauko
Kavinė, kinžalas ir kraujas
Saulėtekio. Bendrakeleivių
Nėra, ir diena, ir naktis
Sugrįžta į šiandieną: eikim.

Miškai, bet juose tesu paklysti,
Paskęsti, ištirpti. Atsiminimuose
Nė medžio nėra. Motina
Uogauja ne čia ir tėvas
Medžioja ne čia. Ir naktis
Daugiau negu ilgesys. Nerimas.

Valdemaras Kukulas

Valdemaras Kukulas, poet, essayist, literary critic, was born in 1959 in Noriūnai, Kupiškis district, Lithuania. He graduated from Vilnius University in 1982 where he studied journalism, worked in various culture periodicals. He has published 9 collections of poetry, 4 books of essays and literary critics. He was awarded with the Yotvingian Prize for his poetry collection „Mūsų šitie dangūs“ [*These Skies Are Ours*] (Vilnius, *Homo liber*, 2009).

*

The sea, but I am reminded of it by
Distant trains. Echelons of
Waves murmur beyond the pines
And travelers are all in plaids.
Day and night mix together
In the depths of consciousness. I sink.

Mountains, but I am reminded of them
By a bloody sunset, an outdoor
Cafe, the sword and the blood
Of sunrise. There are no
Companions, and day, and night,
Return to today: let us go.

Forests, but I am to be lost in them
Drown, dissolve. In memory
There's not a single tree. Mother
Gathers berries not here and father
Hunts not here. And night
Is more than longing. Worry.

Foto: Vladas Braziūnas

Giedrė Kazlauskaitė

Giedrė Kazlauskaitė, poetė, prozininkė, eseistė, gimė 1980 metais Kėdainiuose, 2004 metais įgijo Vilniaus universiteto lietuvių filologijos bakalauro laipsnį, yra išleidusi vieną apysakų ir du eilėraščių rinkinius. Jaunojo jotvingio premija jai suteikta už poezijos knygą „Heterų dainos“ (Vilnius, Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2008).

*

Venecijietiška kaukė, papuošalas,
kurį iš drožlių sidabro dėlioju
tavo antakiui pravertam.

O tos drožlės sidabro iš akmeistų
dūdmaišių ir retežių skrynėlių.

Grimo kambaryje, kur vaikystės matronos
vaikščioja gyvos, o tarsi vis vien
būtų iš vaškinių figūrų muziejaus.
Net žvilgsniu bijau jas paliesti,
kvepiančias pudra ir mikrofonais.

Kažkas atbėga į televizorių, minia didelė ir šaukli
su randais nuo retežių, akmenų skrynios po pažastimis:
kol uždeda kaukę man švelniais teptukėliais, girdžiu juos, matau
net užsimerkus prieš veidrodį.

Tai jie, šitie patys barbarai,
jie užsigesino savo cigaretes į akis

*

A Venetian mask, an adornment,
that from silver shavings I place
on your slightly open eyebrow.

And those silver shavings are from Acmeists'
bagpipes and chests made of chain.

In the make-up room, where childhood's matrons
walk living, as if they were still in
a museum of wax figures.
I'm afraid to touch them, even with my eyes,
smelling of microphones and powder.

Someone runs into the television set, a loud and large crowd
with scars from chains, chests of stone under their arms:
until they put a mask on me with soft tiny brushes, I hear them,
see them even with my eyes closed in front of the mirror.

It's them, these same barbarians,
they snuffed their cigarettes out on the eyes

poeto, apie kurį dar ilgai veblens
mokykliniuose rašiniuose silpnaminčiai jų palikuonys.

Barbarai tai tie, kurie kalba bar bar
ir jokių gaidų nepažįsta: labai pavydi kalbos
drožlių ir švytėjimo aukso, kurio nuo sidabro neatskiria.
Jų vaikų akyse užmigo dožų rūmų šuniūkščiai.

O aš ir toliau piktybiškai
rašysiu eilėraščius, jie vieninteliai
neapsimoka, nėra naudingi, prieš nieką
nesižemina, išmaldos neprašinėja.

336 VIENO ANONIMINIO EILĖRAŠČIO KONKURSAS. II VIETA

Tautvyda Marcinkevičiūtė

NATIURMORTAS SU DIANA

Ankstyvo ryto natiurmortas su
Pirmaisiais troleibusais, vežančiais
Kasininkes ne pas princus, bet pas princepsus,
Ištariančius maximas.
Jei kas įninka tapyti šių merginų rankas, turi
Suprasti, kad jas tapant, būtina iš vienos pusės vaizduoti
Jas kaip pusžmoges (nes pilni žmonės nesileistų
Taip išnaudojami) su keliom dešimtim
Hidros čiuptuvų rankų vietoje,
O antra vertus,
Jas tiesiog būtina tapyti kaip pusdeives,
Nes sutalpinti galvoje tiek šifrų ir kitokių
Skaičiukų (Kai pyškinantys viską iš eilės giraitės

of a poet, about whom their weak-minded descendents
will long mutter in their school assignments.

Barbarians are those who talk bar bar
and recognize no musical notes: they envy the shavings
of language and the glitter of gold, which they cannot distinguish.
The lapdogs of doge's palaces fell asleep in the eyes of their children.

But I will continue to write poems
defiantly, they certainly are not
worthwhile, are not necessary, bow to nothing,
beg for no alms.

ONE ANONYMOUS POEM COMPETITION. II PLACE

Tautvyda Marcinkevičiūtė

STILL-LIFE WITH DIANA

An early morning still-life with
The first streetcars, carrying
Cashiers not to their princes but to princeps
Articulating maxima.
If someone sets to paint these girls' hands, he has
To understand that by painting them, it is essential from one side
To portray them as half-human (because complete people would not allow
Them to be so used) with several tens
Of Hydra tentacles instead of arms,
And on the other side,
It is essential to portray them as demi-goddesses,
Because to fit so many ciphers and other numbers
Into the head (The way forest hunters crackling everything

Medžiotojai, pritrūkdami laiko, kelia audrą) sugeba
 Tik kokia Artemidė su lanku prie šono; jokių artimųjų
 Iš Dzeuso būrelio arti ir nėra,
 Jei pasiteirautum jų vardų lotynų kalba,
 Kas trečia pasirodytų esanti Diana,
 Linkstanti iš nuovargio, bet baudžianti tave už tai,
 Kad jos valdose sumedžiojai strutį, briedį arba tinkl(u)
 (Eliu) ištraukei šamą ar upė(t)akį.
 Nors dabar dar ne neršto metas, bet kiekviena deivė tiesiog
 Įnirštų, matydama tokius nelygius mainus: išgabenamą
 Iš giraitės jos numylėtinį už nuplasnojusį
 Į geležinį stalčiuką abejotinos vertės
 Net neaukojamą dievams pop(i)ėriuką.

Vytautas Stankus

KAULIŠKOJI

purvas kyla į lietu nes viskas į lietu sugrįžta
 grįžta maldos iš dieviškos kriauklės į aklojo lūpas
 lūpas kailis moters kuri žemei kaulėjant pravirksta
 virsta kaulai ženklais – venų vamzdžiuose šviesos ir spūstys

ir pustys ir putos šiltas mėsmalės sirupas varva
 varnos šypsos kuomet patys kūnai po kulka atranda
 randa baimė akis ir randai dailiai gula į odą
 protas mainos ir upėj nakties verčias veidrodžio luotas

tavo nuodas paleistas strėle randa taikinį rytas
 ritas kaulai ir cypia iš kraujo namų išvaryti
 ryki lietu ir būk pagerbtasis tarp tų kur išėjo
 vėjo rūbais per degantį miestą per sapną kūrėjo

In a row, lacking enough time, raise a storm), only
 Some Artemis with a bow by her side could manage; there are no
 Intimates from Zeus' tribe nearby,
 If you would ask their names in Latin
 Every third one would appear to be Diana,
 Stooping from exhaustion but punishing you because
 You killed an ostrich, an elk or with net(s)
 (Ting) pulled out a sheatfish or (river) trout.
 Though it's not yet time to spawn, each goddess would
 Spew in anger, seeing such unequal exchanges: her beloved
 Being carried out of the forest for a piece of paper(lamb)?
 of questionable value and not even dedicated
 to the gods fluttering into a small metal drawer.

Vytautas Stankus

BONE-LIKE

dirt rises to rain because everything returns to rain
 prayers return from a divine shell to the blind man's lips
 the hide peels from a woman who begins to weep as the earth turns to bone
 bones turn into signs – in the pipes of veins lights and throngs

and will drift and foam the meat grinder's warm syrup drips
 crows smile when bodies themselves each find a bullet
 fear finds eyes and scars elegantly lay down into skin
 the mind changes and a mirror boat overturns in night's river

your poison is released in an arrow morning finds its target
 bones roll and squeal chased out of the house of blood
 swallow rain and are honored among those who left
 in wind clothes through the burning city through the creator's dream

sėjo sniegą į delnus nes sniegas ten alkanas rankų
tino dangūs per delčią ir dangiškas skruostas pūliavo
tavo nuodo prisirpęs įtrūko gražiai ten kur siūlės
liūtys trankos viduj – kaulų rūmuose varstomos durys

lįs pro raktų plyšius sunksis purvas ir kulkos į lietu
liestum rankom mane – mano kaulai nubalę trupėtų
tu iš tų kurios veidas drugių nutupėtas bet švinta
tiek žiemos. kraujo tiek. viskas kaulų varvekliais išpinta

VIENO ANONIMINIO EILĖRAŠČIO KONKURSAS. III VIETA

Sara Poisson

*George Berkeley laiškas
vyriausiojo teisėjo dukrai Anne
apie akies ieškojimą*

Iš pradžių, Anne,
neturėjai dėl manęs akies.
Prašiau Dievo, kad ją sumanytų –
dėl mūsų – trijų, jei skaičiuosime
Viešpatį.

Sykiais atrodydavo, kad Jis jau atsiliepė,
ir tik pats nerandu sau regyklos
mane aptinkančiai akiai
išvysti.

Sykį tariausi užčiuopęs tavo kūne guzų.
Jų kiekvienas galėjo būti man skirtoji
akis, kuri po akimirkos išsibėgios
sau ugninėmis muzikėlių
muselėm.

planted snow in palms because snow there is hungry for hands
the sky swelled in the waning and the heavenly cheek festered
having absorbed your poison split there along the seams
downpours jolt inside – in the palace of bones doors are opened and shut

will slip through the key's chink dirt and bullets will seep to rain
you would touch me with your hands – my blanched bones would crumble
you are one of those whose faces are crapped on by moths but it dawns
so much winter. so much blood. everything wreathed from icicles of bone

ONE ANONYMOUS POEM COMPETITION. III PLACE

Sara Poisson

*George Berkeley's Letter
to the Lord Chief Justice's Daughter Anne
About the Search for an Eye*

In the beginning, Anne,
you had no eye for me.
I asked God to contrive it –
for us – three, if we count
the Lord.

At times it seemed that He had already answered,
and that only I cannot find a loge
to see the eye discovering
me.

Once I thought holding onto bumps in your body.
each one of them could have been the eye
meant for me, which in an instant would scatter
to tiny musical
fireflies.

Paskui mane palaidojo Londono
šešėlių griūtis. Po mirties nesilioviau
ieškojęs. Daktaro Moro – sakytum Amūro –
adata dūrė į mane lyg Neaprėpiamo širdį,
ėmiau plaktis į ritmą To, ką mylėjau
nematęs.

Nieks manęs nesustabdė. Burna tapo sklidina
kalbos, užspringau, nebegalėjau
kalbėti.

Sykį Bermudoje, temstant, pajūry, išvydau
kaip patrynei delnu sau žemiau bambos.
Iš ten ištėkėjo veidrodis. Žiūrint akimis,
jis verkė, klausantis –
juokėsi!

Kas nors pamanytų. kad tiesiog šlapinai
ir po to suglaudei savo baltas šlaunis
tarsi žiedlapius. Aš gi mačiau:
užsimerkei, ir atpažinau tavo akį,
mano ašarų pilną.

Neturėjau tada ką pasakyti ar
nederėjo kalbėti, ką dabar
parašiau.

Betgi žmonės neturintys ką pasakyti, Anne,
mums gražūs tarytum kailio verpetai,
rutuliai spindulingo aliejaus

ar nebaigtos kurti
aleliuja raidelės ar dėlės
tavo pirštų
smailiukuos.

Then I was buried by the crumbling
shadows of London. I did not stop searching
after I died. Doctor Moreau's – you'd say Amur's –
needle stuck into me like a Boundless heart,
I began to beat with the rhythm of what I loved
without seeing it.

No one stopped me. My mouth brimmed
with language, I choked, could not
speak.

Once in Bermuda, as it grew dark, by the sea, I saw
how you rubbed with your hand below your navel.
A mirror flowed from there. Looking with eyes,
it wept, listening
you laughed?

Someone would think that you wet yourself
and afterwards pressed your white thighs together
like flower petals. I saw it:
you closed your eyes and I recognized your eye
filled with my tears.

I had nothing to say then or
it was not appropriate to speak
what I have now written.

But people not having anything to say, Anne,
are as beautiful for us as whirlwinds of hides
globes of radiant oil

or the incompletely created
letters of hallelujah or the leeches
of your finger
tips.

Ilzė Butkutė

*

Tai lapkričių prieglauda. Vis dar užkaltos langinės –
naujų dar nepriima. Dar neišmirę pernykščiai.
Tad glauskis kitur. – Čia tik snaudamas čiulpteli nykštį
pavargėlis angelas, sargo vaidmens išsigynęs.

Jį tverdamas viešpats turbūt ir sumastė vaikystę –
jos ilgesiui gydyti gemalo pozą nutapė.
Į ją susivysto ir sužeistas vėjas, ir lapė,
iš rudenio kilpos nespėjus į žiemą išslysti. – –

– – Kai keisti kailiuką vėlu, kai pasaulis nudirtas –
išnertas iš klegančių pievų ir pienių paklodžių –
kažkas susiraito į raidę, sapnuodamas godžiai,
nagais į save ir į sapno virbus įsikirtęs.

Čia tiek susirietusių jų – dar siūbuoja narveliai:
pasieniais, koridoriais tvindo nakties perspektyvą.
Kažkas susisukęs kokoną. Kažkas vis dar gyvas. – –
– – Čia lapkričių prieglauda. Dera praeiti pro šalį.

Vladas Braziūnas

SPERO

dum spiro... vėjas
paspyrė eilėrašį
spiros pabiro

Ilzė Butkutė

*

It is a shelter for Novembers. The shutters are still nailed tight –
new ones are not yet admitted. Last year's have not yet died.
So snuggle somewhere else. Here only an exhausted sleeping angel
sucks its thumb, refusing the watchman's role.

Creating it the lord must have thought up childhood –
to cure its longing painted an embryo's pose.
In it swaddle the wounded wind and the fox, not able
to slip in time from autumn's noose into winter.

When it's too late to change your hide, when the world flayed –
sloughed from clattering meadows and dandelion sheets –
something curls up into a letter, dreaming with greed,
holding itself and the rods of dreams with its nails.

There are so many curled up here – the birdhouses are swaying:
along the walls, in corridors perspectives of night overflow.
Someone has spun a cocoon. Someone is still living. –
-- Here is a shelter for Novembers. It's best to go.

Vladas Braziūnas

SPERO

dum spiro ... wind
spurred a poem
spurts spilled

Emilis Milkevičius

APOKALIPSĖ

ateis diena
saulė šėšėlį mes
ir žvaigždės tekės
dangumi

Anoniminis haiku konkursas, vykęs anglų kalba / Anonymous haiku competition held in English

1. *Tautvyda Marcinkevičiūtė* (Lithuania – Lietuva)*Eternity*

Thank you, coat,
That I can sometimes take you off.
What about the soul?

(TRANSLATED BY THE AUTHOR/ VERTĖ AUTORĖ)

2. *Kerry Shawn Keys* (Lithuania/ USA – Lietuva/ JAV)

Words around her waist
the rainbow around the earth
linking sun and moon

(TRANSLATED BY/ VERTĖ SONATA PALIULYTĖ)

Amžinybė

Dėkui, apsiauste,
Kad galiu tave nusivilkti.
O kaip sielą?

Žodžiai aplink jos liemenį –
vaivorykštė juosianti žemę –
jungia mėnulį ir saulę

Emilis Milkevičius

APOCALYPSE

the day will come
the sun will throw shadow
and stars will flow
in the heavens

3. *Irina Vatažina-Morskaja* (Latvia – Latvija)

The ant's trail
Lost in the sand.
I want to find you.

Skrudės pēdsakas,
pasiklydęs smēly.
Noriu tave surast.

(TRANSLATED BY/ VERTĖ KORNELIJUS PLATELIS)

4. *Lidija Šimkutė* (Lithuania/ Australia – Lietuva/ Australija)

Just one endless dance
trembling and moving bodies
sea inside our skin

Tik vienas nesibaigiantis šokis
virpantys ir plaukiantys kūnai
jūra po oda

(TRANSLATED BY THE AUTHOR/ VERTĖ AUTORĖ)

5. *Sergiy Kurbatov – K. Sergeev* (Ukraine – Ukraina)

A swallow in bottomless sky
Touched a soul
With its swift wing

Kregždė bedugniame dangui
Palietė sielą
Greituoju sparnu

(TRANSLATED BY/ VERTĖ KORNELIJUS PLATELIS)

Haiga konkurso nugalėtojai, paskelbti festivalio metu /
Winners of Haiga Competition announced during the festival

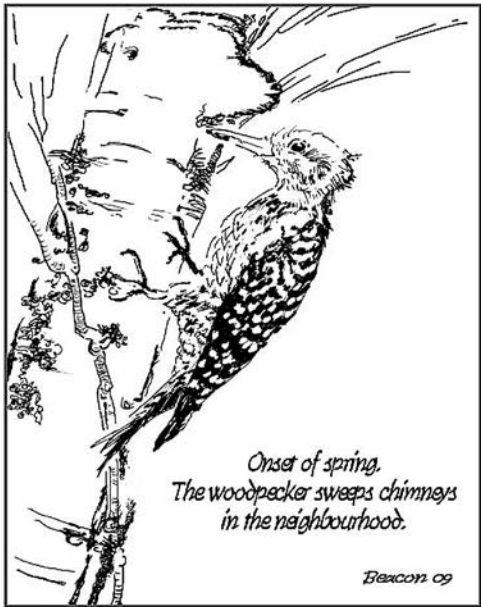
I vieta/ place

2009-10-1

*The 5th WHA Conference Commemorative Haiga Contest
The Award of Excellency*

第5回世界俳句協会大会記念俳画コンテスト
優秀賞

Beate Conrad, USA 米国

Onset of spring,
The woodpecker sweeps chimneys
in the neighborhood

春の手始め
隣家の
煙突を啄木鳥掃除する

Japanese translation by Ban'ya Natsuishi

Pavasario pradžia.
Genys valo kaminus
Kaimynystėj

(VERTĖ KORNELIJUS PLATELIS)

II vieta/ place

2009-10-1

*The 5th WHA Conference Commemorative Haiga Contest
The Award of Excellency*

第5回世界俳句協会大会記念俳画コンテスト
優秀賞

Elena Naskova, Macedonia マケドニア

each one
on a different course
dripping raindrops

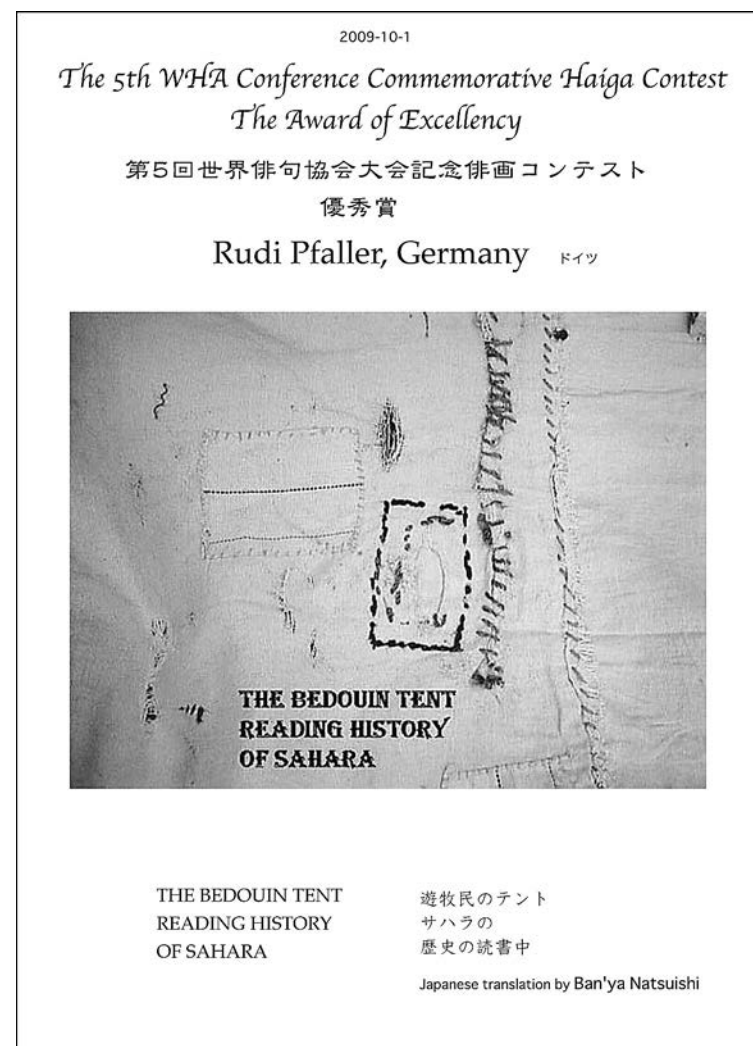
別のコースで
それぞれ
滴り落ちる雨粒

Japanese translation by Ban'ya Natsuishi

kiekvienas
savo keliu
nubėga lašas

(VERTĖ KORNELIJUS PLATELIS)

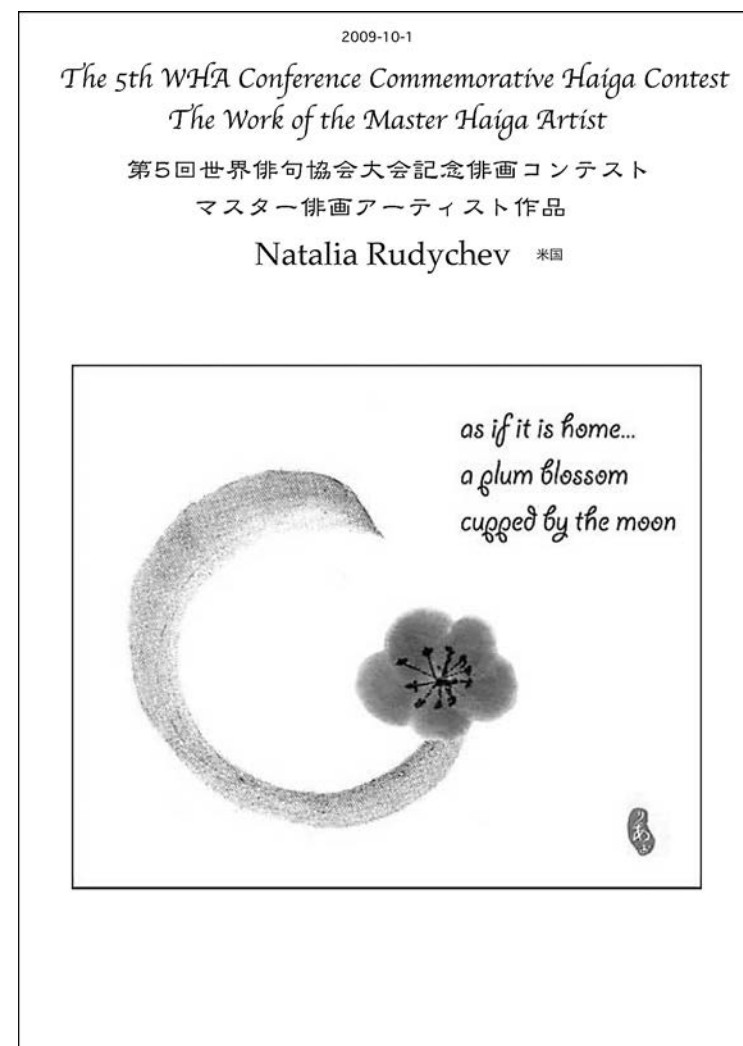
III vieta/ place

Beduino palapinė
skaito Sacharos
istoriją

(VERTĖ KORNELIJUS PLATELIS)

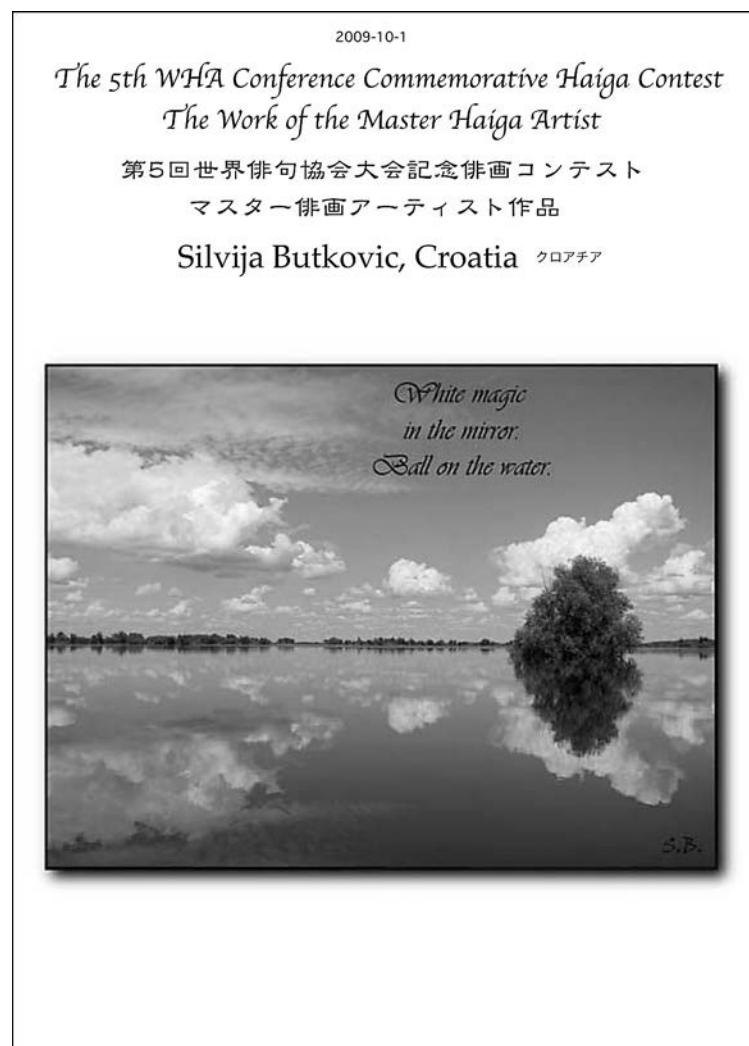
I vieta užmeninį meistriškumą/ 1st award for artistic quality

tartum namie
slyvos žiedas
mėnulio saujoj

(VERTĖ KORNELIJUS PLATELIS)

II vieta už meninį meistriškumą/ 2nd award for artistic quality

Baltieji kerai
šiam veidrody.
Kamuolys vandeny.

(VERTĖ KORNELIJUS PLATĖLIS)

ILLUSTRARIUMAS sveikina Poetinio
Druskininkų rudens 2010 dalyvius ir
kviečia kurti Iliustrariumo akrostichus!

2011-aisiais Lietuva garbės viešnios teisėmis dalyvaus didžiausioje pasaulyje vaikų knygų mugėje Bolonijoje. Mugės lankytojus Lietuva pakvies į ILIISTRARIUMĄ – vaikų knygų kūrėjų ir mylėtojų buveinę, kurioje savo kūryba dalinsis įdomiausi Lietuvos iliustratoriai bei rašytojai. ILIISTRARIUMAS apims net tris lietuvių iliustratorių parodas, gausią kultūrinę programą bei vaikams skirtas kūrybines dirbtuves.

Kviečiame kurti ILIISTRARIUMO pasaulį ir įkūnyti savitas jo interpretacijas akrostichuose*. Jūsų sukurti akrostichai papuoš mugei skirtus leidinius ir suvenyrus bei turės atskirą skiltį interneto svetainėje www.lituania-bologna.eu.

ILLUSTRARIUM akrostichų, sukurtų Jūsų gimtąja kalba, lauksime iki lapkričio 20 dienos.

Kurkime Iliustrariumą kartu!

Siųskite laiškus adresu:
Tarptautinių kultūros programų centras
Šv. Jono g. 5
LT-01123 Vilnius, Lietuva
info@koperator.lt
www.koperator.lt

Tarptautinių kultūros programų centras ir
kūrybinė studija „Tu gali sukurti knygą“

ILLUSTRARIUM welcomes the participants
of the Poetic Druskininkai Fall 2010 and
invites to write Illustrarium acrostics!

In 2011, Lithuania will participate as a guest of honour in the world's largest children's book fair in Bologna. Visitors to the Fair will be invited to the ILLUSTRARIUM – the meeting place for creators and lovers of children's books, where some of the most interesting Lithuanian illustrators and creators will present their works. The ILLUSTRARIUM will include as many as three exhibitions by Lithuanian illustrators, a vast programme of cultural events as well as creative workshops for children.

You are invited to create the world of ILLUSTRARIUM and capture its individual interpretations in acrostics*. Acrostics created by you will adorn the publications for the Fair and the souvenirs; a separate section will also be dedicated to them at the website: www.lituania-bologna.eu.

We look forward to receiving ILLUSTRARIUM acrostics created in your native language by November 20.

Let's create the Illustrarium together!

Letters can be sent to:
International Cultural Programme Centre
Šv. Jono st. 5
LT-01123 Vilnius, Lithuania
info@koperator.lt
www.koperator.lt

International Cultural Programme Centre and
creative studio "You Can Create a Book"

* **Akrostichas** (gr. ákros „kraštinis“ + stichos „eilutė“) – tai iš eiliuoto kūrinio eilučių pirmųjų raidžių, skaitant nuo viršaus į apačią, sudaromas žodis ar posakis.

* **An acrostic** (gr. ákros “top” + stichos “verse”) is a poem or other form of writing in which the first letter of each line, reading from top to bottom, spells out a word or a phrase.

**Jotvingių premijos laureatai /
Yotvingian Prize Winners**

1985 – Kornelijus Platelis
1986 – Vytautas P. Bložė
1987 – Bronius Kutavičius
1988 – Alfonsas Nyka-Niliūnas
1989 – Kazys Bradūnas
1990 – Henrikas Algis Čigriejus
1991 – Henrikas Nagys
1992 – Donaldas Kajokas
1993 – Knuts Skujenieks
1994 – Sigitas Geda
1995 – Sigitas Parulskis
1996 – Marijus Šidlauskas-Jonaitis
1997 – Antanas A. Jonynas
1998 – Marcelijus Martinaitis
1999 – Nijolė Miliauskaitė
2000 – Alfonsas Bukontas
2001 – Jonas Strielkūnas
2002 – Jonas Zdanys
2003 – Vladas Braziūnas
2004 – Stasys Jonauskas
2005 – Tomas Venclova
2006 – Kęstutis Navakas
2007 – Almis Grybauskas
2008 – Aidas Marčėnas
2009 – Valdemaras Kukulas

**Jaunojo jotvingio premijos laureatai /
Young Yotvingian's Prize Winners**

1998 – Darius Šimonis
1999 – Gintaras Bleizgys
2000 – Gintaras Beresnevičius
2001 – Tomas S. Butkus
2002 – Gytis Norvilas
2003 – Agnė Žagrakalytė
2004 – Donatas Petrošius
2005 – Sonata Paliulytė
2006 – Vytautas Dekšnys
2007 – Benediktas Januševičius
2008 – Dainius Gintalas
2009 – Giedrė Kazlauskaitė

Rengėjai / Organizers:

Asociacija „Poetinis Druskininkų ruduo“,
Lietuvių P.E.N centras,
Centras „Dainava“ /

Association “Druskininkai Poetic Fall”,
Lithuanian PEN Centre,
Centre “Dainava”.

PDR ekspertų taryba / DPF Board of Experts:

Kornelijus Platelis (pirmininkas/ chairman), Antanas A. Jonynas
(pavaduotojas/ vice-chairman), Andrius Mosiejus (išdininkas/ treasurer),
Gerardo Beltrán (Meksika/ Mexico), Gintaras Bleizgys, Vladas Braziūnas,
Erika Drungytė, Leszek Engelking (Lenkija/ Poland), Donaldas Kajokas,
Laurynas Katkus, Kerry Shawn Keys, Liana Ruokytė, Zenonas Streikus, Marijus
Šidlauskas, Ričardas Šileika, Antanas Šimkus, Alvydas Šlepikas, Jonas Zdanys,
Agnė Žagrakalytė.

Partneriai / Partners:

Vilenicos festivalis (Slovėnija) /
Vilenica Festival (Slovenia);
Galvėjaus Cúirto tarptautinis literatūros festivalis (Airija) /
Cúirt International Festival of Literature Galway (Ireland);
Ex-Border festivalis Goricijoje (Italija) /
Ex-Border Festival in Gorizia (Italy).

Rėmėjai:

Lietuvos Respublikos kultūros ministerija; Lietuvos Respublikos kultūros rėmimo fondas; ES Kultūros programa; Nyderlandų literatūros fondas; Amerikos centras, Lenkijos institutas Vilniuje; Slovėnijos rašytojų asociacija; AB „Alita“; Centras „Dainava“; Druskininkų savivaldybė; savaitraštis „Literatūra ir menas“; UAB „Tobis“.

Sponsors:

Culture Endowment Fund of the Republic of Lithuania; Ministry of Culture of the Republic of Lithuania; EU Culture Programme; The Dutch Foundation for Literature; American centre; Polish Institute in Vilnius; Slovene Writers' Association; AB „Alita“; Centre „Dainava“; Druskininkai Municipality; weekly „Literatūra ir menas“; „Tobis“.

Priedas: PDR svečių eilėraščių vertimai į anglų kalbą / Appendix: English translations of poems by DPF guests

Wojciech Bonowicz (Poland)

CHORUSES OF HISTORY

They were running with torches
around the town of paper.
When they burnt the first,
I cried.

Your lips are flickering,
my love. Flickering
hoops on your neck,
paper sheet on your chest.

I have found a new name.
Wrapped it round my children.
May they run away long
through the corridors of sleep.

Silence has a heavy hand.
I will bear its grip.
As long as they are there:
the grand, joyful and evil.

Your lips are flickering,
and your forehead. Like a bird
in the night tree, my love.
Like the bodies by the river.

FROM DESERT WISDOM

It's good if the gods
do not abound.

When the gods multiply,

PILLARS

Those small spirits who were to look
in the eyes of the dead. From a height
a palm tree a Doric column a stork's
nest a bean stalk. Now they avert their gaze
mysteriously holding hands above their heads.

ISLANDS

They do not die: they arrive at the islands, dry
and flat, washed with the waters of memory.
Before the chipped goddess of judgement.
They do not suffer, nor wait,
because there will be no judgement. But justice

HIGH SEAS

Yet another moment he is sitting in the warmth
among the scattered clothes.

HUNTERS

One flushes out the fish, another readies the net.
He needs to reach deep under the roots of the trees.

And if it's God and his opponent

NIGHT

The poem
first shuts you inside.

It doesn't want
you to look around, search
for different words
in different poems.

You sit cornered in the stone,
a scrunched
sheet of paper.
Defenceless and resigned,
you don't breathe. The poem
won't allow.

Inside the stone you can't
fidget or use
a bed a watch a map
and all the rest
of your imagination.

Tsead Bruinja (The Netherlands)

darling no one knows about the previous lives
in which we passed each other by or missed the bus
one of us was on or you were my sister my mother
and it was doomed between us because too many

years or a faith loomed up between us
sometimes the distance must have been as solid
as a continent with me for instance busy
inventing fire while you and your lover

were lighting candles on the other side of the ocean
am I holding you too tight again I don't want
to crush you but I'm scared and glad at once that

nothing will ever come between us again beyond
this universe where we can't come together because
it's much too small for the sorrow of two becoming one

darling let time tear us apart as we die one by one
we will fight back with bridges of words

TRANSLATION BY DAVID COLMER

The poem
has its own imagination,
erected in yours,
then shut inside
to free itself.

You have to wait
in the corner of the stone,
where the golden dust
of hope occasionally glints.

In the end the poem
will open itself. The stone
will let you out: a sheet of paper
that will begin to breathe.

TRANSLATED BY ELŻBIETA WÓJCIK-LEESE

SPECIALIST IN THE FIELD OF WINDOW FRAMES

it's raining and the specialist in the field of window frames says
that it couldn't possibly be down to his men's work

I am at the table with my downstairs neighbour who after five years
has decided to paint over the water stains

I used to write poems about my father and mother
about grandpa's and grandma's with a picturesque and painful past

now I listen to my neighbour

people will live in your house
who are too lazy to get up

people you don't know
who go to work and go back home

they're getting older
they're getting rounder

they try to jog off the pounds

they wave a child goodbye
and hang their clothes across a chair
before they go to sleep

their life is a refrigerator
from which after a full night's drinking
one could easily conjure up
a meal fit for a king

I know, I know

there are connotations lurking about
that could ruin this poem

somewhere someone sings

don't come together
don't come together

drive a wedge

but my wife holds my week-old niece in her lap
and I can't get enough of seeing how well it suits her

we discuss what's to happen to the study
how and where we ourselves are to sleep

a sigh and the child disappears from our thoughts
we turn a corner and head for a good restaurant

furtively while we're already talking about something else

I look at the newborn child not lying in her arms

it breathes and it moves
it is almost there

hey leaves on the trees hey
hey sun in the sky hey
hey leaves on the trees hey

hey baked red stone hey
hey door hey
hey smoke from the chimney hey
hey warmth of another hey

hah the paths that I walk hah
hah the paths that I walk with her hah
hah the paths that I walk

hey the air I share with you hey
hey the air we share hey

hey hey the air

hey the guidebooks hey
hey the guidebooks in the box hey
hey the guidebooks on the table hey

hi device on the table I don't understand hi
hi device on the table with your extensive guidebooks hi
hi device hi guidebooks hi hi

hey the conflict that I avoid hey
hey the conflict nipped in the bud hey
hey the conflict wrung its neck hey

bye conflict
bye device
bye conflict hi

hah the paths that I walk
hah the door hey
hey the paths that I walk hey

I DRANK UNTIL I WAS SIMPLE ENOUGH TO BE LOVED

I drank until I was simple enough to be loved. I let myself be loved. the earth tore open beneath my feet. I drank until I was simple enough to be loved. the drink started a fire in my throat and halted my thoughts. I drank until I was simple enough to be loved. she rang and I shivered. she fought for what I squandered. son to the thought. father to the prayer. viper coiling round the legs of the grand iron bed. kaleidoscope of grainy pictures. I smoked until I was calm enough to stay. the earth tore open. she rang and I shivered. we fought for what I squandered. the son to the thought. the father to the prayer. a viper coiling round the legs of the grand iron bed. I smoked until I was calm enough to be loved.

the man at the other end screaming down the line has no patience for the dialling tone. she doesn't answer. the man at the other end screaming down the line is standing on a plain. for him a field of flowers. in the middle of a meadow two lovers lying down without a phone. on the left side of the meadow there's a plain. on the right side a woman in a phone booth waiting for a call. a wire runs from the phone booth. in the middle of a meadow two lovers lying down without a phone. a thick white wire above them. when the woman answers the phone the birds fly away. they're making off with the flowers the man screams. he waits doesn't wait for the dialling tone. he waits for the birds. then.

he drags a child through the sand. that jams. that jumps up. make yourself scarce. make yourself change species. that you die out. he drags a child through the sand. that stalls.

rings under her eyes. fast forward. candles on the cake. fast forward. rings under her eyes. her child runs wild. gets angry. control your anger. delay. fast forward. fast forward to the plain. two lovers lying in a meadow. without a phone. without a view of the phone booth. without a view of the plain. the beach tore open beneath my feet. the child fell. she rang and I shivered. the flowers vanished from the dunes. I smoked until I was calm enough to see the lovers in the meadow laugh. drank until I was quiet enough to be loved.

TRANSLATED BY WILLEM GROENEWEGEN

Bogomil Gjuzel (Macedonia)

PROFESSIONAL POET

The last word, the last hasty swallow

you get up from the table, after your working day
and catch the first bus to the kitchen
you tear off a hunk of bread, inhale the good oven odors
Your body, leaden with weariness, the mold
you cram with rich food
Switch on the set
and inspect the backyard
through another screen
with a wet linger
you flip the pages of the sky.

Nothing will come of nothing.

Clematis tendrils
float in the void ... THEY MUST BE TRAINED ON A TRELLIS
your daughter brings you a chair
The table is set, your wife calls
through the window of a parallel world.

After dinner, you walk in the garden
alone in your pressurized space-suit,
stars all around you
even beneath you. Your antennae must be redirected.
the pear tree, newly pruned, requires manure.

Back to the module:

*Daddy, what does it mean
to be a monster?*

Suddenly, the chain of command dissolves
bits of paper whirling in free fall
around the table:

untouched paper
and your pencil, ominous as a revolver.

TRANSLATED BY CAROLYN KIZER AND AUTHOR

TROY

The gates of the city burst open,
and in came the wind—like someone
just freed from siege,
like the empty soul of a conqueror,
who afterwards expects nothing—
a senseless, idle gust,
sauntering along the streets,
wearyed by their corners,
a beggar's breath,
looking for warmth and bread crusts.
It was the cobblestones that moaned,
the palaces that shivered.

And the wind brought people,
who had let their ploughs rust;
solitary people tilling the sky,
reaping the harvests of summer nights,
the fat grain of the early stars,
leaving it all unwinnowed.
Instead they used swords;
their ploughing was of bodies, their furrow cut to the heart;
they plucked out hearts like stump roots,
they burst gall bladders.
with livers they fed the vultures on their shoulders.
At the last they rolled away the skulls

like stones for building.
For building there was never time.

Mothers were torn from their children;
both milk and cry dried up.
Streets were watered by broken pipes,
pulsing like ruptured arteries.
Sacrifices were hurried;
the hope was for nothing
but to turn the temples into sties
and to provoke the usual stench.
The wind unraveled the bell ropes and the flags,
and, with its whirling tail,
it passed like a broom through the city
and struck the gong of the sun.

TRANSLATED BY GRAHAM REID

AN ISLAND ON LAND

“... the Republic of Macedonia is a landlocked country...”

Who says we haven't got a sea?
We don't have it now, it doesn't wash our borders
but once it was in our backyard
then it dried up, what was left was confiscated
together with our house, and us, refugees left homeless.

How can we make do without a sea?
Banished upwards, to the north, we remain (until we cool off)
still in harmony with it (that umbilical cord!) beyond 300 mountains
So what if (as in bygone times) it was (is) called white, black, blue
it is always the same yet different – morning, noon, night.

Good that it's here, though locked in caves and underground rivers
the high tide thunders in our dreams, the ebb tide runs us aground into reality
Drought is its salt, its blueness – vast, open sea, horizonless –
is a glacier stuck between cliffs that takes shape from longing

for the primaeval ocean – with internalised traces, excessive in their power,
of its breathing in the pulse of our veins.
Finally – and why not? – our salty blood is
punishment for the ancestral sin. Because you once drank brotherly blood
that is why to this day you cannot drink the sea.

TRANSLATED BY ILIYA CHASHULE AND THOMAS SHAPCOTT

A STRANGER AT HOME, AT HOME ELSEWHERE

So many times I said to myself—
you should finish the work at home
you should burn everything to ashes

Then
like a cold fly I stumbled
around the city lights of the world

Tonight
when all the lights and senses are mute
The root (that yesterday crunched between the teeth)

now lures me back
to become its own sprout—
a head impaled on a stake

Gueorgui Konstantinov

(Bulgaria)

A TREE AND A BIRD

A pair of fluttering wings
On the thin top of the tree.
The bird seems to be flying,
Wile in fact
It is
perched there.
A place, insecure for rest,
An undulating pier,
But the bird finds support
In the chance dance.
It feels wits its claws
The leaves
And the stem,
The incessant sap of the Earth,
The deep pulse of the World.
A magic instant,
When
The bird has roots,
And the Tree
Has wings.

PROBABLY

If souls
Are really eternal,
So love's eternal too...
I shall also vanish,
I shall also sail off
Beyond myself
But my love
Will outlive me.
The wind will be shaping
Stone profiles,
The rain will weave
Fresh silken threads,
But my love,
Shorter than lightning,
Will keep recurring
Every spring...
For probably
Souls are eternal,
But only
Souls in love.

A DESERT

A sea of thirst.
A dust-like mountain sere –
And out of it will burst
A streak of fear.
Above the sand a lonely leaf of grass –
A hint, a withered clue...
A fierce, cruel blue –
A bluish pain, untraceable, untraced.
And there –
A meager cloud:
Alms promised by a beggar sallow-faced.
A desert. Barren waste...
A horseman passes –
No beat of hooves,
White wing along the dunes, a flying burnoose...
And yet
A fleet look proves,
That each to each you are
A mirage
In this furnace.

TRANSLATED BY SPAS NIKOLOV

LAKE

She emerged
Out of the dark lake,
Brimful of the daybreak shadows,
And her swarthy body
Glistened all of a sudden.

She saw me.
Her smile dropped down
On wet boulders
With a resounding clink...
Unfolding arms, she wished
To hug herself.
An astonished mermaid –
A woman,
Made of sunny drops.
Wordlessly
I walked over to the hill.
Both of us have emerged from

One and the same lake,
But at different
Times.

THE MAN IS A QUESTION
For Alvaro Pineda – Botero

After so many a
Successful delusions,
I have finally found
That questions
Are more important than answers.
Every answer,
Even the most exact one,
Signifies a dead point,
End of the road,
A sidetrack,
By, dull fish!,
Close the door
As you go out.
While questions,
Even the most dull ones,
Are true forms of life.
You walk and keep asking,
You taste and spite out
The bitter cocktail of answers.
Even if you happen
To be sailing after a false map,
To be crossing out a happy date,
To be piling up golden losses,
You will somehow finally
Reach that door,
That you can close
As you go in.
And be able to go on beyond the words:
With a head bent forward,
Teeth clenched, elbows held in,
Like a bent over with wisdom
Question- mark.

A SCIENTIST TOLD ME....
No wonder,
A casual word
Can blow up to pieces
Our love.
No wonder
Hatred no bigger than a grain of sand
Can damage the day
And transform
All our lives into a desert.
I start to realize
That huge world
Is cunningly woven
From thousand of causes and consequences.
A scientist told me
Something fantastic –
The waft from a butterfly's wings
Can cause somewhere
The most horrible typhoon
In the ocean.

QUESTION OF THE CHOPPED-OFF HEAD
Ultimate pain.
Ultimate question:
Whose smart head
Invited
The guillotine?

TRANSLATED BY VALENTIN KRASTEV

Víctor Rodríguez Núñez
(Cuba – USA)

CONFIRMATIONS
For José Pérez Olivares

My youngest son
who still does not know
his name or how to walk
at midnight

with highest fever
sings

This path is two-way
Reason and faith
I have faith in reason—

impure reason
I understand the reasons for faith—
heretics' faith
Between fact and doubt both ways cross
And upon leaving we return

Dance my drunken rose
unaware
shamelessly of the sun
I forget her on the trail
that begins at your hands
and with no more twists leads to me

Questions are tigers
crouched by the river

Answers
unreachable deer
May my great thirst drown you
And though shipwrecked on dust
expect anything
but resignation

THE ART OF POETRY?
For María Santucho and Víctor Casaus

I inherited a myopic gaze
leap-year nose
lips always just slightly parted
hair of a camel
and the body of an athlete
retired

Then too my father's bad temper
my mother's angst
my grandmother's suspicious mole
everyone's bad kidneys
and even the frequent fevers
of my son

All are reason enough
to hold beauty
in poor esteem

MARCO POLO'S DILEMMA
For Margaret Randall

I've seen something of the world
Managua's dust storms
the bare snow
on the pines along the road to Smolyan
and the flags arguing atop the tower
of the University of Puerto Rico

I've seen something of the world
Palenque's bewitched stones
the bay of honey
forgotten by summer at Ponta Delgada
and the Red Square
Kandinsky painted

I've seen something of the world
and it only heightens my pain
Nothing belongs to me

AN OREGONIAN POEM
As the sudden tree from the north
whose name you do not grasp
and never will

Tree of clear shadow
curdled with knots
summerless winds punishing

Tree to be cut
 with vast trunk
where no heart could be carved

Tree rising alone
 no evident roots and far from
the original forest

Tree owing nothing
has washed its faults
 and is only defiance

As this tree you are
 And frankly
such beauty honors us

EULOGY FOR THE NEUTRINO
For Jesús Selpúveda

I celebrate you
 for in the world no one
is smaller
 and still
you cross galaxies nebulas stars
not reacting

For even being light
 you move
much slower than light
or rest unmoving
 correcting
the theory of a warming universe

For thanks to you
 the past was only
reheated plasma and not ashes
Plasma's density reached
billions of tons
 by cubic centimeter

For no one knew
 until now
you were ninety seven percent
of everything
 leaving only three to be divided up
among sons of bitches and the rest

For thanks to you
 now no one is separated
from anyone and everything tends to unite
And it is not important where
in a solid flame
 at a radiant point

I celebrate you
 for you are
 essence of spasm
matter of tenderness
 or that tiny bit of nothing
my aunt uses to brown her custards

Thank God
 the world is not infinite
Like verse
 it is made up of syllables
that can be counted
The world fits in an alexandrine

TRANSLATED BY THE AUTHOR

Alberto Princis (Italy)

*
The angels camp out somewhere else.
After all, she wasn't exceptional
As a woman, she was just
New.

from *L'amore opaco* - *Matt Love* (1989)

TRANSLATED BY GERALD PARKS

*
When the fate makes hast
We'll meet, be sure, my friend, there
Where the earth is fit
Women know to love
Beasts are tender
And stones... harsh,
as always.

*
Don't go back, there
Were the old well
Seems to be transparent,
Quiet.
There lies the monster.

*
I can talk to Love
Without knowing its name.
I can make love
Without writing its pleasure.

I can escape from love...
And I'll never know my name.
And the delight on my skin
Will become a shadow.

*
Love is a rising drip.
A sky dowser.
Something blind that can find destinies.

A memory of fogs,
Or a colour on the river of the hands.
A holed life-bend
That drows us, and smiles.

*
I've decanted loves
and bottled verses,
And then corked with silences
The steams of inebriation.
Forgiving to be born
And drinking the air through the whole eyes
Until the end,
Or there, behind the invisible
Unheard
Earth of the end.

from *Versi al Cappello – Poems to The Hat* (2004)

TRANSLATED BY CLARA DURBINO

*
This love
– Gift from the nobleless times –
Is not faded
For weariness, coldness
Or negligences.

This flower
– Scented with an ancient smell –
Dissolved through my fingers
Quickly, due to so much fire...

Was it made of plastic,
To furnish the emptiness
Or forgotten graves?

*
By a strange fate of wonderment
it seems children lose hope for no reason.

– the merry mask changes, and quickly
it crumples up in tragedy: mourning
stares from her mouth because her pony
tail is a bit different, or a red
soldier is armless or the dress
is unexpectdly tight on a sleepy
doll –

A world falls in, bigger
than a detail, and right away
anger rekindles it. Or flight
shuts it up again.
It is pacified round a corner
or in a new game
– timeless theatre –
where love is still attentive
and quite full of intolerance,
the most credible innocence.

It seems children do not know
the hypocrisy of death;
fortunately, they don't know
how to transplant a flower of live
into the death of desire.

*
Dying – I dreamed – is passing
as in a channel
oft buffeted by storms
between two seas,
of great size.
In such a bottleneck one should,
and quickly slide,
according to ferrous laws
of an occult physics, like those
ascertained by Venturi.
Instead it will be a very slow,

all wrenched
by a crowd that comes and goes
in its squalls,
a very slow proceeding
at sight
and in precise terror,
toward the cinema paradise.
There we shall stand and look, at first.
Then there will be a turbulent colour
that moves on the screen,
toward other eyes.
Of the first sea.

*
At times dreams are strange:
they are ones who carry you
in their womb, like a small
rebellious reptile that just sits there,
slyly, purring – brigand
foetus like love,
this lazy dream
always incomplete flight
and cry of millennia.
You and I, my love,
are doing nothing special.
We are dreaming, softly,
have been for a year now,
as we were taught.
The trick is different: to find
a system, and not to be awakened.
To hide the alarm clock...
take the phone off the hook,
prolong the night...
and let the kiss go on.

from *Summer/Autumn Sample* (2008)

TRANSLATED BY GERALD PARKS

Rajvinder Singh (India – Germany)

A SONG OF BROKEN WAVES
For Arja Tiainen and Kalevi Haikara

Sitting in a house of two-words-rows
History soaks me in dropleess rain
Eyes tear me into pieces like Piranhas do
In waves of the Finnish Sea I flew to take a dip in

Lost are the female steps that ran after their German lovers
That love could leaden feet to get rid of they never thought
Now blue eyes are melted into blue waters of the Finnish Sea
And waves only speak broken German, dying southwards pace

I had heard the birds return after their migratory flights
To their nests they hoped would remain unburned in wait
But these shores are robbed of hope, waves sway in pain
In expectation – to feed their offspring, create a new day

Now the sun shines only in proxy, to save face
Of a mankind that seldom breathes air of open skies

Helsinki, 4.9.1998

MESSAGE, MYSELF, AND THE STORY
Bursting through my territorial boundaries
in the name of love –
you stepped in that day – suddenly
through the most sacred corridors
of my fragile Being of glass

and leaving behind softly
an intimate message
during our incomprehensible flight
of unknown words, of unheard sighs
at the entrance of my untrespassed body
you slipped away – like your love – untraceable

covering tracks silently, secretly
– month after month –
your message crossed, sacredly
another of my inside doors
and trespassing the final, ninth door
has just entered the main hall
of my now saturated being

your palpable message seems to have soft limbs
and often confers with me in your “convincing” manner
not a message anymore, a complete story though - mine and yours

wondering, how shall I pay you back your “leavings” – a whisper
now turned into a complete story inside me
between a message and a story shall always remain
a difference of months, motherhood and pain

tomorrow, a day after, on another day
dissolving my last soft membrane, my sacred space
it is bound to appear in the court of my existence
how shall I read it out to the world ... without you?
wondering, why shouldn't I publish it in an orphanage?

Jammu, Kashmir, 1980

THE MAN WHO DIED ON A BOMBAY FOOTPATH
(ON INDIA'S FIRST NUCLEAR TEST IN 1974)

The man who died on a Bombay footpath
had four sons and three daughters
he was proud to have four his future hopes
he was proud to have four his future hopes

He came to city with innocent dreams
he had heard everything is in abundance there
in cities like Bombay people got no cares

True, he had enough Sun in the scorching summers
enough cold in the piercing winters
enough winds, enough wounds, enough shame
and enough of water when the Monsoon came

He could surely find some work sometimes
as a professional mourner when a rich one died
these people think it great to die highly lamented
death unites friends and foes they always pretended

The man did much to feed his kids and wife
but they ran away from him as he died
how could they pay his funeral, they got scared
death divided the fate they had always shared

And municipal workers on their daily tour at seven
collecting his dead body in the city van

put no wrinkles on their hardened faces even
but listening on the radio to the morning news headline:

“India goes nuclear, India goes nuclear
India goes nuclear, India goes nuclear”

They looked at each other with saturated pride
pumped up their chests and nostrils and smiled:
*The man who had been making others' future
couldn't even save his own present*

Kapurthala, 1974

BETWEEN THE BORDERS

When I tried to cross
my own borders
my Past didn't notice
but my Future shouted:

“Credentials?”

...
And now
being denied the entry
I cannot even return
to my Past, my Self

Berlin, 1985

BEING HERE

Just as everyone is...
there, where everyone is
I set out too to being there
and passing through times
tumultuous I have now
arrived somewhere

that though was not difficult
part of it than finding out
where I was, where I am

having been pulled by the line
– of events, things, people –
like my pet I would take out
to give relief to regularly

so here I am, dear audience
sitting, oh, pardon! standing
before you as before myself
bequeathing you my being there
and beseeching you to tell me
where I am

Berlin, 2009

TRANSLATED BY AUTHOR

Knuts Skujenieks (Latvia)

HISTORY OF LITERATURE?

ages come and go ages lose weight
and I see a long column of slaves and outcasts
the deported children of Zion sadly singing their native songs
by the rivers of Babylon under weeping willows with dark flaming eyes
I see the fever of Dacia shake the hand of Ovidius Naso
as Alighieri the exile of Florence turns a solitary poison tree
a prison cell where Tasso writes Jerusalem Liberated
but the guards mock him a beast and prick him with pikes
I hear Camoens thrown overseas weep over Lusitania
as the castrated Abelard over Heloise Cervantes over his mother / stepmother Spain
as that trickster and scoundrel Villon waits to be hanged
and sheds salted verse over his girlfriends
a trembling heart for that last word before death
from protopope Avakuum whose eyes are extinguished by a stick in Solovki
I look into the heart of London at Defoe put in the pillory in the stock
through a crowd that roars with the blind rage of monkeys
I look for Dostoyevsky's face don't see it just that rough shirt
and that diamond of forced labour like a splash of blood
and Taras thrown in among soldiers he the Ukrainian apostle
recording his prophecies with a charred stick in secret
from the distant blues of Slobodsk to this very day they sound
from Babylon to Babel and ever closer to my eyes
and I have neither said a word about lungs coughed out in consumption
nor about hearts starved provoked murderer by hired assassins
nor a word about those live deadmen
thrown from a sea of dreams into a censored pond
is that history of literature? is that a house of martyrs?
how to make sense of it all how to make it bearable

should one need to add a word or two to the list
of one's own free will being of sound mind and feeble body should one want to continue?

1969*

*
who is weeping so softly right in the middle?
why can we never accept it?
we have eaten we have drunk we have talked
who is weeping so softly right in the middle?

we do not know if it's ours or theirs
maybe descended from a faraway star?
we have sung we have sworn we have burned
who is weeping so softly right in the middle?

and we remain and we live
shifting about thinking good thoughts keeping eyes peeled
but from the one who weeps there right in the middle
we cannot be rid by death

*
rain is so full of sadness
without colour and taste
sadness as fierce
as desire as death
and as enduring
as the lengthiest echo

please let me take you
along in this rain

*
after many a borrowed truth
after many an errant quest
I finally have to write
the way I breathe on your breast

so you can take my words
as you have taken in me
even long after I have been
turned into dust into green

*
madame the carriage is waiting
that never will run again
the broken springs are atremble
like the fretful leaves of an aspen

the steeds chew their fodder in stables
spurs long abandoned to rust
madame the carriage is waiting
the carriage is waiting for us

madame make haste make haste
they expect us to come before moonrise
before the princess is wedded
and the king has met his demise

madame oh such is our living
to get free of the bit no one can
madame one moment one moment
et puis ouvrir les mains

TRANSLATED BY IEVA LEŠINSKA

* This poem, with a reference also to Slobodsk exile of the Latvian poet Rainis, was written in the seventh year of imprisonment in the GULAG.

Triin Soomets (Estonia)

*
Come to my grave,
at the edge of the abyss.
Too near the edge: I will slide down.
Come to my grave by the flowing water,
bind my tainted body with its own slime.
It doesn't matter: I am awake.
Take your hand from between my legs, it doesn't belong to me:
my hands are on my breast.
Turn your thoughts away from me,
otherwise I will wake up again
and we will find each other
in whatever century, in whatever suburb.
Make short work of it,
then, full of hope, we can travel through centuries,
without fear of encountering a judging glance except in a
mirror.

*
The mirror must be drunk: its surface is not clear,
stains and streaks, letters, words and eyes,
facts, fingers, sirens, signals, iron and arms
come out at me, tie my hands, force me to fall

face down on the torn carpet, to bite, to escape and conceal
all my treasures, thoughts and some names
in a small black box, throw it through the window,
beat my head freely on the shards until morning.

I approach year by year, those close to me grow old,
funerals, I myself am dying, this is not even an adventure now,
I approach, crossing rooms on my own: indifference
and desire, the axe and the rose meet in me and become one.

Now thought and deed must inescapably meet,
word becomes flesh, song becomes child - I wrench my hand from iron,
my blow is strong and sure. On my face trembles at length
the well-meant remorse of the winner: this wasn't my face.

*
I would like to do something real; something big,
I said. Let's go to my place,
I have a case of vodka, you replied
and at any other time I would have come
up till now I still haven't done anything

real other than save a fly
from a bottle of strawberry cider, where it was swimming
its hairy legs kicking around, I did that more
for myself than for the fly, which stayed bewildered
on the edge of the green leaf
under a sky too open, a shivering body in the northeastern wind

*

The worst contracts
are made with oneself
and they last
the hiding seconds and big events
determine the lines of your mouth
how you prop your head on your hand
who you begin to love
who asks you the way
what you watch
what you see
what you feel
what you die from
as if the deadline of the contract should be
the date of death

*

On an August night in 1972
grandpa played the accordion near a southern Estonian fire
the phlox glowed bats flew
big people smiled and danced
and someone gave me a big dipper of homebrew
a little
stars fell the accordion whooped
and a three year-old girl
suddenly stood totally alone on the edge of terrible beauty
everything within reach
too small for it all
she couldn't go back
she didn't know that all her longing later
is reduced to this very attribute
and who knows what really happened
what she lost – sincerity innocence soul
but when she grew up and had in the abyss of herself
described it enough
she didn't fear it anymore
learned to form pain
didn't learn sincerity.

A DRUNK RIVER
a drunk river
doesn't care for the banks
banks lead it anyway
slowly but surely
the hands of the banks are ruthless
they know
the river does not know
it is drunk desperate yielding
dreaming about ropes
tight ropes around its bed
that could stop its restlessness
tie me up
calm me down
render me motionless
this river must be drunk
crazy
or bored
looking for another way
it's a crime
I know

Cai Tianxin 蔡天新 (China)

IN THE OCEAN OF THE WORLD

I
We swim in the ocean of the world
our daytime half submerged in the water
our nighttime half floating on the surface

2
From the balcony, what have you seen?
spring sailing to another harbor –
here, there, often changing course

3
The bridge on the overpass is solid
the white sail, the red sail
collide with it and shatter in the dusk

4
We swim in the ocean of the world
death an enticing flag
on top of an unattainable mast

Hangzhou, 1991

the river does not know
it's so yielding
that it ripples if I even think about it
it's not drunk
it's not a river
it is an instant
the reality

in restless virtuality
ropes strings knots are fluctuating
twisting around my wrists
around my ankles
it's so yielding
the hands of the banks
are so indifferent
they know
I do not

TRANSLATED BY MIRIAM McILFATRICK, H. L. HIX, JÜRI
TALVET AND JAYDE WILL, THE LAST ONE'S ORIGINAL
IS IN ENGLISH

POEM ABOUT FISH

I like to think of cars as words.
It's easy to change the roots of words.
Make a U-turn, for example,
and you will find an adjective.
People bump into each other on the freeway
sometimes creating totally new sentences.
If you drive a car into the Pacific
the sea water will know how to refine it.
When you swim out of the car you will
instantly come across a poem about fish.

California, 1993

SUNLIGHT

The sun is a mango.
Cut open, it's the day.
Left uncut, the evening.
We swallow sunlight
Making strong muscles.
While we sleep
Sunlight flows into our blood
Travels throughout our body.

On its journey it meets
Another piece of sunlight.
Hangzhou, 1989

THE BEAUTY FROM MY HOMETOWN
Many years later I return to my childhood home
and run into the former beauty of the town
near the abandoned ancient well.
Her carriage is lithe as a young girl's, and

her laughter ripples from the tip of her tongue.
Surprised by her, I feel tenderness. It reminds me
of all the places I have travelled, all
the women I have seen, the way they dance

just like the waves which divide time and divide us.
While I was lost in thought, she'd already turned
and walked away, leaving just her departing form
reminding me of her charm when she was young.
Medellin, 2000

OVERNIGHT BOAT
She sits quite still
arms folded into an
isosceles quadrilateral
fascinating as a riddle

When she lifts her head
her eyes under her brown hair
are like two fresh and tender grapes
which I devour greedily

Her beautiful leg stretches
like a motionless pendulum
the sea's waves swell
and my sleep evaporates

She smiles fleetingly
revealing two lines of teeth
like a pomegranate
suspended open in the air
Aegean Sea, 1999

NIAGARA FALLS
Above the blue, white.
Surrounded by blue, white,
like death wallowing in illusions.

Birds with more feathers than tourists' hair.
Earlier than lovers' lips, the birds lips
kiss the curtain of rain.

Relaxed, I release
names into the water. They float off
as night falls.

A pale sun shivers. One step
closer to death. Thousands of icy hands
brush the nape of my neck.
New York-Ontario, 1994

FLIGHT
The airplane circles up
to cruising altitude
to rise no higher.

Trees and birds disappear
floating clouds quietly
turn over.

Look out the window
you'll see the river like a creeper
clinging to the sierra.

A luxurious palace
appears in the distance
like a children's game at dusk.

All past things –
dreams, people and books
rest with their palms closed.
Bogota-San Paulo, 2000

FROM HIGHER UP
From higher up
you'll see
crowds like grains of sand

piled together,
all more or less the same.

From higher up
you'll see
houses like seashells
facing up or down
difficult to distinguish.

From higher up
you'll see
a city subsiding
the residents fleeing in droves
in overcrowded express trains.

From higher up
Hangzhou, 1988

Tuğrul Tanyol (Turkey)

FRIENDSHIP DAYS ARE OVER
My gipsy soul, curb your horse,
there is nowhere to go from here.
Evening, a wind-winged bird,
settles heavy: now is the moment
when travellers fail.

Bend down, look in my face
at the old maps traced in my eyes,
at those old roads sprinkled with stars,
no more long slow trails
of caravans camped by the rivers,
no hot summer nights
of nomadic drinking-bouts.

Here is the night's roof, the beauty
of creation opening out,
we have come to the end of the days
of free proud friendship,

HOW TO ASK TIME TO STAY
How to ask time to stay
like family from far off
though not like a leaf driven by wind.

How to cut time
like green grass, ruminating
in the mouth of the beast.

How to wake time to the world
till he reads with our wide eyes
rhythmic, rising to dance.

How to stand time at the lectern
of life, make him make speeches
become our new leader.
Hangzhou, 1992

TRANSLATED BY ROBERT BEROLD

when we slept beneath a thousand skies,
made love and multiplied.

What is this longing, it consumed us
in half-open rooms where candles melted away?
Where are we, what time is it?
Whose wall this surrounded by wire?
Whose work this dark street,
this snowwhite shroud, this lost time
that suddenly died?

If I shoot an arrow and bring down night
luminous days will kneel at my feet,
my heart will open with the newly-washed wounds
in our naked breasts,
with the roar in the topmost branch of the tree.

My gipsy soul, curb your horse,
we've come to the end of the road.

FRIENDSHIP DAYS ARE OVER

My gipsy soul, curb your horse,
there is nowhere to go from here.
Evening, a wind-winged bird,
settles heavy: now is the moment
when travellers fail.

Bend down, look in my face
at the old maps traced in my eyes,
at those old roads sprinkled with stars,
no more long slow trails
of caravans camped by the rivers,
no hot summer nights
of nomadic drinking-bouts.

Here is the night's roof, the beauty
of creation opening out,
we have come to the end of the days
of free proud friendship,
when we slept beneath a thousand skies,
made love and multiplied.

What is this longing, it consumed us
in half-open rooms where candles melted away?
Where are we, what time is it?
Whose wall this surrounded by wire?
Whose work this dark street,
this snowwhite shroud, this lost time
that suddenly died?

If I shoot an arrow and bring down night
luminous days will kneel at my feet,
my heart will open with the newly-washed wounds
in our naked breasts,
with the roar in the topmost branch of the tree.

My gipsy soul, curb your horse,
we've come to the end of the road.

THE MAGIC IS GONE

the magic is gone, the boat that stirred the water
shrank to a frail shell,
the stone stopped falling, fruit wilted on the tree,
before she could be a woman our darling grew old

the magic is gone, look! the sea, the moon only half
in a race like a sleepless man on a cloudless night
this shivering star, the tree's reflection,
like something falling into your heart, perhaps

as though over and finished, the sleeper awoke
and saw
the unseen become visible, the voice feared its echo,
the shadow belonged to no one, the eagle found
his prey
where the fox-cubs hid before they could flee

the magic is gone, the old man turned to the
voice that called him
he died there again in the hope of becoming young
a thousand times the light broke into all its colours,
a thousand times the cave overflowed with our
shouts and cries

it closed and became a mountain, with the
coffee-grounds' reading
that never worked out hope waned and fled
closed ways suddenly opened
but no one came back, no silent ship

the magic is gone, the snake turned on itself
bitten by the fangs of its huddling young
the scorpion returned to night, there was a halo
of flame,

a saint appeared, a poet, the prophet

took off his turban, he shed his jacket,
on his road to Hira the sacred mountain
shoots in the desert
found water again

the magic is gone, it's you I found, Lord,
the unseen became visible, the voice feared its echo,
in the midst of the people and the city
the mirage became real, what was not

the magic is gone, you did not see
it was just a deep dream
about
to come again

THE COLD PALACE OF THE FAITHLESS NYMPH

She dabbles her feet in the chill water
looking at herself in the water she loves herself,
a seagull flies
from the rocks where she runs,
a rider suddenly is on her,
she feels the horse's breath on her cheeks
and in one bead of sweat that falls from her cheeks
to her nipples
she traces its footprints through all the continents it crossed.
In the taut skin of its belly she hears
the boom and throb of never-ending drums.

From the chill waters where her feet are dipped
she creates a love-ring and casts it wide;
from the light that blinds men's eyes
who are caught in those rings
a dragon takes shape
and waits for those captive souls.

In that forest of captive souls
how many trees could escape?
Hearts hang in the sun to dry
on the sharp-pointed branches,
many a sightless man looking at the past
through hollows gouged
by sharp-beaked sparrows,
now waits for the cold palace of the faithless nymph.

Playfully dabbling her feet in the water
she looks at its scatter of limpid laughter,
she builds palaces of ice over winter's wounds,
under the ice the wound bleeds endlessly.
In the cold palace of the faithless nymph
woman finds her name
and man turns to stone.

TRANSLATED BY RUTH CHRISTIE

Poetinis Druskininkų ruduo 2010

Almanachas

Maketo autorius *Kęstutis Vasiliūnas*

Viršelio autoriai *Vilma ir Ričardas Šileikos*

Leidykla VAGA, Gedimino pr. 50, LT-01110 Vilnius

El. p. info@vaga.lt; www.vaga.lt

tel. +370 5 249 8121; faks. +370 5 249 8122

Spausdino UAB BALTO print / Logotipas, Utenos g. 41A, LT-08217 Vilnius

Tiražas 600 egz.

